

విజయం

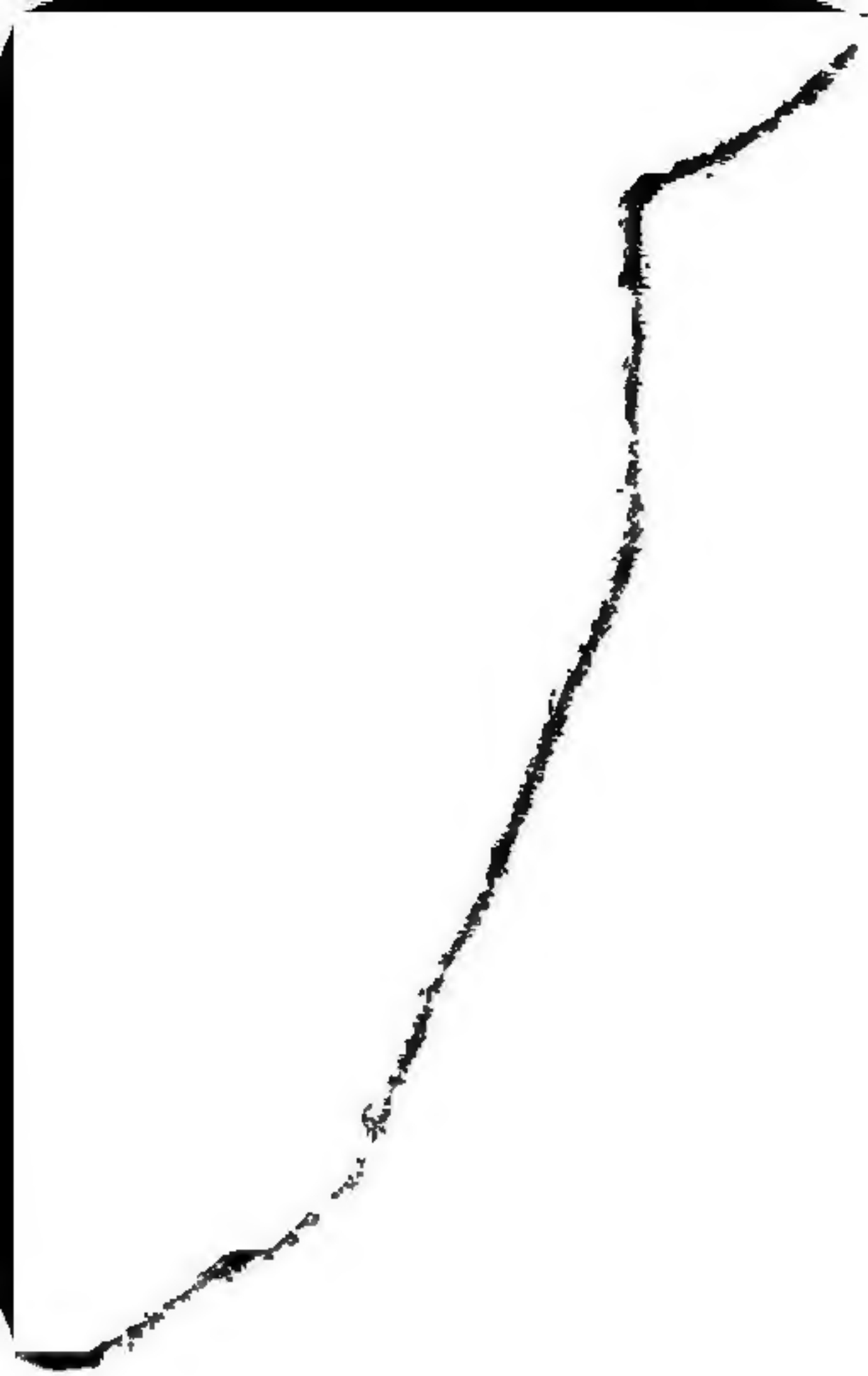
అనుబంధ వ
పెలువట్ట ఆరంభ

మహా
మహా

కృష్ణమూర్తి
కృష్ణమూర్తి

5

TPLA33M127

విజయ అనుబంధం

విజయం

కప్పగంతులమల్లికార్జునరావు

ప్రతి
విజయ గ్రంథం
విజయం

ప్రతి 4677
1149

‘విజయ’ అనుబంధం. మాలికలో

వెలువద్ద ఆరవ నవల

విజయం

80. ధనలక్ష్మి కాలనీ
మద్రాసు. 26

విజయ అనుబంధం

'VIJAYA' SUPPLIMENT No: 6

JUNE 1976

'POGA MEDALU'

BY KAPPAGANTULA MALLIKARJUNA RAO

పేర : చెల్లింపలేనిది

— (ఇది 'విజయ' పత్రికతో పాఠకులకు
యివ్వబడ్డ ఆమూల్య కానుక)

ఆస్తి హక్కులూ రచయితవి.

ప్రింటర్స్:

విజయా గ్రాఫిక్స్.

8. ఆర్కాట్ రోడ్.

మద్రాసు-600 026.

ప్రగతి

కమ్యూనిస్టులమర్మకావ్యనామ

రాజమండ్రి స్టేషనులో రైలు దిగి ఏరికె అతన్నైనా సరే 'ఓంనమ
శివాయగారిల్లు తెల్సా' అని అడగండి. 'ఓ- ఆ స్టేషను బాబుగారిల్లు
తెలీనివాడున్నాడా? ఎక్కందెక్కండి' అని తొందరపెట్టేస్తాడు.
బాబుగ బేరమాడ బోయారనుకోండి 'ముందెక్కండి బాబూ! స్టేషను
బాబుగారింటికెత్తున్న వాళ్ళతో బేరంలేదు' అని ఎత్తిరికెలో కూర్చో
బెట్టుకు తీసుకుపోతాడు.

ఏ షాపులోనన్నా ఓంనమశివాయగారిని గురించి శివకబు
చేయండి. "ధర్మరాజుగారు, వారిని తెలీని పిచ్చిమాలోకాలెవరండి.
పదండివెళ్దాం" అంటూ యింటిదాకా తీసుకొచ్చి వదిలివెళ్తారు.

అలాంటి ఆ ధర్మరాజు జూదమన్న వొక్క వ్యసనంవల్ల
రాజ్యాన్ని, భార్యను, తమ్ముళ్ళను వోడిపోయి, అడవులపాలయి అష్ట
కష్టాలు పడ్డాడంటారు. కాని యీ ధర్మరాజు బిరుదు బడసిన ఓం
నమశివాయకున్న వ్యసనాలకు లెక్కలేదు.

ఆయనకి క్లబ్బులో పేకాడి కాస్తో కూస్తోఅన్నా నష్టపోతేగాని
ఆ రాత్రి నిద్రపట్టదు. కాఫీహోటలుకు వంటరిగా వెళ్ళినా, బిల్లు

మరొకడిస్తాడన్నా మనసు జివజివలాడి పోతుంది. అతిథులు నలుగురైదుగురన్నా లేకుండా భోజనం చేయలేదు. చేసినా ముద్ద మింగుకు పడదు. యిలాంటి మరెన్నో ఖరీదైన వ్యసనాన్నిటికీ మూల వ్యసనం వొక్కటే. ఆయనకి తన్నంతా ధర్మరాజు, కలియుగ కర్ణుడు అభినవ శిఖి అని అనుకోవాలని, ఆ బిరుదులతో తన్నంతా పొగడాలన్న తీవ్రమైన వుబలాటం వుంది. ఆ వుబలాటం ఒక రోజుతో, సంవత్సరాలతో తీరేది కాదు. పొగిడేకొద్దీ మరీ పొగిడించుకోవాలన్న దుగ్ధ పెరిగింది. దానితోపాటు ఖర్చు పెరిగింది.

అంచేత వూళ్ళో ఏప్రజాహిత కార్యక్రమం తలపెట్టినా దాతలు లిస్టులో ప్రథమ నామధేయం ఓంనమళ్ళివాయడే. అటు రాజకీయ సంస్థలనుంచి యిటు నాటక, నృత్య, చిత్ర, సాహిత్య సంస్కృతి సంస్థలదాకా ఆయనకు సంబంధంచేసి సంస్థ లేదు.

యీ కీర్తికంఠూతి అనేది చాలా ఖరీదైన వ్యసనమని నమళ్ళివాయకి తెలీదా అంటే చెప్పటం కష్టం. యీ వ్యసనం ఆయనకి యీవాళ వచ్చిందికాదు. చాలా చిన్నప్పుడే పట్టువడింది. అరవయ్యో పదిలోపడ్డా యింకా సాగుతోంది.

అది ఆయన ప్రతిభ కాదు. అందుకు నిదర్శనం ఆయనకున్న “చెట్టుకింద ప్లీడరు” అన్న బిరుదు. ప్లీడరీవ్వారా ఆయన ధనార్జన చేయలేదు. ఆ వృత్తి కీర్తికంఠూతి తీర్చటానికి మరో సాధనం అయింది.

యివన్నీ వ్యక్తిగా నమళ్ళివాయకు సంబంధించిన అంశాలు. యిక ఆయన కుటుంబాన్ని, అందులో ఆయన స్థానాన్ని చూద్దాం.

ఆయన యిల్లు వొక మ్యూజియం లాంటిది. కుటుంబంలోని సభ్యులంతా రకరకాల బొమ్మల్లాంటి వాళ్ళు.

నమళ్ళివాయ మంచి మూడ్ లో వుండగా “మీ కెందరు పిల్లలు? వాళ్ళపేర్లు వరుసగా చెప్పండి” అని అకస్మాత్తుగా అడిగేరను కోండి. అది ఆయనకు పరీక్ష. ఆ పరీక్షలో దారుణంగా ఫెయిల్ అవుతానని వొప్పేసుకొంటాడు గాని, పాసవుదామన్న ప్రయత్నం ఆయన ఎప్పుడూ చేయలేదు. తన పిల్లల పుట్టుకకు తను విమిత్త మాత్రుడనేనవి ఎప్పుడూ ఆయన వుద్వోషిస్తునే వుంటారు. వాళ్ళు పుట్టిరోకొచ్చినా.

చెడిపోయినా వాటివల్ల వచ్చే భ్యాతిని కాని, అపభ్యాతిని కాని ఆయన ఎన్నడూ ఆశించలేదు, పిల్లల విషయంలో ఆయన్ని కర్మసన్యాసిగా చెప్పుకోవచ్చు.

ఆయన భార్య కామాక్షమ్మ యీ విషయంలో భర్తనేమాత్రం తీసిపోదు.

జపాలు, తపాలు, పూజలు, పురాణాలు, భజనలు, వ్రతాలు సమారాధనలు- ఆమెకు రోజంతా పుణ్యం గంపల్లో సంపాదించు కోటానినే సరిపోదు, యిక పిల్లల్ని చూచుకొనే తీరికెక్కడ?

పుణ్యంకోసం కామాక్షమ్మ కాలాన్నేకాదు, కాపల్చినంత డబ్బూ ఖర్చుపెట్టటానికి వెనుకాడదు, ఆ ఖర్చంతా తనకోసం కాదు, ఆ భగవంతుడి కోసమే అనుకొని ఆమె తృప్తిపడినా, ఆమెకూ మహా భక్తురాలని, ధర్మాత్మురాలని, సతివ్రత అనీ అనిపించుకోవాలన్న కంఠూతి లేకపోలేదు.

భర్త ఐహికమార్గంలో, భార్య అముష్మిక మార్గంలో మునిగి తేలుతున్నా పిల్లలు పెరిగి పెద్దవాళ్ళయ్యారంటే అది మనుష్యుల గొప్పకాదు. డబ్బుగొప్ప.

డబ్బే పిల్లలందరికీ నామకరణం, అన్న ప్రాసనల దగ్గర నుంచి కార్యాలు, కడుపు, సారెలుదాకా, అన్నీ జరిపించింది పై భవో పేతంగా.

“యిది లేదు” అని ఆ యింట్లో ఎవ్వరూ ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. ఎవరు ఏది కావాలనుకొంటే అది బజారుకుపోయి కావల్సిన కొద్దో పద్దురోరాసి తెచ్చుకోటమే. నమ్మకవాయకు పద్దులేసికొట్టు ఆవుళ్ళో ఏదీలేదు. ఎవరూ ఆయన కుటుంబ సభ్యులకు ఏదీ కాదనరు. ‘యింత బాకీ అయింది యివ్వండి’ అని ఎవ్వరూ ఆయన్ని నిలెయ్యరు. ఆయన దగ్గర బాకీలు ఎలా రాబట్టుకోవాలో తెలిసి కొట్టువాళ్ళు ఆవుళ్ళో ఎవ్వరూ లేరు.

నిత్యోత్సవాలు, పక్షోత్సవాలు. మాసోత్సవాలు, సంవత్సరాలు రంగ రంగ వైభవంగా ఆ యింట్లో జరుగుతుంటే చూచే వోపికున్న వాళ్ళకి రెండుకళ్ళు చాలేవి కావు. అదంతా తన ప్రయోజకత్వమే అను

కున్నాడు నమళ్ళివాయ. తన అదృష్టం. తనూ తనదొడ్డులు చేసుకొన్న పూర్వజన్మ సుకృతం అనుకొంది కామాక్షమ్మ.

నిజమే. అలాగే మరికొంత కాలం జరిగిపోతే మనమూ అలాగే అనుకొనేవాళ్ళం. అప్పుడీకదే వుండకపోను. కనీసం చిత్రప్రియ పెళ్ళి అయిపోయేదాకన్నా ఏ అంతరాయం లేకుండా ఆ కుటుంబ గమనం అలాగే సాగివున్నా బాగుండిపోయేది.

కాని అలా జరుగలేదు. అందుకే యీ కథ!

2

చిత్రప్రియ నమళ్ళివాయ చివరికూతురు. పెళ్ళికి మిగిలిన వొక్కగా నొక్క ఆడపిల్ల. పెళ్ళి చేసేస్తే తల్లిగా తన బతుకు తీరుతుందని, చిత్రప్రియ పెద్దమనిషి అయి ఏపుగా ఎదగటం మొదలుపెట్టిన దగ్గర్నుంచీ. ఎప్పుడూ అంటూనే వుంది కామాక్షమ్మ. చిత్రప్రియ కూడా వింటూనే వుంది.

కాని తలిదండ్రులు తన బరువేమీ మోయటం లేదని. వాళ్ళుగా వాళ్ళు దించుకొనేదీ లేదని ఆ పిల్లకు తెల్పు. అయిదుగురు అన్నలు. అయిదుగురు అక్కలు ఎలా పెళ్ళిళ్ళు చేసుకొని వెళ్ళిందీ ఆ పిల్ల చూచింది.

అందరికీ ఆ డబ్బే పెళ్ళిచేసింది. మగపిల్లలకి కట్నాల రూపంలో డబ్బు యిప్పించింది కూడా. ఆ డబ్బే అన్నలకి స్వతంత్ర జీవితాలని చూపింది. అందులో కొందరికి చదువు అంతంత మాత్రమే అయినా. అక్కల అందం అంతంత మాత్రమే అయినా బాగా చదువుకొన్న భర్తలు వచ్చారు. డబ్బున్న యిళ్లకు కోడళ్ళు అయ్యారు!

చిన్నపిల్లని. అఖరుపిల్లని తనను ప్రత్యేకంగా అల్లారు ముద్దుగా తలిదండ్రులు పెంచలేదని వూహిస్తున్న దగ్గర్నుంచి చిత్రప్రియకు కొరత.

చిత్రప్రియకు తను చాలా అందగత్తెనని గర్వం. నిజానికి ఆ పిల్ల చాలా అందగత్తె. వయసుతోపాటు ఆ అందంకూడా పెరుగుతూనే వుంది. కొత్త కొత్త కళలు సంతరించుకొంటూనే వుంది. కాని చిత్రప్రియకు వూహితేలికాక ఆ అందాన్ని ఆ యింట్లో ఎవరూ గుర్తించినట్లుగాని, పొగిడినట్లుగాని గుర్తులేదు. అది ఆమెకు కోపం.

ఆమెకు తను తెలివిగల దానినన్న నమ్మకం వుంది. అది కేవలం ఆమె నమ్మకమేకాదు. నిజం. అందుకు విదర్శనం ఆమె చిన్నప్పటి నుంచి ప్రతి క్లాసులో ఫస్టు మార్కులు తెచ్చుకోడమే. బి. యస్. సి. ఫైనల్ యియర్ దాకా రావటమే.

ఆ మాటకొస్తే చిత్రప్రియ అక్కలెవరూ అంత చదువు చదవనే లేదు. మెట్రిక్ లోపలే చాలామంది చదువుకు మంగళహారతి పాడే సారు. అన్నలు మాత్రం అత్తెనరు మార్కులతో పాసయ్యారు తప్ప ఎవరూ ఫస్టుమార్కులు తెచ్చుకోలేదు. యిద్దరు తప్ప ఎవరూ గ్రేడ్సు తెచ్చుకోలేదు. అయినా వాళ్ళకు పెద్ద వుద్యోగాలు వచ్చాయి అంటే అది వాళ్ళ ప్రతాపం కాదు. డబ్బు ప్రతాపం - వాళ్ళ మామల పలుకుబడుల ప్రభావం.

“మరికొన్ని నెలల్లో బియస్సీ ఫస్టు క్లాసులో పాసవుతానన్న ధైర్యం చిత్రప్రియకుంది. కాని ఆమె తెలివితేటల్ని ఎవరూ యింట్లో గుర్తించినట్లు కనబడదు.

యిన్ని ప్రత్యేకతలున్న తనని గుర్తించని తలిదండ్రులంటే ఆమెకు పెద్ద యిష్టమేం లేదు. కాగా కోపం. తండ్రికి డబ్బుండటం వల్లే తన ప్రత్యేకతలు గుర్తించటం లేదని ఆమె అభిప్రాయం. ఆ డబ్బుకాస్తా పోతే? - యీ ఆలోచన ఆమె కెన్నోసార్లు వచ్చింది. అందుకామె విచారించలేదు. కాగా ఆ ఆలోచన ఆమెకు సంతోషాన్నిచ్చింది.

తల్లి పూజలు, పునస్కారాల్లోపడి కన్నకూతురిలో ప్రతిభను గుర్తించటం లేదు. అంచేత తల్లి చేసే పూజలన్నా, ఆమె పూజించే దేముళ్ళన్నా ఆమెకు గౌరవంకాని, భక్తికాని లేవు.

డబ్బు, అందం, హోదా వుంది. తనకులం కాని వాడిని, కులం తక్కువ వాడిని చూసి కాస్తోక్తంగా కాక, లేచిపోయి వాడిని రిజిస్టర్

మేరేజ్ చేసుకొంటే? అప్పుడు తల్లి ఏడుస్తుంది. అబోదిబో మొత్తు
కొంటుంది. యన్నాళ్ళూ పూజించిన దేవుళ్ళని తిట్టుకొంటుంది.
బంగారంలాంటి పిల్లను చేజేతులారా దూరం చేసుకొన్నానే అని
కుమిలిపోతుంది. అప్పుడు తన ప్రత్యేకత తెల్పివస్తుంది.... తల్లిని
సాధించటానిగ్గాను వచ్చే యీ ఆలోచన ఆమెకు ఎప్పుడూ విపరీతమైన
ఆనందాన్నిచ్చేది.

యిలా ఆలోచించే చిత్రప్రియ మనస్తత్వం ఎలాంటిదో
తెల్పుకోటం కష్టంకాదు. ఆమెకు గర్వం జాస్తి. అహంకారం
ఎక్కువ. తనలోని గుణాలని అందరూ గుర్తించాలనుకొంటుంది.
గుర్తించకపోతే మనసులో మధనపడి కుముచ్చుంది. ఆ వేడిలోనుంచి
కక్ష పట్టుకొస్తుంది. అ కక్షలో ఆమె అవతల వాళ్ళను ఎలాగోలా
బాధపెద్దామనుకొంటుంది. అందుకు తను బాధపడాల్సివచ్చినా పట్టం
చుకోదు.

యిలాంటి ఆలోచనల్లోవున్న చిత్రప్రియ అందానికి ఆ ఇంట్లో
మొట్టమొదటిసారి గుర్తింపు లభించింది. కాని ఆ గుర్తించినవాళ్ళు
తలిదండ్రులు కాదు. ఆమె చిన్నన్న సుధాకరం.

చదువుకూ సుధాకరానికి చిన్నప్పటినుంచి బద్ధభైరవం. సుధా
కరం చదువు నడవాలన్న మార్గంలో నడవలేదో, మరి చదువే
అతను రావాలన్న మార్గంలో రాలేదో కాని, యిద్దరూ చెరోమార్గాన
పయనించారు. మధ్య మధ్య యిద్దరూ కలుసుకొని కుస్తీపట్లు పట్టే
వారు.

బి. ఏ. దాకా చదువునే జయిస్తూ వచ్చాడు సుధాకరం. కాని
బి. ఏ లో చదువు అతన్ని చిత్తుగా వోడించింది. వదిలేసింది. తనే
వదిలేశానంటాడు అతను.

చదువును చిన్నగా వదిలించేసుకొన్నాక. సుధాకరం తన
జీవితధ్యేయంవైపు పూర్తిగా దృష్టిని కేంద్రీకరించాడు.

అతని ధ్యేయం ఎన్నడూ చదువుకొని వుద్యోగాలు చేయాలని,
ఊళ్ళేలాలని కాదు.

బి. ఏ. లో కుస్తీ పట్టినాటికే అతను ఎన్నో నాటకాలు
వేసెడు. ఎన్నో పరిషత్తుల్లో ప్రదర్శనలిచ్చాడు. ఉత్తమనటుడి బహు

మతుల్ని పొందేడు. రంగస్థలం అతనికి చాల్లేదు. సినిమాలమీదికి అతని దృష్టి మళ్ళింది.

సినిమాల్లో నటించే నటుల్ని అతను నిజమైన నటులుగా మనసులో గుర్తించలేదు. వాళ్ళను స్టేజీమీద నాటకం వేయమంటే వేయలేరని అతని నమ్మకం. వేసినా ప్రేక్షకులు ఎంతోకాలం చూచి సహించరు.

అతనికి సినిమా నటుడంటే ఎలా నటించాలో నటించి తెలియ చెప్పాలనిపించింది. నటుడిగా స్థిరపడ్డాక నిజమైన సినిమా అంటే ఏమిటో హాలివుడ్ మోడల్ లో ఓ చిత్రం తీసి చూపించాలని కోరిక పుట్టింది.

చదువును వదిలేశాక డబ్బు కొంత తీసుకొని మద్రాసు వెళ్ళాడు. అన్ని స్టూడియోలు తిరిగేడు. అడ్డమైన వాళ్ళని ఆశ్రయించేడు. కాపీలు టిపెస్టు యిప్పించాడు. కార్టర్లలో తిప్పేడు. తెచ్చిన డబ్బుయితే అయిపోయిందికాని, వెళ్ళిన ఆశయం మాత్రం నెరవేరలేదు.

అతనిలో పట్టుదల పెరిగింది.

ఎవరో అతనిమీద దయతల్చి యిచ్చినట్లు ఓ వేషం ఇస్తామన్నారు. తీరా చూస్తే అది ఎక్స్ట్రా వేషం. అతని ఆశ్చర్యం దెబ్బతింది. వెయ్యనన్నాడు. అతని కా కస్తా చాన్నా రాపటానికి ఎంతో ప్రయత్నించిన అతని మిత్రుడు బాధపడ్డాడు.

ఆ మిత్రుడి పేరు కృష్ణమూర్తి. రంగస్థలంమీద అతను ఒకప్పుడు మంచి పేరు తెచ్చుకొన్నవాడే. ఏదో ఆఫీసులో పర్మనెంటు గుమాస్తా ఉద్యోగం చేస్తుండేవాడు. యిలాగే సినిమా వ్యామోహంతో మద్రాసు వచ్చాడు. యిలాగే ప్రయత్నించగా ప్రయత్నించగా ఎక్స్ట్రా వేషం దొరికింది. వేసేడు.

అంతే. అయిదేళ్ళయింది. ఆ నాటికి యీ నాటికి ఎక్స్ట్రా వేషాలే.

సుధాకర్ ఎక్స్ట్రా వేషం వెయ్యనందుకు కృష్ణమూర్తి నవ్వేడు. చాలా ఎగతాళిగా నవ్వేడు. సుధాకర్ లో పట్టుదల కక్షగా చూరేలా నవ్వేడు.

ఆ కక్షతోనే సుధాకర్ యింటికిచ్చాడు. ఆలోచించి ఆలోచించి సినిమా తియ్యాలన్న నిర్ణయానికొచ్చాడు.

కథనొకటి ఆలోచించాడు. ఆ ఆలోచించిన కథపై సినిమా ఆలోచన చెప్పకుండా వూళ్లోని కొందరు ప్రముఖ నాటక రచయితలతో చర్చించాడు. వాళ్ళ ఆలోచనలను తన బుర్రలో రాసుకొన్నాడు. కొందరు నటుల్తో అదే రోరణిలో చర్చించాడు. కథ తయారు చేశాడు.

ఒకవైపు స్క్రిప్టు వర్క్ చేస్తూ మరోవైపు నటీనటులను ఎంపిక చేయసాగేడు. హీరో ఎలాగూ అతనే. హీరోయిన్ పేషావికి ఓ లబ్ధి ప్రతిష్ఠురాలినే ఎంచుకొన్నాడు. మరో ప్రముఖ పాత్ర హీరో చెల్లెలు. ఆ పాత్రను కొత్తవాళ్ళ కివ్వాలనుకొన్నాడు.

అతని దృష్టి చిత్రప్రియమీద పడింది. స్వంత చెల్లెలుగాకాక ప్రొడ్యూసర్ గా ఆ పిల్లను కెమెరా కోణాల్లోనుంచి పరీక్షించాడు. సినిమాలో తన చెల్లెలు పాత్రకు, ఆసలు చెల్లెలుకు కొన్ని పోలికలు కనిపించాయి.

సినిమాలో చెల్లెలుకూడా చిత్రప్రియలాగే గరాబంగా పెరిగింది. డబ్బుమీద నడిచింది. చిత్రప్రియకులాగానే ఎక్కడలేని అతిశయం వుంద. చిత్రప్రియచేత ఆ వేషం వేయించాలనుకొన్నాడు. విజ జీవితంలో స్వంత అన్నాచెల్లెళ్ళు సినిమాలోనూ అన్నాచెల్లెళ్ళ వేషం వేయటం- ఏదెద్ ఏట్రాక్షన్ కావచ్చు.

‘చిత్రా.. నేనెప్పుడూ గమనించలేదు కాని నువ్వు చాలా అందంగా వుంటావే—’ అన్నాడోసారి సమయం చూచి.

యింట్లో వాళ్ళు తన అందాన్ని పొగడగా వినటం అదే మొదటిసారి.

“యన్నాళ్ళకు నా అందాన్ని గుర్తించావన్నమాట! కొంపతీసి నాటకాల్లో వేషం వేయ్యమనటానికిక్కాదుకదా!”

“నాటకాలేం వొచ్చె. సినిమా ఛాన్సే వచ్చింది. సినిమా ఫీల్డులో నువ్వు దిగితే నటీమణులంతా మూటాముల్లెలు కట్టుకోవల్సిందే. నేను తీసే సినిమాలో వేషం యిస్తా. వేస్తావా?”

“నువ్వు సినిమా తీస్తావా? నాకు వేషం యిస్తావా? వంద్ర

పుర్" అంటూ తేలిగ్గా నవ్వి పారేసింది. ఆమెకు సుధాకర్ శక్తిమీద ఎప్పుడూ నమ్మకం లేదు.

"సీరియస్గా అడుగుతున్నా. తమాషా కాదు."

"ఏం వేషమేమిటి?"

"నా చెల్లెలు వేషం. అంటే హీరో...."

యీ తడవ చిత్రప్రియ విరగబడి నవ్వింది. "సినిమారోకూడా నీ చెల్లెలు వేషమేనా? అంటే నేను హీరోయిన్ని కాదన్నమాట!"

"కాదు. కాని నీది మంచివేషం"

"మిస్టర్ బ్రదర్, నేనంటూ సినిమార్లో వేషాలువేస్తే చచ్చు పుచ్చు చెల్లెళ్ళ వేషాలు. అమ్మమ్మల వేషాలు. వేయను. హీరోయిన్. అదీ ఎలా? హీరో నాకు నచ్చాలి. అద్దదిద్దమైన బుద్ధిచెంబు మొహాల వాళ్ళు హీరోలంటే వాప్పుకోను" ఆ ఆఖరిమాట అప్పుడే అటు వెళ్తున్న వో యువకుడిని చూస్తూ "బుద్ధిచెంబు"ను నొక్కిపెట్టా అంది.

ఆ యువకుడి పేరు వేదవ్యాస్. చిత్రప్రియ పెట్టినపేరు "బుద్ధిచెంబు".

3

వేదవ్యాస్ చిత్రప్రియకు కొత్తవాడు కాదు. అతను చాలా చిన్నప్పటి నుంచి ఆ యింట్లోనే వుంటున్నాడు.

వ్యాస్ తండ్రిపేరు సూరికాశ్రి. నమళ్ళివాయగారి యింటి పురోహితుడు కామాక్షమ్మకు, ఆమె భగవంతుడికి మధ్య మధ్యవర్తి. ఆమె వాంచిందే స్వర్గానికి సోపానాలు నిర్మిస్తున్నవాడు. అందుకే ఆమెకు ఆయనంటే గౌరవం. భక్తి. ఆదరణ.

సూరికాశ్రికి వేదవ్యాసకాశ్రి. రెండోవాడు. పుట్టగానే వాడి జాతకం చూచినవాళ్ళంతా మహారాజ యోగం వుందన్నారు.

అక్షరాభ్యాసంనుంచే వాడువదుపురో. అఖండంగా వెలిగ

సాగేడు, వయసుతోపాటు తెలివి తేటలు వృద్ధి చెందటంకాదు వయసు కన్నా ముందే వృద్ధి చెందేయి.

వాడిని కొల్లాయి గుడ్డలో వూహించుకోవాలంటే భయమేసేది శాస్త్రీకి, ట్వీడ్ సూట్లలో చిత్రించుకొనేవాడు.

కాని పెరిగే సంసారం, ఖర్చులు, పెరుగుతున్న ఆడపిల్లలు, వాళ్ళ పెళ్ళిళ్లు, కట్నాలు, కానుకలు, అల్లుళ్ళు, వియంకుళ్ళు, ఆయన కళ్ళలో బ్రహ్మరాక్షసుల్లా కన్పించి జడిపించేవారు.

అయినా రానున్న తుపానుకు భయపడి ఎక్కొచ్చే మొక్కను తుంచేయలేకపోయాడు.

కాని కొడుకు చదువు నిర్విఘ్నంగా సాగాల. పీ తనమీద ఆధారపడి లాభంలేదు. తన ప్రమేయం లేకుండా వాడి కాళ్ళమీద వాడు బతకాలి. ఎలా?

అన్నపూర్ణలా ఆయనకు కామాక్షమ్మ కన్పించింది. మూడు రోజులు వారం యిచ్చింది.

అదే సమయంలో సూరిశాస్త్రి ఆమెకు యింట్లో దేవతార్చన చేయించి, తీర్థం తీసుకొంటే వచ్చే ఫలితాలను నూరిపోసేడు.

సూరిశాస్త్రి వుపాయం పొందింది. అంతా అనుకొన్నట్లే సాగింది.

కొడుకుని కామాక్షమ్మకు వాప్పచెప్పాడు. వేదవ్యాసకు పువన యనం చేసి జంధ్యం పోగు వేసేడు. మంత్రం ముక్కలు వాడికి వంటబిత్తాయా అని సందేహించాడు సూరిశాస్త్రి.

కానీ చిత్రం!! యింగ్లీషు చదువుకన్నా వేగంగా వేదం వంట బట్టింది అతనికి.

పన్నెండేళ్ళ పసికుంక వేద మంత్రాలు స్వరయుక్తంగా చదువు తుంటే, కామాక్షమ్మకు — ఆ శివుడో, భవుడో, వామన మూర్తీ, వేదవ్యాసుడో తన ముందు మూర్తీభవించి కూర్చున్నట్లు, తనని తరింప చేయటానికి వచ్చినట్లు పొంగిపోయేది.

వేదవ్యాస ఆ యింట అడుగు పెట్టేనాటికి చిత్రం గొనులు తొడుగుతోంది. ముద్దు ఘుర్దు మాటలు మాట్లాడుతోంది. ఆ యాడు

లోనే ఆ పిల్లకు, కొల్లాయి గుడ్డ కట్టుకొని దేముడి దగ్గర కూర్చునే అతనంటే వో విధమైన చులకన భావం ఏర్పడింది.

ఆ పిల్లంటే అతనికి ముద్దు. వాకసారి ఆ పిల్ల ఏడుస్తుంటే ఎత్తుకోబోయాడు. విదిలించి కొట్టింది. మరోసారి దగ్గరకి తీసుకొన్నాడు. 'చీ పాడు' అంటూ కాళ్ళతో అతని మొహాన ఘెడేలున తన్నింది. కట్టుకున్న కొత్తగొను విప్పేసి మరోటి తొడుక్కొంది.

చిత్రప్రియ గొనులనుంచి వోణీలకు, చీరల్లోకి ప్రమోట్ అయింది. వయస్సు ఆ పిల్లలో తెస్తున్న మార్పులను అతను కనిపెట్టుతూనే వున్నాడు.

కాని ఆ పిల్ల అతనిలో వచ్చిన మార్పుల్ని గుర్తించలేదు. అతనూ పెద్దవాడయ్యాడు. పురుషలక్షణాలు పెరిగే కొద్దీ అతనిలో వర్చస్సు శోభిల్లసాగింది. ప్రతి క్లాసులో స్కూలుకు పస్టే. అతనుచదివిన స్కూళ్ళకి పేరు వచ్చింది.

గవర్నమెంటు పిలిచి స్కాలర్ షిప్ లనిచ్చింది. ఫస్టుమార్కులు తెచ్చుకొన్నందుకు కారేజీలో అతనికొచ్చిన బహుమతులకు లెక్కలేదు!

అయినా ఆ యింటిని, ఆ దేవతార్చన పీఠాన్ని అతను వదలలేదు. ఆ పీఠం ముందు అదే కొల్లాయిగుడ్డ. మొహాన ఆవే విభూషిండ్లు, కమ్మని కంఠంతో మంత్రపఠనాలు.

చిత్రప్రియ అతనికంటే ఆ యింటిలో కుక్కపిల్లకే ఎక్కువ విలువను, గౌరవాన్ని యిస్తుంది.

బియస్సీ స్టేటు ఫస్టుగా పాసయ్యాడు పేదవ్యాస్. పై చదువులకు మరో చోటుకి పోక తప్పుదనుకున్నాడు.

కాని ఆ సంవత్సరం ఆ కారేజీలోనే యమ్మెస్సీ కోర్సులు వెచ్చేరు. అయినా అంతా అతన్ని యూనివర్సిటీకి వెళ్ళమన్నారు. లెక్కపోతే ఏ టెక్నికల్ ఇన్ స్టిట్యూట్ కో వెళ్ళమన్నారు.

కాని అతనికి పాఠం చెప్పిన లెక్చరర్లు, కారేజీప్రిన్సిపాల్ అక్కడే ఎమ్మెస్సీలో చేరమన్నారు. ఎక్కడ చదివినా మంచిమార్కులు తెచ్చుకోటం ప్రధానం అన్నారు. కారేజీకి పేరుతీసుకురా అన్నారు.

వ్యాస్ ఎన్నో ఆలోచించి చివరకి ఆ కారేజీలోనే యమ్మెస్సీలో

చేరాలని నిశ్చయించుకొన్నాడు. ఒకటి తన తలి దండ్రులకు అర్థికంగా సహాయ పడినట్లుంటుంది. రెండు నమళ్ళివాయ గారి యింటిని దేవ పీఠాన్ని, అన్నపూర్ణమ్మ లాంటి కామాక్షమ్మగారిని వదిలిపోనక్కర్లేదు. మూడు తను అమితంగా యిష్టపడే హిస్టరీ మాస్టరు గాఁకి దగ్గరే వుండవచ్చు.

నాలుగో కారణం- విద్యాసాగర్. విద్యాసాగర్ వేదవ్యాస్ క్లాస్ మేట్. వ్యాస్ తర్వాత ఆ కాలేజీలో అతనివే మంచిమార్కులు. యిద్దరి ఆభిరుచులు ఒక్కటే. ఆశయాలూ వొక్కటే. మనస్తత్వాలు చాలావరకు కలుస్తాయి.

కాని సాగర్ ధననంతుల బిడ్డ. ఆ గర్వం అతనికి లేదు. చాలా నిరాడంబరంగా వుంటాడు.

సాగర్ ని చదువులకి పొరుగుాళ్ళకి పంపటం అతని తండ్రికి యిష్టంలేదు. ఆయన వూళ్ళో పెద్ద వ్యాపారి. వొక్కగా నొక్క కొడుకు సాగర్ ఆయనకు రెండో ప్రాణం.

వ్యాస్ బి. యస్సీ పైనల్ లో వుండగానే చిత్రప్రియ బియస్సీలో చేరింది.

కాలేజీలో అందరి కళ్ళూ తనమీదే వుంటాయని అళపడింది చిత్రప్రియ. కానీ ఇందిర పోటీ అయింది.

నిజానికి ఇందిర చిత్రప్రియ కన్నా అందమైనదీం కాదు. కాగా పేదపిల్లేమో, చాలా నిరాడంబరంగా వుంటుంది. కలుపుగోలు సంగం వుంటుంది అందరితో. నిగర్వి. యీ గుణాలు ఆమె అందాన్ని పెంచాయి. సహజత్వాన్ని తీసుకొచ్చాయి. అందుకే ఆమె అందరి కర్షణకు పాత్రురాలయింది.

చిత్రప్రియ అందం అగ్నిగోళం లాంటిది. సూర్య బింబం లాంటిది. దూరంగా వుంటే వెలుగు. దగ్గరి కెత్తే మంట. కాల్చి స్తుంది.

ఇందిర అందం చందమామ లాంటిది. వెన్నముద్ద లాంటిది. నైలలా వెలుగులు విరజిమ్ముతుంది. వెన్నముద్దలా అరిపుస్తుంది.

అందుకే ఆ కాలేజీలో అదా మగాకి కూడా ఇందిర “కాలేజ్

బ్యాటీ" అయింది. ఆ ఇందిర కళ్ళెప్పుడూ వేదవ్యాస్ పైనే వుంటాయి.

డిగ్రీ క్లాసులో వున్నప్పుడే వేదవ్యాస్ కాలేజీలో అనవసర విషయాల్లో ఎన్నడూ జోక్యం కలుగచేసుకొని ఎరగడు. యమ్మెస్సీలో చేరాక మరీ పెద్దమనిషి తరహా వచ్చింది.

అయితే అతని ప్రభావం వుండని కార్యక్రమం ఎన్నడూ ఆ కాలేజీలో లేదు.

అతను పాదగలడు. కవిత్వం వ్రాయగలడు. అనర్గళంగా ఉపన్యసింపగలడు. కానీ యీ ప్రజలన్నీ ప్రదర్శించుకొంటే కాని తప్పదన్న దుగ్ధ లేదు. తన శక్తి తనకి తెల్పు. వాకరితో పోటీపడి నొప్పించే పద్ధతి కాదు.

అతన్ని కాలేజీలో శతృవుగా పరిగణించిందీ, అసహ్యించిందీ చిత్రప్రియ వొక్కతే తన యింట్లో కొళ్ళాయి గుడ్డ కట్టకొని గంట వాయిందే గోచిపాత బ్రాహ్మణ కుర్రాడికి కాలేజీ అంతా బ్రహ్మరక్షం పట్టటమా? ఆమె కడుపు మండింది. గుండెలు దహించుకుపోయాయి.

చిన్నప్పటినుంచి అతన్ని "కొళ్ళాయిగుడ్డ బుడ్డిచెంబు" గాడనే యితరుల దగ్గర వ్యవహరించేది. కాలేజీ కొచ్చాక అదెక్లుప్తమై "కె. బి. చెంబు" గాడనటం సాగించింది.

చిత్రప్రియ బియస్సీ పైనల్ యియర్ లో కొచ్చింది. వేదవ్యాస్, విద్యాసాగర్ యమ్మెస్సీ పైనల్ లో కొచ్చారు.

అప్పటికీ యింట్లో కాని. కాలేజీలోకాని చిత్రప్రియ ఆశించిన గుర్తింపు లభించలేదు. ఒంటరితనం ఆమెను వేధించింది. అటు తలచండ్రుల్ని. యిటు వేదవ్యాస్ ను, ఇందిరను తదితరులను సాధించాలన్న కక్ష పూర్తిరూపం దిద్దుకొంది ఆమెలో.

సాగర్ ఆమెకిళ్ళల్లో పడ్డాడు. మనసులో నిల్చేడు.

అతన్ని జయిస్తే శతృవులందరినీ జయించినట్టే—

'హామ్' అంది వొంటిగా వెళ్తున్న సాగర్ నుద్దేశించి వో రోజు. అది సాయంకాలం. గోదావరి బండ మీదకి పికారుకొచ్చాడు సాగర్. కుమారిలో పినిమాకని వెళ్తున్న చిత్రప్రియ కళ్ళబడ్డాడు.

"మిస్టర్ సాగర్, మిమ్మల్నే—"

అప్పుడతను వెనక్కి తిరిగేడు. “ఓ! మీరా!” అన్నాడు

ఆ గర్విష్టపిల్ల తనని పలకరించటం! కారణం? ఏ మాట్లాడు
తుందోనని నిశ్శబ్దంగా ఎదురు చూచాడు సాగర్.

పలకరించిందేకాని తీరా ఆతను ఎదురుగా విచ్చున్నాక ఎలా
మాట్లాడాలో తోచలేదు చిత్రప్రియకు. నిండు గర్భవతి నడుస్తున్నట్లు
హుందాగా. బరువుగా ప్రవహిస్తున్న గోదావరి వైపు చూస్తూ
విచ్చొంది.

“మీతో ఎన్నాళ్ళబట్టో మాట్లాడాలనుకుంటున్నాను. యిప్ప
టికా అవకాశం చిక్కింది.”

“అది నా అదృష్టం. ఏం మాట్లాడాలను కుంటున్నారో చెప్పండి”

“యిక్కడా?” ఆమె రోడ్డు ఆ చివర నుండి యీ చివరి దాకా
వొక్కసారి దృష్టి సారించింది.

“అవన్నీ మామూలే. కాని అందం. ఆనందం. ఏకాంతం
కావాలంటే రోడ్డుకు వీపునిచ్చి రోడ్డు మీద జరుగుతున్న వాటిని
మర్చిపోవాలి. ఎదురుగా ఆ గోదావరిలోకి చూడండి. దూరంగా వెళు
తున్న ఆ పడవల్ని చూడండి. ఆ నీటి పై ఎగురుతోన్న పక్షుల్ని
చూడండి. గోదావరి అవతల వొడ్డున రెండు మైళ్ళ దూరాన చిన్న
చిన్న పిచ్చికల గూళ్ళలా కన్పించే ఆ యిళ్ళను. వాటిమధ్యనుంచి
ప్యాక్టరీ గొట్టంలోంచి పైకి అందంగా పోతున్న పొగను పరీక్షింపండి.
అప్పుడు చెప్పండి. రాజమండ్రిలో యింతకన్నా సుందర ప్రదేశం.
ప్రశాంత స్థలం. ఏకాంత తీరం ఎక్కడ వుంటుందో”

“ఏమో ననుకొన్నా మీరు కవిత్వం చెప్తారే-”

“నా మాటల్లో కవిత్వముందా? వుంటే అది నా గొప్పతనం
కాదు. గోదావరి గొప్పతనం. గోదావరి అందాన్ని చూస్తూ తాదాత్మ్యం
చెందిన వాళ్ళెవరికయినా కవిత్వం వస్తుందేమో మరి!”

“నేను కుమారిలో సినిమాకు బయల్దేరా. యిఫ్ యు దోంట్
మైండ్ నాకు కంపెనీ యివ్వకూడదు పోనీ—”

పాత బ్రిడ్జి మీద గూడ్సు దడదడలాడుతూ పరుగెత్తుతోంది
అప్పుడే.

అతను మాట్లాడలేదు. పొడవైన ఆ బ్రిడ్జిమీద జెర్రిపోతులా పాకి పోతున్న ఆ రైలువంక చూస్తూ విచ్చున్నాడు.

“ఏమంటారు?”

“సారీ, నేను రాలేను. నాకసలు పినిమాలు చూచే అలవాటు అంతగా లేదు. అందునా యివాళ గోదావరి అందం అనుభవించాలని వుంది నాకు.”

“మిష్టర్ సాగర్, ఐ రైక్యూ. మీతో స్నేహం చేయాలని వుంది” రెండు నిమిషాలు ఆగి అంది చిత్ర.

“స్నేహం వో గొప్ప వరం. స్నేహం అందరితో అతక్క పోవచ్చు. అయినా స్నేహాన్ని యిస్తానంటే ఎలా కాదనగలను? ఎవ రైనా కాదనలేరు”

“అయితే ఓ చిన్న షరతు”

“షరతా?”

“షరతంటే షరతు కాదు. చాలా సింపిల్. ఆ బుడ్డి చెంబు గాడితో మీరు కల్పి తిరక్కుడదు. ఐ హేట్ దట్ డర్టీమేన్ -”

బుడ్డిచెంబుగాడంటే ఎవరో సాగర్ కి తెల్చు. తన స్నేహితు డిని తన ఎదుటే అవమానం చేయడంతో అతనికి తిక్కరేగింది. తిక్క రేగితే అతడు మంచివాడు కాదు.

“బుడ్డిచెంబుగాడంటే అర్థం కాలేదా? కె. బి. చెంబుగాడు. మా యింటికొచ్చే స్టేవ్. బయటకొచ్చి బడాయిలు పోయే మీ....!”

“మిస్ చిత్రప్రియ గారూ....!”

“నో, నో నోరు తిరక్క అంత బాధ పడక్కరలేదు సాగర్. సింపిల్ గా ‘ప్రియా’ అంటే సంతోషిస్తాను.”

“చీ, అలా అనటానికి సిగ్గులేదు? యితరుల్లోని మంచిని, గొప్పతనాన్ని గుర్తించలేని కుత్సితులంటే నాకు మంట. అది వాళ్ళ హీనత్వానికి, సంకుచిత స్వభావానికి నిదర్శనమే గాని గొప్పతనం మాత్రం కాదు. అలాంటి దౌర్భాగ్యుల పట్ల జాలి చూపుతాడు వేద వ్యాస్. కాని నేను పిస్తలు వుంటే కాలిపారేస్తాను. గుడ్ బై” సాగర్ కోసంగా యీ మాటలన్నీ అనేపి చకచకా నడిచి పోయాడు.

“బ్రూట్” అనుకొని పళ్ళుకొరుక్కుంది చిత్రప్రియ.

యిదంతా అల్లంత దూరాన నిల్చుని ఎటో చూస్తూన్నట్లు నటిస్తూ
అంతా చూచి. విన్న వొక యువకుడు ఆమె దగ్గరకొచ్చాడు.

“ఎక్స్‌క్యూజ్‌మీ మేడమ్” అన్నాడు చాలా మృదువుగా.

అలా అన్న యువకుడి పేరు శ్రీ మహావిష్ణువు.

శ్రీ మహావిష్ణువు ఆ వూరుకొచ్చి నాలుగురోజులే అయింది.
కారేజీలో ఓ. కాం లో చేరి రెండు రోజులు కూడా కారేదు.

4

శ్రీమహావిష్ణువు ఎక్కడుంటే అక్కడ అలజడి వుంటుంది.

గ్రూపుల్ని కట్టటంలో, గ్రూపుల్ని చీల్చటంలో - వుద్యమాల్ని రేవ
దీయటంలో ఆతను సిద్ధహస్తుడు.

ఆడపిల్లల్ని వేటాడటం ఆతని రెండో హాబీ. మనిషిరూపం
చాలా అనన్యంగా వుంటుంది. కాని మాటల్లో మాత్రం మెస్మరిజం
వుంది.

శ్రీ మహావిష్ణువుకు డబ్బుంది. వాళ్ళ నాన్న దేవిడ్ మహామద్
పేర్లుచేక్కు ఆఫీసరు. వాళ్ళతాత వో చర్చికి ఫాదర్. మతప్రచారం
కోసం విదేశాలనుండి బోలెడంత డబ్బు వస్తుంది.

ఆడపిల్లల్ని ఆకర్షించటానికి ఆతని ఆయుధాలు - డ్రెస్సు,
మాటలు, అడపా దడపా విదేశీ డ్రవ్యాన్ని ఎరగా పెడతాడు.

“ఎక్స్‌క్యూజ్‌మీ మేడమ్” అంటూ పలకరించిన ఆతన్ని
చూపింది చిత్రప్రియ. తెల్లటి బట్టల్లో కొండముచ్చుకు సున్నం పూసి
వట్లు కనబడ్డాడు.

“వట్టి బ్రూట్ లాగున్నాడు. మీకు బాధ కలిగించి పోతున్నాడు”
వెత్తున్న సాగర్ సుద్దేశించి అన్నాడు.

“కాని మీరెవరు? మిమ్మల్ని మా విషయంలో ఎవరు జోక్యం
కలిగించుకోమన్నారు?”

“మీ అందాన్ని ఆరాధించే వాడిని నేను” - ఆ మాట సాగర్

అంటే సంతోషించేది. కాని యీ కొండముచ్చు అంటే అంతగా సంతోషించలేకపోయింది. అయినా మనసులో ఏదోమూల ఆనందం!

శ్రీ మహావిష్ణువు తనను గురించి చెప్పుకొన్నాడు.

శత్రువులను సాధించటానికి అతను బ్రహ్మాండమైన ఆయుధంగా కనిపించాడామెకు.

“నేను పినిమాకని బయల్దేరాను. కుమారిలో మంచి పిక్చర్ వుంది. యిప్యు డోంట్ మైండ్....!”

తను సాగర్ ఆడిగినట్టుగానే అడుగుతున్నాడు అతను. కాని అతను కాదన్నట్టు తిరస్కరించలేదు.

“సారీ. నాకిప్పుడు వేరే పనుంది క్షమించండి. మరోసారి మీ కోరిక మన్నిస్తాను” అంటూ రిజై ఎక్కింది.

2

మర్నాడు సైన్సు బ్లాకుకు వెళ్లింది కృష్ణప్రియ. “హామ్” అంటూ

పలకరించాడు శ్రీ మహావిష్ణువు. అప్పుడు ఆడపిల్లలందరి మధ్య వుందామె. అందరిమధ్యలో వుండగా వో స్టూడెంట్ అలా పలకరిస్తే ఆమెకు ఆగౌరవంగా తోచలేదు. కాగా ఆనందించింది. గర్వంగా యితర ఆడపిల్లల్ని చూచింది. “హామ్ విష్ణూ” అంటూ దగ్గరకెళ్లింది.

“మనిద్దరికీ స్నేహం కల్పి యివాల్టికివారం. సెలెబ్రేట్ చేసుకొందాం. సాయంత్రం గోదావరి బండ్ దగ్గరకురా! ఆ రోజు మన చ్చావు నా కోరిక మన్నిస్తానని. వారం రోజులు పూర్తయిన ఈ కుభ సమయంలో....!”

కాదనాలనుకొంది మనసులో కాని నోటితో “సరే” ననేసింది

“వెల్ కం మై డియర్” అంటూ ఆహ్వానించాడు వస్తున్న చిత్రప్రియను.

గోదావరి మామూలుగానే గంభీరంగా వయ్యారాలు పోతోంది; అందాలను వెదజల్లుతోంది.

“పంచవటికెదామా?”

“ఎందుకు?”

“మన స్నేహాన్ని సెలెబ్రేట్ చేసుకోడానికి. గోదావరి ఒడ్డునే ముంది? మట్టి, మురికి తప్ప”

“వారం రోజుల స్నేహానికే సెలెబ్రేషన్ ఏంటి?”

“నీతో స్నేహం ప్రతిక్షణం విలువైనదే నాకు, ప్రియా! ఇవాళ నేను చాలా మంచిమూడ్ లోవున్నాను. నామాట కాదనకూడదు నువ్వు”

“ప్లీజ్. నన్నలా పిలివకండి. చిత్రప్రియని పూర్తిగా పిలిస్తే సంతోషిస్తా” కొంచెం తీక్షణంగానే అంది.

“ఆల్ రైట్. అమ్మగారిమాట శిరసావహిస్తా. జయశ్రీలో మంచి పిక్చర్ వుంది. కాదనకుండా రావాలిచిత్రప్రియగారూ!” ఆ అన్న తీరుకు ఆమెకు నవ్వు వచ్చింది. కాగా అతనితో మంచివాడు! తను వచ్చినగానే వచ్చేసుకున్నాడు.

స్నేహితూడితో సినిమాకెడితే తప్పేముంది?

పంచవటిలో కాఫీ తీసుకున్న తర్వాత జయశ్రీ కెళ్ళారు.

రైట్లు ఆరిపోయి సినిమా మొదలైన అయిదు నిమిషాలకే తప్పయిపోయింది దనుకోసాగింది. ఏదో మిషమీద మాటిమాటికి అతని నామెను తాకుతూనే వున్నాడు.

ఆమెకు సినిమామీదకి మనసు పోలేదు. అతని చర్యలనే గమనిస్తోంది.

అతను సినిమాలో పూర్తిగా మునిగిపోయినట్లు నటిస్తున్నాడు.

కొంచెంసేపు గడిచింది. చిత్రప్రియ అప్పుడే సినిమామీదకి మనసు లగ్నం చేస్తోంది.

ఆమె ధుజాన్ని వొకచెయ్యి తడుముతోంది. మరోచెయ్యి ఆమె చేయిని వెతుకుతోంది. ఆ చేయి చిక్కింది. ‘ప్రియా’ అన్నాడు పరవశంగా మహావిష్టువు.

ఆమె మహావిష్టువువైపు చూసింది. రెండుచేతుల్ని తోసిపారేసింది.

కుర్చీలోనుంచి చివాచన లేచి వెళ్ళిపోయింది.

‘కొత్తపిట్టకదూ! భయపడుతోంది’ అనుకున్నాడు శ్రీమహా విష్టువు!

శ్రీమహావిష్ణువు ప్రమాదకరమైన వ్యక్తిగా గ్రహించింది చిత్రప్రియ.

అతనంటే అసహ్యంకూడా పెరిగిపోయింది. రాత్రి జరిగిన సంఘటనతో సిగ్గుపడి యిక తనతో మాట్లాడటం మానేస్తాడని ఆశించింది.

కానీ కాలేజీ గేటుదగ్గరే కాపలాకావాడు. ఆమె దగ్గరికి సమీపించగానే “హే గుడ్ మార్నింగ్” అంటూ విష్ చేసి ఆమెవెనక నడిచాడు. ఆమె అతనివైపు చూడలేదు.

“కోపం వచ్చిందా? వస్తే ఉమించు. నువ్వుంత ట్రెడిషన్లు వనుకోలేదు. పొరపాటే”

“ట్రెడిషన్లునా నేను?”

“కాకపోతే సంతోషమే. కాని యీ కాలంలో మీదచెయ్యి చేస్తే కోపగించుకోనే త్రియన్నారా? అందులోనూ కాలేజీ స్టూడెంట్స్!”

“నా కలాంటివి యిష్టంలేదు-”

“తెల్పిందిగా? యిక మళ్ళీ అలాంటి పొరపాటు జరగకుండా చూసుకొంటాడీ దాసుడు. ఉమించమన్నాగా!”

ఉమించక తప్పలేదు చిత్రప్రియకు.

ఏ సాగర్ ని సాధించాలని చిత్రప్రియ శ్రీమహావిష్ణువుతో స్నేహం చేసిందో. ఆ సాగర్ ఆ విషయాన్నే పట్టించుకోలేదు. కాని వేదవ్యాన్ అలా వూరుకోలేకపోయాడు.

గోదావరి బండ్ దగ్గర జరిగిన విషయాన్ని సాగర్ పూర్తిగా చెప్పకపోయినా చెప్పిన కాస్తాలోనే ఎంతో వూహించ గలిగాడు. ఆ తర్వాత వాళ్ళిద్దరినీ పంచవటి హోటల్లో చూచినవాళ్ళు. జయశ్రీ సినిమాహాల్లో చూచినవాళ్ళు అతనికి చెప్పేరు. అతను కాలేజీలో వాళ్ళిద్దరూ మాట్లాడుకోటం స్వయంగా ఎన్నోసార్లు గమనించాడు.

శ్రీమహావిష్ణువును చూడంగానే ప్రమాదకరమైన జంతువుగా పసిగట్టేడు. ఆ జంతువు కోరల్లో చిత్రప్రియ....?

అతని కళ్ళల్లో కామాక్షమ్మ. నమళ్ళివాయ మెదిలేరు.

నమళ్ళివాయ దగ్గర అతనికంత చనువు లేదు. యిన్నేళ్ళుగా ఆయనింట్లోవున్నా ఆయనకి యితనితో మాట్లాడాల్సిన అవసరం ఎన్నోసార్లు కలుగలేదు. అతనిక్కావల్సినవన్నీ కామాక్షమ్మగారే చూసేది.

సమయం చూచి ఆమెతో చిత్రప్రియ పెళ్ళి విషయం ప్రస్తావించాడు.

“ఏమిటి కథ? తలిదండ్రులం మాకు లేని తొందర నీ కొచ్చింది దాని పెళ్ళికి....కొంపదీసి అది కాలేజీలో....”

“అవన్నీ ఎందుకమ్మా? చిన్నవాడినై నా నా సలహా పాటించండి—”

కాని అంకటితో వూరుకోలేదు కామాక్షమ్మ. కూతుర్ని నిలవేసింది.

“ఏమే, నువ్వు ఆడపిల్లవి. గుర్తుందా?”

“యీ జడ, చీరెలు, జాకెట్లు, బొట్టు, నగలు.... మర్చిపో నిస్తాయా?”

“మర్చిపోయి తిరుగుతున్నట్లు తెల్పిందిలే”

“బుద్ధిచెంబుగాడు చాడీలు చెప్పటం నేర్చుకున్నాడన్నమాట”

“అతని మీద ఎందుకలా విరుచుకు పడ్డావ్? నిజమా, కాదా?”

“నిజమైతే? తలదీసి మొలకేస్తాడా ఆ బెగ్గర్ గాడు?”

పెళ్ళి సంబంధాలు చూడాలంటూ ఆ రోజే భర్తకు నోటిసిచ్చింది. ఆయన ఆరోజే ఆ విషయం చూడండని సూరిశాస్త్రికి, మరి కొందరికి అర్థమై జారీ చేశాడు.

మరుసటి రోజు వేదవ్యాసను నిలవేసింది చిత్రప్రియ.

“చాడీలుకూడా చెప్తున్నావట! యిట్లయితే అమ్మమ్మ నాలుగు మెతుకులు కూడా పోతాయి. గుర్తుంచుకో.”

“ఫర్వాలేదు. నాకు మెతుకులు పోతే మరోచోట సంపాదించుకోగలను. కాని ఆడదాని శీలం పోతే....”

“అబ్బ! బయలుదేరాడయ్యా వీరుడు. శీలంట! శీలం! నా శీలం సంగతి నీకెందుకు? నువ్వేమైనా నన్ను పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నావా?”

“అందని పళ్ళకోసం అరులు చాచను. అందని దానికోసం విచారించను” సాగర్ విషయంలో ఆమె కోరికల్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని అన్నాడతను. కాని ఆతనికి తనని చేసుకోవాలని వున్నట్లు అర్థం స్ఫురించింది చిత్రప్రియకు. ఆమెకు తెలీకుండానే ఆమె మనసొక ఊణం పులికించింది.

“అందితే కాదనవుగా! ఏం మాట్లాడవ్?”

“కాదంటాను—”

దెబ్బతిన్నది చిత్రప్రియ. అవునంటే ఆతనిముందు మోకరిల్లే స్థితిలో వుందామె.

“ఏం, నేనందంగా లేనా? నీ బుడ్డిచెంబు మొహానికి తగనా? యింతోసి కలెక్టరివి-నీ స్టేటస్కి నేను తగనా?”

“మీ స్టేటస్కి నన్ను తగననే కాదంటాను. మీరు నాకన్నా కాదు. చాలామంది స్త్రీలకన్నా-అందగత్తెలని గుడ్డివాళ్ళు సైతం చెప్పగలరు. మీ అందం సూర్యబింబంలా. చండప్రచండంగా వెలిగేది” ఆమె మరోసారి తన్మయత్వం చెందింది. అడపిల్లలంతా ఆరాధించే, మగపిల్లలంతా బ్రహ్మరథం పట్టే యువకుడు తనని అందగత్తెగా అంగీకరిస్తున్నాడు. కానీ....

“అందుకేనా మీరందరూ ఇందిర చుట్టూ తిరుగుతుంటారు”

“నేనెవరి చుట్టూ తిరగను”

“అవును అదే నీచుట్టూ తిరుగుతుంది. అడపిల్లల్ని నీ చుట్టూ తిప్పించు కోవాలని నీకోరిక. గొప్ప కదూ?”

“మీరు నన్నుగురించి ఏమైనా అనుకోండి. అందరిలో అనండి. నాకు బాధలేదు. కాని నేను మాత్రం మీ అనందాన్ని, సౌఖ్యాన్ని మాత్రమే కోరుకుంటాను. అందుకేమైనా చేస్తాను”

“అంటే పెళ్ళికూడా నేను చేసుకోమంటే చేసుకుంటావన్న మాట” అంతలోనే ఆమె అతిశయపు గుర్రం ఎక్కింది. “కాని మాయింట్లో గంట వాయించే నీ అంతస్థేమిటో తెల్పుకుని మనులుకో, నీ చుట్టూ తిరగటానికి నేను ముష్టి ఇందిరను కానని గుర్తుంచుకో”

సంభాషణ అంతా వింది కామాక్షమ్మ. అతడు మంచివాడు గానే కనిపించాడు. ఒక్క పొర్లుమాట మాట్లాడలేదు. కాని ఆమెకు

కూతురి మాటలు విన్నాక ఆపిల్ల మంచితనంపై నమ్మకం పోయింది. ఎంతైనా యీదొచ్చిన వాళ్ళిద్దరూ ఓ కాలేజీలో చదువు తున్నారు. కాగా అతని అందం ఎంత వాళ్ళనైనా ఆకర్షిస్తుంది.

మరుసటిరోజే మంచిమాటల్తో వేదవ్యాసకు ఆ యింట్లోనుంచి ఉద్వాసన చెప్పింది. కూతురు పెళ్లివిషయం భర్త చెవిలో యిల్లు కట్టు కొని పాడసాగింది.

7

చెల్లెలు తను యిచ్చిన ఆఫర్ ని తిరస్కరించాక, సుధాకర్ దృష్టి మంజూల పైన పడింది. మంజూల 'రాడీ స్టీడరు' గారి చిన్న కూతురు.

రాజమండ్రి స్టేషన్ లో రైలుదిగి 'రాడీ స్టీడరు' గారి పేరు చెప్పే చాలు. ఏ రిజిస్ట్రేషన్ నానరే చౌదరి గారింటికి తీసుకెళ్తాడు. కాని రిజిస్ట్రేషన్ ఎక్కేముందే బాడుగ కాస్తా పుచ్చేసుకొంటాడు. లేకపోతే తీరా యింటికెళ్ళాక "బాడుగలేదు, ఏం లేదుపో" అనేయగల రాడీ స్టీడరుగారు.

చౌదరిగారికి ముగ్గురు ఆడపిల్లలు. అందరూ బ్రహ్మాండమైన అందంగా వుంటారు. అందుకే వాళ్ళమీద లక్ష ఆంక్షలు విధించి చిన్నప్పడనుంచి పెంచుకొచ్చాడు చౌదరి. మగపురుగుతో నూట్లాడ నీయకుండా జాగ్రత్తలో పడ్డాడు.

పెద్దపిల్లకు యిరవై ఏళ్ళు. మొగుడిని తండ్రి తెస్తావేమోనని ఎదురు చూచి చూచి, వో అర్థరాత్రి తనకన్నా వో సంవత్సరం చిన్న వాడైన ఓ కాలేజీ విద్యార్థిని లేవ తీసుకొనిపోయి తిరుపతిలో పెళ్ళిచేసు కుంది.

రెండోపిల్లకి అంత సాహసం లేకపోయింది. తన తపనను, కోరికలని అక్షరాల్లో రంగరించి నవలలురాసి పేరు తెచ్చుకొంది. ఆమెను చూట్టానికి వచ్చే అభిమానుల్లో ఒక డబ్బున్న వాడిని మంచి పుద్యోగం పున్నవాడిని పట్టి వాడికిచ్చి ఆమెను పెండ్లిచేసేడు.

మూడోపిల్ల మంజూల, ముగ్గురిలో అందంగా వుంటుంది. కాని

ముగ్గురిలోకి మంచిది. పెద్దక్కకున్న సాహసం లేదు. చిన్నక్కకున్న
రాపే ప్రజలేదు. అంచేత మూగగా ఏదేమార్గం జూత్రమే మిగిలింది.

అలాటి స్థితిలోనే సుధాకర్ వో నాటకం వేస్తూ చౌదరిని
ముఖ్య అతిథిగా ఆహ్వానించాడు. చౌదరికి అలాంటి గౌరవం పొందా
లని ఎన్నాళ్ళగానో వుంది. కాని ఎవ్వరికీ కానీ చందా యవ్వడు.
అందుకే యింతవరకు లభించలేదు.

సుధాకర్ ఆయన్ని చందాకోసం పిలివలేదు. మంజులకోసం
పిల్చేడు.

మంజుల సుధాకర్ చదువుతున్నప్పుడే కాలేజీలో చదివింది.
ఆతన్ని చూచిన దగ్గర్నుంచి కళ్ళతోనే మాట్లాడసాగింది. ఆతనామెతో
ఎన్నోసార్లు మాట్లాడాలని ప్రయత్నించాడు. కాని ఆమెకు మాట్లాడా
లంటే భయం. తండ్రి అంక్షల్లో అదొకటి. ఆయన కాలేజీకొచ్చి
చూడొచ్చాడులే అనుకొందామంటే తండ్రి తనని కనిపెట్టటానికి
కొందరు సి. ఐ. డి. లను పెట్టినట్లుకూడా ఆమెకు తెల్పు.

సుధాకర్ని చూచినప్పుడు ఆమె వాక కంటిలో ప్రేమ.
కోరిక - రెండో కంటిలో భయాందోళనలు కన్పించేవి. కళ్ళతో
దగ్గరికి పిలుస్తూనే. కాళ్ళతో దూరంగా పారిపోయేది.

మంజులని చూచాక, ఆమె చూపులు హృదయానికి గుచ్చు
కొన్నాక, సుధాకరానికి ప్రేమంటే ఏమిటో తెల్సింది.
మంజులను ప్రేమించాడు. కాని ఆపిల్ల మాట్లాడడు. ఎవరితో
చెప్పుకోటం?

తెగించి వోసారి మంజులను కాలేజీలో నిరేకాడు

“మంజులా....”

“మానాన్న....”

“యిది కాలేజీ”

“మా నాన్న హిరణ్యకశపుడు”

“అయితే నేను నరసింహస్వామిని”

“నావైపు ఎందుకలా చూస్తావ్?”

“నాన్నకు తెలిస్తే చంపేస్తాడు”

“యా వొక్క ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పు పోనీ. నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా?”

ఆమె నోటితో సమాధానం చెప్పలేదు. కళ్ళ చూపుల్తోనే అతన్ని బిగియారా కౌగిలించుకొంది. అంతలోనే ఆమె కళ్ళు రేడి కళ్ళయ్యాయి.

“సి. ఐ. డి యి....”

“నోటితో మాట్లాడటం అంత భయం అయితే ఉత్తరాలు రాయరామా?”

“అమ్మో! ఉత్తరాలే....! నాన్న....” అంటూ తుద్రుమంది.

మర్నాడు ఆమె అందాన్ని వర్ణిస్తూ, ఆమెను తనలా ప్రేమిస్తున్నదీ వర్ణిస్తూ బ్రహ్మాండమైన వో ఉత్తరం రాశాడు. ఆమె వొంట రిగా వుండటం చూచి చేతికెచ్చాడు. ఆమె బెదురు కళ్ళతో అటూ యటూ చూచింది. ఉత్తరాన్ని జాకెట్టులో దాచేసుకొంది.

సమాధానం కోసం మర్నాడు అక్కడే కర్చేడు. ఆమె అతన్ని చూస్తూనే ఉత్తరం పుస్తకంలో నుంచి తీసింది. హృదయానికి హత్తుకొంది, జాకెట్టులో మళ్ళీ పెట్టేసుకొంది. అది అతని ఉత్తరమే.

తనని ప్రేమిస్తున్నానని చెప్పేసింది. ఫర్వాలేదు కాని పెళ్ళి ఆ విషయం ఎలా? అతనామెను సమీపిస్తుంటే ఆమె కళ్ళు బెదిరి పోయాయి. “నన్నేమీ అడగొద్దు. ప్లీజ్” అన్నట్లు అర్థించింది.

“కారేజీలో నీ కంత భయమైతే ధవళేశ్వరంలో కలుపు కొందామా?”

“అమ్మో....నాన్న....”

• “పోనీ పినిమా హాల్లో?”

“నాన్న....”

“మరి నన్ను పెళ్ళలా చేసుకొంటావా?”

“నాన్న....అమ్మో!”

“నాన్న నాన్న అని అంత భయపడే దానివి నన్నెందుకు ప్రేమిస్తున్నావా?” చిరాకొచ్చి కొంచెం గట్టిగా అన్నాడు.

అప్పుడామె కళ్ళు చూడాలి. వొకవైపు అసహాయతకు కన్నీరు

కార్చేయి. మరొకపైపు నువ్వుతప్ప నాకెవ్వరూ లేరంటూ ప్రేమామ్మ తాన్ని వణింపబోయి.

సుధాకర్ తోని నటుడు ఆమె కళ్ళద్వారా వెలిబుచ్చే అభిప్రాయాలని చూచి దిగ్భ్రాంతి చెందేడు.

“ఏడవకు మంజూ! నీ పరిస్థితి నాకర్థమయింది. అలానాడు రుక్మిణిని కృష్ణుడు తీసుకెళ్ళినట్లు, నిన్నునేను తీసుకెళ్ళి పెళ్ళి చేసు చేసుకొంటాను. దిగులువడకు”

అప్పుడామె కళ్ళల్లోని భావాల్ని ఎలా వ్రాయటం? అన్ని భాషల్లోని పదాలన్నీ కలిపినా అసాధ్యం.

“థేంక్స్” అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

చదువయి పోయింది యిద్దరికీ. ఆమె పంజరంలో నుంచి బయటికొచ్చే ఆ కాస్త ఆవకాశం కూడా పోయింది.

సుధాకర్ ఆమెను కల్సుకోటానికి ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేశాడు. ఫలించలేదు.

ఆ యింటి మేడపై న కిటికీలోనుంచి ఆమె కళ్ళు మాత్రం పోయినప్పుడల్లా కన్పించేవి. ఆ కళ్ళు తనకోసం ఎప్పుడూ అలా నిరీక్షిస్తుంటూనే వుంటాయని అతనికి తెల్పు.

చెల్లెలు వేషం కోసం వెతుకుతున్న సుధాకర్ కు మంజుల మనసులో మెదిలింది. ఆ కళ్ళు కన్నీచేసే భావాలు కదిలేయి, కాస్త ప్రయత్నిస్తే జయభాధురీనే బీట్ చెయ్యగలదనుకొన్నాడు.

యిక లాభం లేదు. మంజులని ఆ పంజరంలోనుంచి తప్పించక తప్పదు.

ఎలాగూ యిక అతనా వూళ్ళో వుండే ప్రసక్తి లేదుకనుక చాదరి ‘రాడీత్వాన్ని’ చూపుతాడన్న భయంలేదు. కాని మంజులను మద్రాసుకు రావటానికి వప్పించటం ఎలా? అసలు తన వూహల్ని చెప్పటం ఎలా?

కోటలో పాగా వెయ్యాలనుకొన్నాడు. చాదరిగారిని ముఖ్య ఆతిథిని చేశాడు.

తన నాటకాన్ని చూచి మెచ్చుకొంటే ఆయనతో పరిచయాన్ని పెంచుకోవచ్చు. యింటికి రాకపోకలు సాగించవచ్చు. మంజుల కూడా

నాటకానికొస్తే నటుడిగా తన సత్తా ఏమిటో తెలుసుకొంటుంది. అప్పుడు పినిమా ఆలోచనకు ఆమెను వొప్పించటం తేలిక. కాని ఆయన మంజులని తీసుకొస్తాడా?

నాటకం రోజు ఆస్పర హోటల్ దగ్గర నిలబడి ఆయనకోసం చూస్తున్నాడు. చిత్రం! ఒక్క మంజులేకాదు. కుటుంబం యావత్తుతో దిగేడు.

గొప్ప హంగామాతో ఆయన్ని రిసీవ్ చేసుకొన్నాడు. చౌదరికి చంద్రమండలం పోయినంత పనయింది.

“వెల్ కం టుయూ” అంటూ మంజులని కళ్ళతో ఆహ్వానించాడు. ఆనందాన్ని తెలిపేడు. రెండో అంతస్తులోవున్న అస్సరా కళామందిరానికి అందర్నీ తీసికెళ్ళాడు.

నాటకం అయినాక సభ. ఏం మాట్లాడాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడు చౌదరి.

మంజుల అలాంటి నాటకాలని ఎప్పుడూ చూడలేదు. చౌదరి అప్పుడప్పుడు పినిమాలకు మాత్రమే తీసికెళ్తాడు. ఆ మాటకొస్తే చౌదరికూడా ఎన్నడూ చూడలేదు యీ వచన నాటకాల్ని. నాటకాలంటే పద్యాల నాటకాలేనని ఆయన అభిప్రాయం. చిన్నప్పుడు వాటిని చాలా చూచాడు.

కాని నాటకం ప్రారంభమయ్యాక చుట్టూవున్న అందమైన ప్రకృతిని విస్మరించి నాటకంలో లీనమైపోయింది మంజుల.

నాటకం తర్వాత ఏం మాట్లాడాలా అన్న ఆలోచనని మర్చి పోయి నాటకం ఆసాంతం చూచాడు చౌదరి.

ఆయన్ని స్టేజీ మీదికి ఆహ్వానించాడు. పెద్ద పూలదండ వేశాడు సుధాకర్. పోటో తీశారు. ఉబ్బితబ్బిబ్బియ్యాడాయన.

ఆ పూలదండ సుధాకర్ తన మెళ్ళోనే వేస్తున్నట్లు సంతోషించింది మంజుల.

“చాలా కృతజ్ఞులం సార్. పెద్దవారు మీరు రావటమే గౌరవం. కాగా, మమ్మల్ని చాలా మెచ్చుకొన్నారు. అదంతా మీ ఆశీర్వాచనం క్రింద స్వీకరిస్తున్నాం” కారెక్క బోతుండగా అన్నాడు చౌదరితో సుధాకర్.

“అదేంటోయ్? నేను కృతజ్ఞతలు చెప్పుకోవాలి. వృద్ధిలో కొస్తావ్. మంచి నటుడివి నువ్వు. నువ్వు రేపోమారు మాయింటికిరా. మాటాడుకొందాం” అంటూ కారెక్కాడు.

“అమ్మయ్య! కృషి ఫలించింది” అనుకొని తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు సుచాకర్.

8

మర్నాడు వెళ్ళేసరికి చాదరిగారు లేరు యింట్లో. మంజులే అతన్ని రిసీవ్ చేసుకొంది.

“బంగారు తలుపులు సులభంగా తెరుచుకొన్నాయిగదాని ఆశ్చర్యపోతున్నా. అనందిస్తున్నా. గర్భ గుళ్ళోని ఆ దేవతాదర్శనానికి యింకేం చేయాలా అని ఆలోచిస్తుంటే, ఆ సౌందర్య దేవతే గుమ్మం దగ్గర దర్శన మిచ్చింది. వాటె లక్ష్మీ మేన్ అయ్యాం!”

“మీరుకాదు లక్ష్మీ, నేను” అంటూ జరిగింది చెప్పింది మంజుల.

రాత్రి నాటకం చూచి వస్తున్నంతసేపు కారులో చాదరి సుచాకర్ని గురించే మాట్లాడేడు. ద్వైవరు దగ్గర అతని ఆరాట తీశాడు.

“నా మూడో అల్లుడు యిలాంటి వాడుంటే బాగుంటుంది” అంటూ మంజుల వైపు చూచాడు “నువ్వేమంటావ్ అమ్మాయ్?” అన్నట్లు.

వెదకపోయిన బంగారు తీగె కాళ్ళ కద్దంపడింది. కాదనగలవా? ‘మీ యిష్టం నాన్నారూ’ అంది.

“అతనికి అందం వుంది. అప్తి వుంది. బతకనేర్చిన తెలివి తేటలున్నాయి. చదువు అంతగా లేకపోయినా యివి నెట్టేస్తాయి, కానీ ఎటోచ్చి అతని కులం వేరు. మన కులం వాడైతే బాగుండేది” అన్నాడు ఆలోచనగా

“మనకన్న హెచ్చు కులమేగా?”

ఆ మాట అన్న భార్యను మింగేలా చూచాడు. “అలా అనాదిగా అనుకోబట్టే వాళ్ళకు కొమ్ములొచ్చాయి. నేను బ్రాహ్మణుల్ని ఎక్కువ కులం వాళ్ళుగా పరిగణించను. అతనొచ్చి అమ్మాయినడిగితే ఆలోచిస్తా. నేనుగా నేను బ్రాహ్మణుడిని నా కూతుర్ని పెళ్ళిచేసుకో అనలేను.”

మంజుల గుండెల్లో రాయిపడింది. ఒక్కక్షణం విశ్మయం.

“మంజూ, రేపు అతనొస్తాడు. అతని అభిప్రాయం ఏమిటో తెచ్చుకో. ఆ తర్వాత కథ నెటు నరుక్కురావాలో ఆలోచిద్దాం—”

జరిగింది విన్నాడు సుధాకర్. మంజుల ఆశించినట్లు ఎగిరి గంతు వేసి ఆమెను దగ్గరకి తీసుకోలేదు.

మంజులని చేసుకోటానికి అతని కథ్యంతరంలేదు. అందుగ్గాను తలితండ్రుల్ని అవసరమైతే ఎదిరించటంకూడా ప్రశ్నకాదు. కాని తన ప్రణాళిక- సినిమా.

“సినిమా తియ్యటానికి వొప్పుకుంటాడా మీ నాన్న? నువ్వు సినిమాలో నటించటానికి అంగీకరిస్తాడా?”

“సినిమానా?”

తన ప్రణాళిక చెప్పేడు సుధాకర్.

“అమ్మబాబోయ్! నేను సినిమాల్లో నటించటమే? నాన్న చంపేయడూ? ఆయన గౌరవానికి అది భంగంకాదూ?”

“అందుకే మా నాయనల్తో మీ నాయనల్తో మనం పెట్టుకోవద్దు. మద్రాసు వెళ్ళి పెళ్ళి చేసుకొందాం. సినిమా తీద్దాం. లేకపోతే సినిమా తీసి పెళ్ళి చేసుకొందాం”

మంజులకీ నీ గొడవలన్నీ అర్థంకాలేదు. కాని సుధాకర్ తనని మోసం చేయడు. అతను తనకి కావాలి. అతనికి తనంటే ప్రేమ. తనకోసం ఏ సాహసాన్నైనా చేస్తాడు.

“నాకివన్నీ తెలియవు. మీరేం చేయమంటే అది చేస్తాను, కాని నాన్న....”

“యీ సుధాకర్ నీ దగ్గరుండగా మీ నాన్నకాదు. ఆ యమవర్మ రాజుకూడా ఏం చెయ్యలేడు మంజూ....”

అంటూ ఆమెకి చెప్పాల్సిందంతా చెప్పేడు, ఆమె తల వూపింది.

అతను వెళ్ళామనుకొంటుండగా చొదరి వచ్చాడు, “అయితే నువ్వు నమళ్ళివాయ కొడుకువన్నమాట!” అంటూ. మరికొన్ని ప్రశ్నలకి సమాధానాలిచ్చి, ఆయన తెప్పించిన కాఫీ, టిఫిన్లు పుచ్చుకొని వచ్చేశాడు.

“అప్పుడప్పుడూ వస్తుండు” అన్నాడు అతను వెళ్తుండగా. మంజుల సమస్య అంత తేలిగ్గా పరిష్కారమయ్యేక సుధాకర్ కి కొండంత బలం వచ్చింది.

పినిమాకి అన్ని ఏర్పాట్లు పూర్తి అయినట్లే. డబ్బు సంపాదిస్తే నెల తిరిగేసరికి పిక్చర్ రిలీజ్ చేయవచ్చు.

కాని డబ్బు....? తండ్రి నడక్కతప్పదు....కాదంటే?

యీ ఆలోచన యింతవరకు ఎవరికి రాలేదు. నమళ్ళివాయ కాదనటం యింతవరకు ఆ యింట జరుగలేదు.

కాని ఇది వందల్తో, వేలతో ఆయ్యేదికాదు. లక్షల్తో వ్యవహారం. అధమపక్షం లక్షన్నా వుంటేకాని రంగంలోకి దిగటానికి లేదు. యివ్వనంటే తన ఆస్తి తనకు పంచమని అడక్కతప్పదు. అసలు తమకున్న ఆస్తి ఎంత? పంచుకొంటే తనకు లక్షన్నా వస్తుందా?

తండ్రి ముందు కెళ్ళిందాకా వెనుకముందాడేడు. వెళ్ళాక దైర్యం వచ్చింది.

“నాక్కాస్త డబ్బు కావాలి”

“నా ముందుకొస్తే అదేగా అర్థం? ఎంత?”

లక్ష అని చప్పున చెప్పలేకపోయాడు.

“ప్రస్తుతానికి వోవంద చాలుతుందా?”

“వాక లక్ష కావాలి”

అకస్మాత్తుగా కత్తిపట్టుకుని నిన్ను చంపుతానన్నా. అంతగా దిగ్భ్రమ చెందాడు నమళ్ళివాయ!

“ఎంతన్నావ్!!”

“లక్ష”

“లక్ష! లక్షరూపాయలే!”

“మరి సినిమా తియ్యటమంటే మాటలా?”

ఓంనమళ్ళివాయకంతా అర్థమయింది.

“సినిమా ఎందుకు తియ్యటం?”

చిన్నపిల్లాడి ప్రశ్నలా కనిపించి వాళ్ళు మండింది సుభాకరానికి.

“మీరు లాయర్ గా ప్రాక్టీస్ ఎందుకు చేయటం! కోర్టు కెందు కెళ్ళటం?”

అవును, ఎందుకు? న్యాయాన్ని పుద్ధరించటానికా? ధనాన్ని సంపాదించటానికా... రెండూ కాదనిపించింది నమళ్ళివాయకు. 14 x 5

“లక్ష రూపాయలు అడగంగానే చేబడుల్లా యివ్వటానికి మనం కోటీశ్వరుల మనుకొంటున్నావా?”

“ఊళ్ళో మననిచూచి అంతా అదే అనుకొంటున్నారు. మీరు చేసే ఖర్చుచూచి నేనూ అదే అనుకొంటున్నా”

“అది దానం, ధర్మం, దయాదాక్షిణ్యం, పుణ్యం, పురుషార్థం”

“యిది కళాసేవ. కాకపోతే వ్యాపారం. పెట్టుబడి లక్ష పది లక్షలు కావచ్చు”

“కాకపోతే?”

“మీకు పుణ్యం రాకపోతే?”

“సినిమాలు తీసేటంత ధనవంతులం కాదు మనం.”

“కాకపోతే సినిమాతీసి అవుదాం. ముందు మనం ఎంత ధన వంతులమో చెప్పండి.”

“నా కసలు సినిమా తీయాలన్న ఆలోచనే నచ్చ లేదు”

“నాకు మీరు చేసే ఖర్చేమీ యిష్టంలేదు. మీకు నచ్చిందా లేదా అని నేనడగలేదు. దబ్బుకావాలని అడుగుతున్నా”

“లేదు”

“లేదూ?”

“ఏమిటి ఎదురు ప్రశ్నలు? అరుపులు. మొండివాదనలు”

“మీకేమిటా అజ్ఞానం? మొండితనం”

“ఆలోచించి చెప్తా”

“అలోచించేదేంలేదు, ఇస్తే దబ్బివ్వండి. లేకపోతే అస్తి వంచండి. నెలరోజులు గడువు. అంతే.”

యిన్నాళ్ళుగా జీవిస్తున్న మిథ్యా ప్రపంచంనుండి వొక్కసారి బయటకొచ్చాడు నవశివాయ. కళ్ళకు కమ్ముకొన్న మాయపౌరలు తొలిగిపోయాయి.

చుట్టూవున్న వాస్తవాలని తలుచుకొంటే భయంవేసింది. కళ్ళ మూసుకోబోయాడు.

“ఏమండీ, పెళ్ళివారు వచ్చేటయిమయింది. మీరింకా అలాగే కూర్చుంటే ఎలా?” అని పిలిచింది కామాక్షమ్మ.

పెళ్ళి చూపులకెవరో వస్తున్నారనగానే, కామాక్షమ్మ చేసిన హడావుడి అంతా యింతా కాదు. వంట మనిషిని పిలిపించి రకరకం పిండి వంటల్ని చేయించింది, సూరిశాస్త్రీ గారిదేత అభిషేకాలు చేయించింది.

చిత్రప్రియకు యిబ్బందిగా వుంది. తనూ అక్కలాగా పెదలు తెచ్చిన వాడిదేత మెక్లో తాడు దిగించుకోవాలా? తన కేం ప్రత్యేకత లేవా? ఎందుకు లేదు? వచ్చేవాడు శ్రీ మహావిష్ణువులాంటి కొండ ముచ్చుగాడై తే తను చేసుకోదు. శ్రీ మహావిష్ణువులాంటి నీచుడై నా లాభం లేదు.

సాగర్ లానో, వేదవ్యాసలానో అందంగావుంది. తన అందాన్ని మెచ్చుకొన్నట్టు కళ్ళలో వెలుగు కన్పిస్తే చేసుకొంటుంది.

ఆ వచ్చేవాడు యమ్మెస్సీ ప్లస్ కౌనులో పానయ్యాట్ట, ఏదో కంపెనీలో, హైదరాబాద్ లో పెద్ద ఉద్యోగం. ఫారిన్ చాన్సు వుండిట. అస్తికూడా వుండిట.

సాగర్ ని చెప్పుతో కొట్టివట్టవుతుంది. వ్యాసగతి నోట్లో గడ్డిపెట్టి నట్లవుతుంది. కొండముచ్చుగా కిచకిచల బారినుండి తప్పించుకోవచ్చు.

ఆ సమయం రానే వచ్చింది. ఊహించినట్లే అందంగా

వున్నాడు. కాని చిత్రప్రియ ఆశించిన కాంతిరేఖ అతని కంట్లో కనిపించలా.

నమశ్శివాయ భయపడేటంత భేరం చెప్పేరు. కట్నం దగ్గర సంబంధం వెనక్కి పోవటానికి వొప్పుకోలేదు కామాక్షమ్మ. చివరి పిల్ల. యక యింటిలో. ఆడపిల్ల పెళ్ళి చేయబోయి చేయబోయామా అంటూ తటపటాయిస్తున్న భర్తను సాధించింది.

హిరణ్యాక్ష వరాలన్నిటికీ అంగీకరించక తప్పలేదు. ముహూర్తాలు పెట్టుకొని తాంబూలాలు పుచ్చేసుకొన్నారు.

కామాక్షమ్మకు పెళ్ళిపనులతో తీరిక చిక్కటంలేదు. కాబోయే భర్తను వర్జించి చెప్పుకోటానికి ఎంతకాలం చాలటంలేదు చిత్రప్రియకు.

ఎటొచ్చి యీ వుపద్రవాన్ని ఎలా తట్టకోవాలా అన్న ఆలోచనతో నిద్ర పట్టటంలేదు నమశ్శివాయకు. కానీ నలభై ఏళ్లు ఆలస్యమైపోయింది.

10

శ్రీశ్రీపాస్తల లెక్కల్ని చూచుకొన్నాక గాని. నమశ్శివాయకు ఇన్నేళ్లు తనెంత ఖరీదైన జీవితాన్నిగడిపిందీ తెల్సిరాలేదు. తన హయాంలో ఆమ్మిన భూమిని తల్కాకొంటే ఆయన గుండె గుభీలుమంది.

వధ్యలో గడువుని గుర్తుచేస్తూనే వున్నాడు సుధాకర్. కాని యీ లెక్కలన్నీ తేలటానికే చాలా టైం పట్టింది.

“యింక నాలుగు రోజులే వుంది” అన్నాడోరోజు.

“చిత్రప్రియ పెళ్ళి మరో పదిహేను రోజులే వుంది. అందాకా ఆగక తప్పదు.”

“ఎందుకు? దానికి దీనికి ఏమిటి సంబంధం?”

ఏమని చెప్పగలడూ

“సంబంధం ఏమైతేనేం? అగితే వచ్చే నష్టం ఏమిటి?”

“ఆగకపోతే మీకొచ్చే నష్టం ఏమిటి?”

“అంతేకాని పెద్ద ముండా కొడుకు ఎందుకు చెప్తున్నాడో విందామని లేదన్నమాట!” చిరాకు పడ్డాడు నమళ్ళివాయ. ఆశ్చర్యం వేసింది సుధాకర్ కి. జారి కలిగింది.

“సరే ఫాదర్, పెద్దవార మంటున్నారు కనుక మీ మాటే వింటాను. కాని పెళ్లి అయిందాకా అగితే మన డబ్బు పప్పుల్లో కల్సిపోయే ప్రమాదం వుంది. కనుక పెళ్లికొడుకు కట్నంతోపాటు మన డబ్బు మనకు ముట్టజెప్పాలి, ఓకే!”

పోయింది పోయినా యిక జాగ్రత్తగావుంటే జీవితం బాగానే గడిచి పోతుంది. వున్నదానితో కూతురు పెళ్ళయిపోతుంది. లక్ష యిస్తే కొడుకు గొడవ తీరుతుంది. అడంబరాలకు పోక జాగ్రత్తగా వుండాలి. ఆ తర్వాతైనా, వచ్చే ఆదాయాన్ని తప్ప మరీ పొలాల్ని అమ్మకూడదు,

పొలాల్ని స్వయంగా అమ్ముకురావటానికి ఆలోచించసాగా దాయన.

ఎన్నడో చిన్నతనంలో వదిలి వచ్చిన ప్రాంతం. మళ్ళీ యిన్నాళ్ళకు కోనసీమ ప్రకృతిని చూస్తుంటే ప్రాణం లేచి వచ్చి నట్టయింది.

బస్సుదిగి రెండుమైళ్ల దూరంలో వున్న పల్లెటూరికి నడు స్తుంటే ఆయనకు నేలమీద నడిచినట్టు లేదు. పచ్చటి తివాసీపై నడు స్తున్నట్టుంది.

ఎటు చూచినా ఎత్తయిన కొబ్బరి చెట్లు. ఆ కొబ్బరిచెట్ల సమూ హాలు వింతవింత ఆకృతుల్లో, రమణీయమైన చిత్రాలు గీచినట్లు వున్నాయి. కొబ్బరిచెట్ల మధ్య వరిపైరు పచ్చగా పెరిగి గాలికి తలూపు తోంది. పచ్చటి అలలు ప్రవహిస్తున్నట్టుంది.

రాజమండ్రిలో వాసన ఎక్కడా లేదు. ఇక్కడేదో కమ్మటి వాసన. ప్రకృతి కన్య పూసుకొన్న సుగంధ పరిమళం.

భూముల్ని అమ్ముకోటానికి నమళ్ళివాయ స్వయంగా రావటమే ఆశ్చర్యం అందరికీ. ఆయన గీచిగీచి బేరమాడుంటే మరీ ఆశ్చర్య పోయారు.

ఎగ్రిమెంటు రాసుకొని, ఎడ్వాన్సుతీసుకొని రిజిస్ట్రేషన్ పలానా రోజునుకొని వచ్చేశాడు.

తెల్లవారితే రిజిస్ట్రేషన్. ఆ తర్వాత మరి రెండురోజుల్లో పెళ్లి.

ఆ రాత్రి ఓం నమశ్శివాయ గుండెల్లో బాంబు పేలింది.

భూముల అమ్మకాన్ని, కొనటాన్ని ప్రభుత్వం విలిపివేసింది.

లాండ్ సీలింగ్ చట్టం చేయటానికి ముందు తీసుకున్న చర్య యిది.

యీ వార్తతో పాటు పెళ్లివారు అనుకొన్నట్లుగా బయలుదేరి వస్తున్నట్లు తెలిగ్రాం కూడా వచ్చింది.

11

రెండు రోజులు ఎలా గడిచిపోయాయో నమశ్శివాయకు తెలియదు.

ఆయన గదినుంచి బయటికి రాలేదు. అవసరం కలగలేదు.

పెళ్ళిక్కావల్సిన ఏర్పాట్లన్నీ వాటంతటవే జరిగి పోతున్నాయి.

ఎటు చూచినా ఆనందం! కోలాహలం!

దిగులు, నిస్సత్తువ, నిస్సృహ నమశ్శివాయలో మూర్తీభవించి వున్నాయి.

యింతవరకు ఆయన అనుభవిస్తున్న బాధని మరొకరికి చెప్ప లేదు. 'చెప్పి బయటపడి పోవడం తప్ప లాభం ఏమిటి? ఎలా కావల్సి వుంటే అలా అవుతుంది. కానియ్' అనుకొని భగవంతుడిమీద భారం వేసి కూర్చున్నాడు గదిలో.

మరో వైపు యీ దిగుళ్ళకు, ఆనందానికీ అతీతంగా కల్గి తేలిపోతున్నాడు సుధాకర్.

తను పినిమా తీసేడు. హిట్హిట్హిట్.

ప్రజలు బ్రహ్మరథం పట్టేరు తనకు. ప్రభుత్వం అవార్డులిచ్చింది. అంతర్జాతీయ ఖ్యాతి వచ్చింది తనకు.

హాలివుడ్ చిత్రాల్లో నటించటానికి తనకు, మంజులకు ఆహ్వానం వచ్చింది.

ఆ కలలో వుండగానే వో భయంకరమైన అనుమా
వచ్చింది అతనికి.

యింటినిండా చుట్టాలున్నార. వచ్చేవాళ్ళు, పోయేవాళ్ళు,
నౌకర్లు, చాకర్లు....

తండ్రి అసలే పరాకు మనిషి. ఆయన దాచిన డబ్బును కొట్టే
యరు కదా?

చివరైన లేచి తండ్రి గదితలుపు తట్టాడు.

“నవ్వా!” అన్నాడు తలుపు తీసి.

“డబ్బు భద్రంగా వుంది కదా?”

“ఏం డబ్బు?”

“అదే నాకివ్వాలి న డబ్బు”

నవ్వాలో ఏడ్వాలో తోచలేదు నమళ్ళివాయకు.

“పోనీ, మీకూ బరువు తగ్గినట్లుంటుంది. నా డబ్బు యిచ్చేను
కూడమా? తెల్లవారటానికి మరో అయిదు గంటలేగా వుంది”

“అప్పులవాడిలా పట్టుకున్నావు కదరా!”

“అప్పులాడినేం ఖర్మ. యజమానిగానే ఆడుగుతున్నా”

“పిల్ల పెళ్ళి ఎలా జరుగుతుందా అని నేనేడుస్తున్నా”

“కావాలంటే నేనూ మీతో కాస్తేపు ఏడుస్తా. నా డబ్బు నాకిస్తే”

“డబ్బు లేకే యీ ఏడుపంతా”

“డబ్బులేదూ?”

“లేదు”

“భూమి అమ్ముతానంటూ వెళ్ళారుగా?”

అప్పుడు యిక ఆసలు విషయం చెప్పక తప్పలేదు. వింటూనే
తారాజువ్వలా లేచాడు సుధాకర్.

ఆ రాత్రి ఆ గదిలో వో చిన్నసైజు అంతర్యుద్ధం జరిగింది.

యిల్లన్నా కుదువబెట్టి పెళ్ళి జరిపించాలని పట్టుబట్టింది
కామాక్షమ్మ. తన భాగానికి యిల్లిచ్చేస్తే అమ్మేసుకుంటానన్నాడు సుధా
కర్. ఏదీ పీల్లేదన్నారు మిగతా కొడుకులు.

క్షణంలో యీ వార్త పెళ్ళికొడుకు తండ్రిదాకా పోయింది.
ప్రళయకాల రుద్రుడిలా తాండవ నృత్యం చేస్తూ వచ్చాడాయన.

అసలే అంతఃకలహాల మధ్యవున్న ఓంనమ్మివాయ ఈ బహిః శత్రువును సరిగ్గా ఎదుర్కో లేకపోయాడు. నచ్చచెప్ప లేకపోయాడు.

“కట్నం యిప్పటికిప్పుడు కక్కుతే సరి. కాకపోతే అన్ని వొప్పందాలూ కేన్సిల్. అద్యాన్సుగా యిచ్చింది బర్బరకు చెల్లు” అంటూ అల్టిమేటం యిచ్చాడు.

కామాక్షమ్మ వియ్యపురాలు కాళ్ళుపట్టుకుంది. కన్నీళ్ళుకార్చింది.

భార్య ఏడుపు, కొడుకుల గోల, వియ్యంకుడి గర్జనలు—

పరువు, ప్రేమ; నిస్సహాయత్వం, దైన్యత్వం—

యీ స్థితిని ఎదుర్కొనే శక్తిలేదు నమ్మివాయకు. అందర్నీ ఎవరి మానన వాళ్ళని వదిలేసి ఓ గదిలోకెళ్ళి తలపులు బిగించు కున్నాడు.

తెల తెలవారుతుండగా అంతా అయిపోయింది. విడివి ఖాళీ అయింది. పెళ్ళి మండపం వెల వెల బోయింది! బాబాయి బావరు మన్నాయి!!!

12

యిదంతా తెలిసి వూళ్ళో జనం పెళ్ళికి బయల్దేరుతున్నారు.

ముహూర్తం తొమ్మిదింటికి. తెల్లవారగానే వస్తానన్నాడు సాగర్. తెల్లవారింది. అయినా వేదవ్యాస్ పెళ్ళికి వెళ్ళటమా, మాన టమా అన్నది నిర్ణయించుకోలేక పోతున్నాడు.

యింటికొచ్చిన ఆహ్వానంతప్ప తనను పట్టించుకొన్నవాళ్ళు లేరు. చిత్రప్రియ సరేసరి. కావాలని తనను పిలవకుండా ఆవమానించింది. అది ఆమెకు సర్దా. తన దురదృష్టం- కాని, కామాక్షమ్మగారు వాళ్ళు తనని మర్చిపోవచ్చు-దాతలు గనుక!

కాని తను? దానగ్రహీత-మర్చిపోలేడు. అన్నం పెట్టి ఆదరించిన అభిమానాన్ని వదులుకోలేడు.

‘వెళ్ళాలి-వెళ్ళితీరాలి’ అనుకొంటుండగా సాగర్ వచ్చాడు. అప్పుడు లేచి స్నానం చేసి మంచి బట్టలు వేసుకున్నాడు వ్యాస్.

హోటల్ కెళ్ళి టిఫిన్ చేశారీద్దరూ. సాగర్ పేసరు కొన్నాడు.
తెరిచిచూస్తే లాటరీ ఫలితాలు. క్లాసులో టీచర్ బలవంతంగా కొని
పించినప్పుడు యిద్దరి టిక్కెట్ల నెంబర్లు సాగర్ రాసి పెట్టేడు.

చూస్తే....అరె....చిత్రం....!

మొదటి బహుమతి రెండు లక్షలు వేదవ్యాస్ కొచ్చింది.

“ఒరేయ్. లక్ష్మీఫేలో. లక్షాధికారివయ్యావురా. కంగ్రాచ్యు
లేషన్స్” వెర్రి ఆనందంతో వేదవ్యాస్ను కొగిలించుకొని కేకలేసేడు
సాగర్.

క్షణంలో లాటరీ తగిలిన అదృష్టవంతుడిని చుట్టుముట్టారు జనం.
ప్రశ్నలు-ప్రశ్నలు-

ఉక్కిరి బిక్కిరయిపోయాడు వ్యాస్. అవతల పెళ్ళికి వేళవు
తోంది.

ఎలాగో జనాన్ని తప్పించుకొని నమళ్ళివాయగారి యిల్లు చేరు
కొన్నారీద్దరూ. ప్రజెంట్ కొండామన్న ఆలోచనకూడా మర్చిపోయాడు.

మొగుడు వదిలేసిన పెళ్ళికూతురిలా పందిరి ఎడుస్తోంది.
విషయమేమిటో అడగకుండానే చెప్పుకుపోయారెవరో.

“ఇప్పుడే వస్తా” అంటూ వ్యాస్ లోపలికెళ్ళాడు. సాగర్
అక్కడే కుర్చీలో చతికీలపడ్డాడు.

అతన్ని చూడగానే “మా ఖర్మ యిలా కాలింది నాయనా”
అంటూ కామాక్షమ్మ భోరుమంది.

ఆమెనెలా ఓవార్చాలో వ్యాస్కు తోచలేదు ముంసు - అంత
లోనే ఓ ఆలోచన తగుక్కుమంది.

“పెళ్ళివళ్ళు వెళ్ళి ఎంత సేపయింది?”

“తెల్లారకముందే వెళ్ళేరు.”

“అయినా హైదరాబాదుకు యిప్పుడేం బండి లేదనుకొంటా.
వాళ్ళు యింకా అక్కడే వుంటే యీ ముహూర్తానికే పెళ్ళి జరుగు
తుంది.” కామాక్షమ్మ నమ్మలేనట్లు చూచింది అతని వైపు.

“నిజం. నా మాట నమ్మండి. నేనిప్పుడు రెండు లక్షల కధి
పతిని.”

“అయి” అంది కామాక్షమ్మ.

వైద్యవాన్ చెప్పతున్నది వినగానే నమశ్శివాయకి ఏనుగంత బలం వచ్చింది. కొండంత దైర్యం వచ్చింది. బద్ధకం, అలసత్వం, ఉదాసీనత్వం ఆయన్ని వదిలిపోయాయి. పొగడ్తల ట్యూబుకు పంక్చర్ పడింది.

ఆయనలోని అద్వైతేట్ కుంభకర్ణ నిద్రనుంచి వళ్ళు విరుచు కొని హుషారుగా లేచాడు.

“మహారానికి అట్టే వ్యవధి లేదు బాబుగారూ. మీరు అంగీకరిస్తే....”

“అంగీకరిస్తున్నాను బాబూ. యీ మహారానికే నా కూతురు పెళ్ళి జరిపించటానికి అంగీకరిస్తున్నాను.. కానీ మానవత్వం లేని ఆ ఃతువుల్లో కాదు. విశ్వాసం లేని ఆ కక్కల్లో కాదు. అమృత హృదయమిడివైన సీతో—” అవేశంగా అన్నాడు నమశ్శివాయ.

“ఏమండీ!” అంటూ ఆశ్చర్యపోయింది కామాక్షమ్మ.

“బాబుగారూ....” అంటూ గొణిగేడు వ్యాస్.

“అవును మిస్టర్ వ్యాస్. నీకు తెలివుంది. అందం వుంది. గుణం వుంది. అన్నిటికీ మించి ఆత్మవిశ్వాసం వుంది. యీ సుగుణాలన్నీ వున్న వాడిని చేసుకొన్న ఏ ఆడదైనా సుఖపడుతుంది. ఆ చాన్సు నా కూతురికీవ్వ.”

“మీరు అవేశం. ఉద్రేకాల్లో వున్నారు. నా మీద మీకంత అధిమానం వున్నందుకు కృతజ్ఞతలు. కాని నా కలాంటి ఆలోచన లేదు. చిత్రప్రియగారిని నేనెప్పుడు ఆ దృష్టితో చూడలేదు.”

“అది నీ మంచితనానికి నిదర్శనం నాయనా, కాని యిప్పుడు నేనర్థిస్తున్నాను. ఆ దృష్టితో నా కూతుర్ని చూడు. కావాలంటే కాస్త వ్యవధి తీసుకో. కాని నా యింటికొచ్చి నేనంటే ఏమిటో, నా తాహశేమిటో, నా బేక్ గ్రౌండ్ ఏమిటో తెల్చుకోకుండా నన్ను.

నా కుటుంబాన్ని అవమానించి వెళ్ళిన ఆ కుక్కల్ని. తోడేళ్ళని మాత్రం మళ్ళీ యీ యింటిగడప తొక్కివియ్యను”

వింటున్న కామాక్షమ్మకు ఆనందాశ్చర్యాలతోపాటు భయం కూడా పట్టుకుంది.

వేదవ్యాస్ పైన కూతురికెలాంటి గౌరవం వుందో ఆమెకు తెల్సు. యీ పెళ్ళి మంచి చేస్తుందా వాళ్ళిద్దరికీ

“మీ పంజాలూ పట్టింపులు తప్ప అసలు పిల్ల అభిప్రాయం ఏమిటో కనుక్కోవాలన్న ఆలోచన రాదేంటి? పిచ్చిపిల్ల-జరిగినదానికి ఎంత కుమిలిపోతున్నదో!”

“అయితే వెళ్ళి కనుక్కురా. నా అభిప్రాయంకూడా చెప్పు.”

“మీరు మాత్రం మీ గది వదిలి రామంటారు! బాగుంది. నేనొక్కదాన్ని దాన్ని వోదార్చలేను. మీరూ రండి.”

ఒక్కక్షణం ఆలోచించి నమళ్ళివాయ భార్యను వెంటడించాడు. వెళుతూ వెళుతూ “నువ్విక్కడే వుండవోయ్” అని చెప్పి వెళ్ళాడు వేదవ్యాస్తో.

వాళ్ళిద్దరూ అటు వెళ్ళగానే సుధాకర్ లోపలికొచ్చాడు.

“కంగ్రాచ్యు లేషన్స్. రెండు లక్షలు కొట్టేశారుట. ఊరంతా మీ పేరు మోగిపోతున్నది.”

“నాకు మాత్రం అంత సంతోషించాల్సిందేమీ కన్పించలేదు. నీతి నిజాయితీలతో కష్టపడి ఒక్క కానీ సంపాదించిన తృప్తి యీ లక్షల రూపాయలు నా కివ్వలేదు.”

“పోతే నాదో సలహా. సినిమా తీపి కళాసేవ చేయకూడదూ! అలా రెడీగా వుంది. నెలలో పిక్చర్ తీసి మీ చేతికిచ్చేస్తాను.”

“ఆ డబ్బులో ఒక్క కానీనికూడా నా స్వంతానికి వాడుకోను. మంచికార్యానికి వినియోగిస్తాను.”

“సినిమా తీయటం మంచిపని కాదనా మీ ఉద్దేశ్యం?”

“క్షమించండి. అసలు ఆ డబ్బు ఇంకా రాలేదు. వచ్చేక కాని ఏం చేయాలన్నది నిర్ణయించను. కాని ఆ డబ్బులో ఒక్క పైసా కూడా నా స్వంతానిక్కాని. నా కుటుంబానిక్కాని వాడను.

పిల్లలు పెట్టించే ప్రయత్నంకూడా చేయను. స్పెక్యులేటివ్ ఓజినెస్సుల్లో ఖర్చు చేయను.”

“ఏమిటా అంటున్నావ్? సినిమాకు పెట్టుబడి పెట్టమనేనా?” అప్పుడే వచ్చిన నమళ్ళివాయ గంభీరంగా అడిగాడు.

“అడిగితే తప్పా?”

“తప్పా? తప్పున్నరా? మళ్ళీ సినిమా మాటెత్తితే మక్కెలిరగతంతాను.”

“అమ్మ పెట్టా పెట్టదు. అడుక్కుతినా తిననియ్యదుట. అలా వుంది మీ ధోరణి. మరొకర్ని అడగటం పరువుకు భంగం అనుకొంటే మీరే యివ్వండి. లేకపోతే నా ఆస్తిని నాకు పంచండి.”

“పంచిస్తారా? పంచితే వచ్చేది పూచికపుల్లలే.”

“ఆ పూచిక పుల్లల్నే యిటు పారేయండి.”

“ఒరేయ్. నీకు తెల్సిన నీ పనికిమాలిన తండ్రి చచ్చిపోయాడా. నీ ఎదుట వున్న యీ నమళ్ళివాయ అడ్వకేట్. ఫస్ట్ క్లాసులో పాసయిన అడ్వకేట్. పిచ్చిపిచ్చి వేషాలింక యీ యింట్లో పనికిరావు. వెళ్ళు”

తండ్రివైపు చూచాడు. హనుమంతుడిలా ఎరిగిపోయినట్లు కన్పించాడు. త్రివిక్రముడిలా అంతటా ఆక్రమించివున్నాడు. కొత్త తండ్రి. భయాన్ని గౌరవాన్ని కలిగించే కొత్త మూర్తి.

“అగు” వెళ్ళబోతున్న అతడిని ఆజ్ఞాపించాడు— “అలా వొక్కక్షణం మాట్లాడకుండా నిల్చి. మా మాటల్లో జోక్యం కలుగజేసుకొన్నావో....” ఆ మాటల్ని అన్న తీరు చూచాక ఎవరికీ ఆ దైర్యం వుండదు.

నమళ్ళివాయ కొడుకును వదిలేసి వేవ్వ్యాన్ వైపు తిరిగేడు.

“నాయనా. యిక నీదే ఆలస్యం. అమ్మాయికి ఆ పారిపోయిన కుక్కలంటే యిష్టంలేదు. నిన్ను చేసుకొంటానంది.”

“కాని నేను....”

“నీకు అమ్మాయంటే యిష్టమని నాకు తెల్సే. అమ్మాయి కూడా చెప్పింది”-కామాక్షమ్మగారంది.

“ఏమని?”

“నీకు అమ్మాయంటే యిష్టమని. ప్రాణం యిస్తావని.”

“కాని ఆమెకు నేనంటే....”

“చిన్నచూపు. అసహ్యం అని విన్నాను. కాని అది గతం. ఆ గతం నాలాగే చచ్చిపోయింది. యిప్పుడు విన్ను చేసుకోటానికి ఎగిరి గంతేసి అంగీకరించింది చిత్ర—”

“నా క్కాస్త వ్యవధి యివ్వలేరూ?”

“యివ్వనటం నేరం. కాని నువ్వదక్కపోతే సంతోషిస్తా. యీ ముహూర్తానికే యీ పెళ్ళి జరిగిపోతే నాకు తృప్తి. చిత్రకు తృప్తి. అందరికీ ఆనందం.”

“కాని యిది ఆవేశంలో తీసుకొన్న నిర్ణయం....”

“కావచ్చు. అయినా అనర్థాలకి దారి తియ్యదని ఆభయం యిస్తున్నా!”

వేదవ్యాస్ ఆలోచనలు స్తంభించిపోయాయి. మానసిక చైతన్యాన్ని కోల్పోయాడు. ఊహించని పరిణామం. ఎటు పోతుందో! దేవికి దారి తీస్తుందో!!

“నా బాధ నీదన్నావు! నా పరువు నీదన్నావు. నేనింతవరకు జీవితంలో ఒకరి కిచ్చానేతప్ప ఎవర్ని ఏమీ యాచించలేదు. కాని విన్ను....చిన్నవాడివై నా విన్ను ఈనాడు ‘దేహీ’ అని యాచిస్తున్నాను. నీ కాళ్ళు కడిగి కన్యాదానం చేసే అదృష్టాన్ని నాకివ్వ నాయనా”

నమస్కీవాయ వుపయోగించిన ఈ చివరి అత్తం వేదవ్యాస్ మీద అమోఘంగా పనిచేసింది.

“అంతమాటనకండి బాబుగారూ! మీ యిష్టప్రకారమే కాని వ్యండి” అనేసేడు చటుక్కున.

14

ఓంనమస్కీవాయ చెప్పింది వింటూనే సూరిగొత్తికి మూర్ఛ వచ్చినంత పని కాలేదు. భార్యవైపు ఆలోచనగా చూచాడు. ఆమె పేరు కాళి

కాంబ, ఆమె కొడుకువైపు చూచింది. ఆతను తల వంచుకున్నాడు.

కాళికాంబ పేరును చూచి భయపడాల్సినంత వ్యక్తికాదు. ఆమె చాలా నెమ్మదస్తురాలు. భర్తకుమించి ఆలోచించగల సమర్థ వంతురాలు. అవసరమైనప్పుడు మొహమాటాలకి పోకుండా మనసులో మాట నిర్మోహమాటంగా అనగల దైర్యం వుంది.

“మరీ యింత గొంతుమీద అడక తైలలా. వస్తే ఎలాగండి అన్నయ్యగారూ! ఎంతైనా తలిదండ్రులం. మా బిడ్డ బాగోగులు మేం కూడా ఆలోచించుకోవాలా?”

“ఆలోచించుకోవాలమ్మా! పరిస్థితులిలా వచ్చాయి కానీ....”

పరిస్థితులెలా వచ్చింది సూరిశాస్త్రి రాగానే కాళికాంబకు చెప్పనే చెప్పేడు.

ఆడంబరాలు తప్ప అక్కడ అందరనుకొన్నంత ఆస్తీ లేదు. గొప్పారేదు. పైగా పిల్ల పొగరుమోతు. గర్విష్టి. పీటలమీద పెళ్ళి అగిసోయింది. ఆ అప్రదిష్టను కొంగున మూటగట్టుకొని వుంది.... కూతురికి పెళ్ళికాదని నమళ్ళివాయకు తెల్పు. వేడితగ్గితే వేదవ్యాస్ కూడా కాదనవచ్చు. అందుకని ఈ ఎత్తు వేశాడు.

కాగా తమ కొడుక్కేం తక్కువ? పుట్టిపదగ్గర్నుంచి మహారాజే వాడు. చదువులో, అందంలో, గుణంలో.... పైగా యిప్పుడు వాడు రెండు లక్షలకు అధికారి. అదృష్టం వాడిని వరించి వచ్చింది. యితకు వెయ్యింతలు గొప్ప సంబంధాలు వాడిని వెతుక్కుంటూ కాళ్ళ దగ్గరకొస్తాయి. వాడిది మహారాజ జాతకం.

కొడుకును లోపలికి తీసికెళ్ళి మంతనాలు చేశారు. యీ హడావుడి పెళ్ళి తమకు యిష్టం లేదన్నారు. మనసులో ఆలోచనలన్నీ అలనికి నూరిపోసేరు.

కని, పెంచిన తలిదండ్రులు, వాళ్ళ ఆశలు, కోరికలు ఒకవైపు- తిండి తిన్నానన్న విశ్వాసం, మాటకు కట్టుబడాలన్న నీతి మరో వైపు—

“అమ్మా మీ రక్తంలోనుంచి పుట్టేన్నేను. కాని యీ రక్తాన్ని వాళ్ళు పెంచారమ్మా. వృద్ధిచేశారు. పదేళ్ళకు పైగా వాళ్ళ పంచన పడివున్నాను.”

“ఆ కృతజ్ఞత వుండల్సిందేరా అబ్బీ! మా కా విశ్వాసం లేదనుకోకు. కాని అది తీర్చుకోవటానికి రొచ్చుగుంటలో దిగనక్కర లేదు. డబ్బివ్వు. చాకిరీ చేయి. మరేదన్నా మాట సహాయం చెయ్యి. కాని అక్కడ నీముందని యీ అర్థాంతరపు పెళ్ళికి అంగీకరించాలి మేము? ఎంత బీదవాళ్ళమైనా. పదిమంది పిల్లలు గలవాళ్ళమైనా. మాకూ నీ పెళ్ళి ముద్దుముచ్చట్లు చూచుకోవాలని వుండదుట్రా?”

“క్షమించమ్మా. మాట యిచ్చాను. వెనక్కిపోవటం మర్యాద కాదు.”

“ఆ స్తి వచ్చింది కదా అని నమయించూచి. నిన్నొంటరిచేసి నీచేత మాట లిప్పించుకోటం మర్యాదేం?.... ఆ రెండు లక్షలే రాక పోతే విన్ను అల్లడివి చేసుకోటానికి అంగీకరించేవా ఆ పిల్ల? ఆ ముసిలి నక్కజిత్తుల స్త్రీ డరుమాత్రం వాప్పుకొనేవాడా?”

“అయితే వినమ్మా. ఈ రెండు లక్షల ఆ స్తి నాది కాదు. నా వాళ్ళకోసం బర్చు పెట్టాను. ఏదన్నా స్కూలుకో. హాస్టలుకో ఏదా శంగా యిస్తాను. ఆ డబ్బుమీద మీరే ఆశలూ పెట్టుకోకండి. ఆయనో కూడా చెప్తాను. అందుకాయన అంగీకరిస్తేనే ఈ పెళ్ళి. లేదా మీ యిష్టప్రకారం జరిపించండి.”

ముగ్గురూ బయటకొచ్చేరు. రోసల కట్నాల గురించే చర్చ అని వూహించాడు నమళ్ళివాయ. అదక్కముందే చెళ్ళేమాలను కొన్నాడు.

“శాస్త్రిగారూ. మరొక్కమాట. నా అల్లడికి నేనేం లిక్కువ చేయను, అవతల అనుకొన్నట్లే అబ్బాయికి జరిపిస్తాను.” అన్నాడు.

అవన్నీ జరిపించే తాహతుంటే ఆ పెళ్ళే జరక్కపోయింది అనుకొన్నారు యిద్దరూ.

నమళ్ళివాయ మళ్ళీ అందుకున్నాడు “కాని ఇప్పటి నా పరిస్థితి మీకు తెల్పు. కాలం ఎప్పుడూ యిలాగే వుంటుందా? ఈ అమ్మ కాల మీద ఆంక్ష పోయాక....”

“కట్నం నా కక్కల్లేదు బాబుగారూ! కష్టపడకుండా వచ్చే ధనాన్ని నేనాశించను. అందుకే నాకు లాటరీలో వచ్చిన ధనాన్ని

విరాళంగా యిచ్చేయాలని నిర్ణయించుకొన్నాను. ఇందుకు మీకు అభ్యంతరం లేదుగా?”

“అభ్యంతరమా దానం చేస్తానంటే! నోనో. కాగా నీ ఔదార్యానికి మనసులో పొంగిపోతున్నా. లక్షల్ని చూచి నీకు నా బిడ్డ నివ్వడం లేదు. మూడు మంచి గుజాలని చూచి యిస్తున్నా”

“చిత్రప్రియక్కూడా ముందే చెప్పింది.”

“అలాగే—”

15

క్రొత్త ఇంట్లో పందిరి కన్నీళ్ళు తుడుచుకొని ముస్తాబు చేసుకొంది. పెళ్ళి పెళ్ళా నవ్వింది. ముహూర్తం వేళకి పూరంతా చేరింది. పెళ్ళి కొడుకు వేదవ్యాస్ అని తెల్సేసరికి కారేణి తరలివచ్చింది.

దసరాబుల్లోదులా డ్రస్ చేసుకొని వచ్చాడు శ్రీమహావిష్ణువు అతని దృష్టి పీటలమీద కూర్చున్న చిత్రప్రియమీదే వుంది. ఎంత అందం! వాటె బ్యూటీ! తలెత్తితే కళ్ళల్లోకి చూచి మాట్లాడదామని అతని కోరిక. కాని దించిన తల ఎత్తలేదు చిత్రప్రియ.

వేదవ్యాస్ చిత్రప్రియ భర్త—

చిత్రప్రియ వేదవ్యాస్ ను చేసుకొంటోంది—

వాళ్ళిద్దరినీ తెల్సినవాళ్ళకి ఈ భావన చేదుగా వుంది. అపకృతిలా విన్పించుతోంది. అయినా అది కళ్ళ ఎదుట కనిపిస్తున్న సత్యం.

సాగర్ దూరంగా కూర్చొని వేదవ్యాస్ వై పే చూస్తున్నాడు. అతని మెదడులో అగ్నిపర్వతాలు బద్దలవుతున్నాయి. మనసు లావలా వుడుకుతోంది.

ముహూర్తం వేళకు చిత్రప్రియ మెళ్ళో వేదవ్యాస్ మంగళ సూత్రం బిగించాడు. పెద్దలు, పిన్నలు అందరూ యిద్దరినెత్తిన అక్షింతలు చల్లేరు.

ముడిపేస్తున్న సమయంలో చిత్రప్రియ తలెత్తి వేదవ్యాస్ కళ్ళల్లోకి చూచింది.

వేదవ్యాస్ పులిక్కిపడ్డాడు. ఏదో కీడు శంకించి భయపడ్డాడు.
వెళ్ళి జరిగిపోయింది. పాలపొంగు తగ్గింది కాస్త.

అందరూ వెళ్ళేక వ్యాస్ సాగర్ దగ్గరికెళ్ళాడు. తనే పలకరిం
చాడు. అంతవరకు అణుమకొన్న భావాలు సాగర్ లో ఒక్కసారి
వెన్నెత్తుగా లేచాయి.

“నీ దాంపత్య జీవితం సుఖంగా వుండాలని ఆ భగవంతుడిని
ప్రార్థిస్తాను ఎప్పుడూ....ఎల్లప్పుడూ” అతికష్టమీద అతని నోటినుండి
మాటలు వెలువడ్డాయి. విలవలేనట్లు వెళ్ళిపోయాడు.

లోపలకెళ్ళగానే చిత్రప్రియ వేసిన మొదటి ప్రశ్న—

“ఏమిటి వాడేదో నూరిపోస్తున్నాడు?”

“ఎవరు?”

“అదే ఆ చిచ్చుబుడ్డిగాడు”

బుడ్డిచెంబు గాదని తనని అన్నట్లే అనిపించింది వేదవ్యాస్ కు.

“సాగర్ సంగతేనా నువ్వంటోంది?”

“అవును. వాడేం చెప్పినా నేను తేర చేయను. కాని వాడితో
నువ్విక మాట్లాడటానికి వీలేదు”

“ఏం? వాడు నా స్నేహితుడు”

“నా మెళ్ళో అంత గర్వంగా తాళకట్టేవు. మర్చిపోయావా—
నేనిప్పుడు నీ భార్యను”

“అయితే?”

“నేను చెప్పినట్లు నువ్వు వినాలి. ఆ చిచ్చుబుడ్డిగాడు కావాలో,
నేను కావాలో నిర్ణయించుకో”

“యిద్దరూ కావాలనుకోటం తప్పా?”

“అసంభవం. ఐ హేట్ డట్ ఫూల్ - ఇడియట్ - రోగ్”

మాటలు పెంచటం మంచిదనిపించలేదు.

“సరే సరే. నువ్వులోపలికెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకో”

ఆమె అతని కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూచింది, అదే చూపు....
అదే చూపు— ఆ చూపుల్లో ఏదో మంట-1

“మెళ్ళో మూడుముళ్ళు వేయగానే అధికారం వచ్చిందను

కొంటున్నావేంటి? నువ్వు అంటున్నావు? లోపలకెళ్ళమని కాసిస్తున్నావే!”

“కాసింపటంలేదు ప్రియా. అర్థిస్తున్నాను”

“స్టాపిట్. మళ్ళీ నన్నలా పిలిస్తేనోనన్నలా పిలవ్వద్దు. ఐ హేట్ యిట్. ఐ హేట్ యు...”

సాగర్ మాటలకు అర్థం బోధపడ సాగింది వేదవ్యాన్కు!

16

వేదవ్యాన్ దాంపత్య జీవితంలో వో పేజీ తిరిగింది.

తెల్లవారింది. సుధాకర్ పేసరు పట్టుకొని అతని ముందు మాకేడు,

“రెండు లక్షల బావగారూ, మీకు విన్నోచ్చిన రెండులక్షలు యివాళ వెనక్కిపోయాయి. నిన్న ప్రకటించిన నెంబర్లలో చివరి అంకె తప్పు పడిందట. సవరణ యిదిగో” వేదవ్యాన్ చూచి చింతించలేదు.

“అయినా ఆ నెంబరు మీ విద్యాసాగర్ దేటగా?”

“అవును. యిద్దరి టిక్కెట్లు నెంబర్లు వరుసే.”

సుధాకర్ వదిలేసిన అయిదు విముషాలకు చిత్రప్రియ వచ్చింది.

“లక్షాధికారి బిక్షాధికారయ్యాట్ట?”

.....

“అయినా మర మొహానికి అంత ఆదృష్టం కూడానా?.... ఆ చిచ్చుబుడ్డిగా దీక చిటపటలాడుతామ కబోయి! అసలు యిదంతా నన్ను చేసుకోటానికి ఆకిన నాటకం కాదుకదా?”

.....

“ఏం? మాట్లాడవే?”

“ఏం మాట్లాడను?”

“నన్నెందుకు మోసం చేశావ్?”

“అయితే నా లక్షల్ని చూసి నన్ను చేసుకొన్నావా?”

“కాక! నీ అందాన్ని, అంతస్తుని, గొప్పతనాన్ని చూచను
కొన్నావా?”

“ఎందుకో నీకే తెలియాలి, కాని ఆ రెండు లక్షలు నావే
అయినా అందులో వొక్కకానీ నా స్వంతానికి ఖర్చుపెట్టినవి అప్పుడే
మీ నాన్నకు, అన్నయ్యక్కూడా చెప్పేను.”

“నాతో చెప్పేవా?”

“నువ్వడిగావా?”

“బోడిదబ్బు, ముష్టిరెండు లక్షలు నీకు రాగానే మురిసిపోయి
చేసుకొన్నాననుకొన్నావా? ఐ హేట్ యు—”

“ప్లీజ్, వాదన పెంచుకొంటూ పోతే అంతం అంటూ వుండదు.
మంచి చెదో మన చెంగులు ముడిపడ్డాయి, మనసులు కూడా ముడి
పేడ్డాయి.”

“నేను చిత్రప్రియను. నాకు ధనముంది; అందం వుంది. నీకు
నువ్వు బెగ్గర్ వి....”

“చిత్రా....” వ్యాస్ కోపంగా అరిచాడు. అంతలోనే ఆతని
పెదవులు ముడి పడ్డాయి.

“విజమే చిత్రా! నేను బెగ్గర్ ని. అనాడు మీ నాన్నని అన్నం
యాచించాను. అందుకు ప్రతిఫలంగా తన పరువు నిలసమవి
యాచించాడు, మన పెళ్ళయింది. ఈనాడు నిన్ను రెండు చేతులు ఎత్తి
అర్థిస్తున్నాను. మన పెళ్ళయి యరవై నాలుగు గంటలు వాకముందే,
నీ కాళ్ళపారాణి అరకముందే మన జీవితాల్లో ప్రళయాన్ని సృష్టించకు.
మన దాంపత్య జీవితంలో దావానలం రేపకు.”

“నా కాళ్ళపారాణి యివాళ కాకపోతే రేపు ఆరుకుంది. కాని
నా మనసులో మందే మంట ఆరదు.”

“ఎందుకు మంట? ఎవరిమీద ఆ కక్ష? నేను నీకేమన్నా అప
కారం చేశానా? ఎన్నడన్నా అగౌరవ : ర్చానా? ఎందుకీ అకారణమైన
అసహ్యం, కోపం?”

చిత్రప్రియ మూడు నిద్రల్లకి అత్తగారింటికెళ్ళనని మారాంచేసింది.

“యిదేం చోద్యమమ్మా?” అని ముక్కుమీద వేలేసుకొన్నారు విన్నవాళ్ళు.

“నేనప్పుడే భయపడ్డాను యిలాంటి విపరీతాలు జరుగుతాయని. నేతులు తాగిన తాతలున్న వాళ్లు వాళ్ళు. యిలాటి వాడే ఎవడో అడుక్కోడానికి బంగారు బొచ్చ కావలన్నాట్ట. అన్నీ పోయినా అహం కారాలు, దర్జాలు పోలేదు. మా బీదకొంప కొస్తుందా ఆ రాణి?” కాళికాంబ మనసులోనే గొణుక్కొంది.

విషయం తెల్పి నమఃశ్శివాయ కూతురు దగ్గరికి పరుగెత్తాడు.

“నేను బెగర్ హోంకి వెళ్ళలేను డాడీ”

“బెగర్ హోం! అత్తవాడిల్లు బెగర్ హోమా నీకు!”

“అతినెలాగూ మనింట్లో పడివుండేవాడుగా మొన్నటిదాకా యిప్పుడూ అలాగే వుంటాడు. నే నెందుకు ఆ యింటికి?”

“అంకే — అతను నీ దృష్టిలో....” నమఃశ్శివాయ క్కోవ మొచ్చింది? కోపాన్ని అణచుకొంటూ గంభీరంగా అన్నాడు.

“నో.... చిత్రా. యిలాంటి వ్యవహారాలు నేనిక సిహించను. అతను నీ భర్త. యీ యింట్లో నీకిక చోటులేదు. అత్తగారింటికెళ్ళి తీరాలి.”

“అత్తగారింటికాదు. గోదావరి గర్భంలోకి వెళ్ళాను.”

“చిత్రా....”

“అరవటం అనవసరం డాడీ! నాకు వెళ్ళింది. నీ బాధ్యత తీరపోయింది. నీ యింట్లో చోటు లేదు. యిక నే నెటుపోతే నీకేం?”

చిత్రప్రియ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తుంటే నమఃశ్శివాయ కఠినత్వం కరిగిపోయింది.

“అసలేమయిందమ్మా? అతనికేం తక్కువ? ఎందుకింకా

అతన్ని అసహ్యించుకొంటావ్! నా తల్లివి కాదూ. వీ సుఖం కోరి చేసిన పెళ్ళి. నిండు జీవితాన్ని నిప్పులపాలు చేసుకోకు. యీ మూడు రోజులు అత్తవారింటికెళ్ళి రా. అంతగా అయితే అ తర్వాత సంగతి అతనితో మాట్లాడుతాను.”

“సరే డాడీ. వెళ్తాను. మీ కోసం—మీ లోకం కోసం మూడు రోజులు ఆ నరక కూపంలో, మడ్డి మనుష్యులమధ్య మూడు రోజులు ముక్కు మూసుకు గడిపేస్తా. కాని ఆ యింటి గడప తొక్కటం యిదే మొదటిసారి, ఇదే అఖిరిసారి కూడా.” అత్తగారింట్లో అడుగు పెట్టానే ఆశ్చర్యపోయింది చిత్రప్రియ!

ఆ యిల్లు, అక్కడి వాతావరణం, మనుష్యులు ఆమె అనుకొన్నంత హీనంగా లేరు, ఉన్నంతలో అంతా శుభ్రంగా వుంది.

అయినా ఆ మూడు రోజులు కొత్త అల్లుడికన్నా ఎక్కువగా అత్త మామల్ని, అదబిద్దల్ని సతాయించింది. ఎత్తిపొడుపులు పొడుస్తూనే వుంది.

తనూ నోరు తెరిస్తే కొడుకెక్కడ బాధపడిపోతాడేమోనని కాళికాంబ నోరు మూసుకొనేవుంది. కాని ఎంతసేపు?....

మూడో రోజు ఆమె నోరు విప్పింది. ఆమె నోరు విప్పితే ఆ ఛాటికి ఎవరూ అగలేరు. చిత్రప్రియను, నమఃశ్శివాయను, అటు ఏడు యిటు ఏడు తరాల వాళ్ళని కడిగిపారేసింది. చిత్రప్రియను ఎంగిలాకని, కుక్క ముట్టిన నైవేద్యం అని దెప్పింది.

చిత్రప్రియ అత్తగారి ఛాటికి అగలేక పోయింది. కాగా భయమేసింది.

మూడు నిద్రల మూడు రోజులూ ఎవరికీ నిద్రలేదు. మూడు యుగాలు; మూడు శివరాత్రులు!

పెళ్ళి బృందం గడప చాటగానే తలుపులు భిన్నమూసేసి “ఛీ. పీడవడిలింది, పెళ్ళిట పెళ్ళి. అచ్చటా, ముచ్చటా! బజారున పోయే శనేళ్ళరాన్ని యింట్లోకి తెచ్చుకొన్నాం, ఖర్మ” అనుకొంటున్న తల్లి మాటల్ని విన్నాడు వేవవ్యాస్.

వెళ్ళి ఆమె పాదాలు పట్టుకొన్నాడు - ‘నిజమేనమ్మా. మిమ్మల్ని

నిరాశ పర్చాను. నన్నునేను అన్యాయం చేసుకొన్నాను. దారుణంగా
మోసపోయానమ్మా. క్షమించు'

కాళ్ళమీద కొడుకు కన్నీటిబొట్లు రాలగానే ఆ తల్లి హృదయం
కరిగి పోయింది. 'నా తండ్రి. వందేళ్ళ జీవితాన్ని విమిషంలో నాశనం
చేసుకొన్నావు గదురా' అంటూ కొడుకును గుండెలకు హత్తుకొంది.

18

మృదుసటి వారం కాలేజీకి కెళ్ళాడు వ్యాస్. సాగర్ తో మనసువిప్పి
మాట్లాడేక ఆతనికి అన్ని విషయాలు బోధ పడ్డాయి.

యిద్దరూ కలిసి వో నిర్ణయానికొచ్చారు. గతాన్ని మర్చిపోవాలి.
పరీక్షలు దగ్గరకొచ్చాయి. గట్టిగా చదవాలి.

కాని పదిరోజులన్నా యిలా గడవక ముందే నమళ్ళివాయ
పదహారు రోజుల పండుగకు రమ్మనమని కబురుపంపాడు

యా పదిరోజుల్లో చిత్రప్రియ కాలేజీకి రావటంలేదని గ్రహిం
చాడు. ఇంట్లో తర్జన, భర్జనలయ్యాక అత్తగారింటికి వంటరిగానే
వెళ్ళాడు వేదవ్యాస్

పదిరోజుల్లో ఆ ఇంట్లో ఎంత మార్పు!!!

యిప్పుడా యిల్లు సత్రం కాదు; దిక్కులేని దివాణం కాదు.
అన్నిటా నమళ్ళివాయ కలిగించుకొంటున్నాడు! భర్పు చూచిచూచి
చేస్తున్నారు. అంతా నమళ్ళివాయను చూచి భయపడుతున్నారు. అందరి
ప్రవర్తనల్లో ఏదో సహజత్వం....

సాయంత్రందాకా ఏ సంఘటన లేకుండా గడిచిపోయినందుకు
సంతోషించాడు వ్యాస్. తెల్లవారితే తనదోవన తను వెళ్ళవచ్చు.

భోజనాల దగ్గర ఆతని ప్రక్కనే కూర్చుండి చిత్రప్రియ.
కాని సాయంకాలం కొత్త బట్టలు ఆతనికిస్తుంటే ఆమె దూరంగా
చూస్తూ కూర్చుంది. ఆ చూపు....అదే చూపు....!

"నాయనా! వెళ్ళండి. యీ పదహారు రోజుల పండుగనే
ఆ కార్యం రాస్తూ ముగించేసి నా బరువు పూర్తిగా వదిలించుకొందా

మనుకొన్నాను. కాని పరిస్థితులు అనుకూలించలేదు. త్వరలో ఆ కాస్త కార్యం కూడా అయిపోతే...." అంటూ అసలు విషయం కదలే కాదు నమస్కరించు.

వ్యాస్ చిత్రప్రియవైపు చూచాడు. అదే చూపు....! అదే చూపు....!

"పరీక్షలు దగ్గరికొచ్చాయండీ. తనకీ పరీక్షలున్నాయే కదా! జీవితంలో సెటిల్ కానివ్వండి ముందు."

"చిత్ర మరీ చదవనంతోంది. నేనూ పట్టుబట్టటం లేదు. చదివి ఏం చేయాలి?"

"అదేం మాట? ఏదో చేస్తేనేనా చదువు? ఎలాగూ పరీక్షలు దగ్గరికొచ్చాయి కదా! మరో రెండు నెలలు - డిగ్రీ చేతికొస్తుంది. ఇప్పుడు ఆపటం ఎందుకూ?"

అప్పటికలా అయిపోయిందా సంభాషణ. కాని ఆ రాత్రి చిత్రప్రియ వ్యాస్ గదిలోకి మంటలా వచ్చింది.

"మెళ్ళో ఆ నారసింహ కట్టగానే మొగుడినై పోయాననుకొంటున్నావేంటి?"

"నువ్వనుకోటం లేదా?"

"నా చదువు సంగతి నీకెందుకు? ఆ డిగ్రీ చేతికొస్తే ఉద్యోగం చేయిద్దామనా?"

"ఆ అవసరం నీకు కలిగిన్నాడు వుపయోగపడుతుందనే"

"నీ మాత్రం తెలివితేటలు ఎవరికీ లేవనా నీ వుద్దేశ్యం? సమాధానం లడుగుతుంటే తెలివిగా ప్రశ్నలు వేస్తావ్? సూటిగా జవాబివ్వటం నేర్చుకో!"

"నువ్వు ఆలోచించి మాట్లాడటం నేర్చుకోమని నేనంటే?"

"అంటే నేనాలోచించననా నీ వుద్దేశ్యం?"

"చూడు చిత్రప్రియా, మనం అనవసరంగా ఘర్షణ పడవద్దు. అందరిలో లోకువ కావద్దు. నువ్వు భార్యవి కాకపోయినా ఏ మాత్రం అవకాశమున్నా, చదువు ఆపవద్దనే సలహా ఇచ్చి వుండేవాడివి..."

"నిన్ను చదువు మానేసి పెళ్ళాంతో కాపురం పెట్టమని నేను సలహా ఇస్తున్నా. నా సలహా పాటిస్తావా నువ్వు?"

“.....”

“నువ్వు మొగాడివి. నువ్వెందుకు పెళ్ళాం సలహా మన్నిస్తావ్? మూడుముళ్ళూ వేసినందుకు నీవు చెప్పినట్లు నేను వినాలి. అంతేనా?”

“వినకు, నేను బలవంతం చేశానా?”

“నువ్వు చేయకపోతేనేం? నీ కోరికల్ని తీర్చే నీ ఏజంట్లు ఈ యింట్లో వున్నారుగా! వాళ్ళు నా మెడలు వంచుతారని నీకు తెల్పు. అయినా నిన్ను పెళ్ళి చేసుకొని కాలేజీకొచ్చి అందరి మొహం ఎలా చూడగలననుకున్నావ్? నా తల భూమిలోకి కూరుకుపోతుంటే చూచి ఆనందిద్దామనేకదూ నన్ను కాలేజీకి రమ్మనటం?”

“నా పట్ల నీ హృదయం ఎందుకంత విషభరితమయిందో నాకు తెలియదు చిత్రా! ఆ విషానికి విరుగుదుందో లేదో కాని నయచేసి లేనివన్నీ పూహించుకొని అసహ్యాన్ని పెంచుకోకు. నీకీపెళ్ళి యిష్టం లేకపోతే విడిపోదాం.”

“విడిపోదామా? అంటే....అంటే.... ఏదాకులిచ్చి నన్ను నలుగురిలో మరీ నగుబాట్లు చేద్దామని నీ ఉద్దేశ్యం అన్నమాట. కాని నిన్ను నేను చేసుకొంది అందుక్కాదు.”

“ఎందుకు?”

“ఎందుకా?” చిత్రప్రియ అసహ్యంగా నవ్వింది. “యింకా అర్థంకాలేదూ? అవున్నే మట్టిబుర్ర మరి!”

నమాధానం యివ్వకుండానే వెళ్ళిపోయింది.

19

ప్రదిహేనురోజుల్లో నమళ్ళివాయ యింట్లో వచ్చిన మాడ్చులు నమ్మలేనివి. మొదట్లో పూళ్ళోవాళ్ళు నమ్మలేదుకూడా. కాని క్రమంగా ఆయన ఆస్తంతా హరించిందనీ, డండాలు తగ్గేయన్న సత్యాన్ని పూరంతా నమ్మక తప్పలేదు.

నమ్మేక వూళ్ళో కొట్లవాళ్ళు ఆయన పద్దుల్ని లెక్కచూచారు మరి అప్పులియ్యటం మానేశారు. అప్పులు తీర్చమని ఆయన్ని నిలేయ సాగేరు.

నమళ్ళివాయ స్థితోపాటు చౌదరి ప్రణాళికకూడా తల్లకిందు లయింది. ఇంతవరకు చురుకైన కుర్రాడుగా ఆయన కళ్ళక్కనిపించిన సుధాకర్ నాటకాలంటూ తిరిగే “జులాయి వెధవ”లా కన్పించాడు. యీ మధ్య యింటికి అతని రాకపోకలెక్కువయ్యాయి. తగ్గించాలి అనుకున్నాడు.

నరిగ్గా అతనలా అనుకున్న ఊరిలోనే సుధాకర్ మంజుల ముందు కూర్చోని ఆ పిల్ల మొహాన్ని చూస్తూ సినిమా తియ్యాలనే దృఢనిశ్చయాని కొచ్చాడు.

ఈ పదిహేను రోజులు తండ్రిని చూసి భయపడ్డాడు. దూర దూరంగా తిరిగేడు.

వానపాము విషనాగుగా మారితే కలిగే భయం అదీ, ఆ భయంలో దిగ్భ్రమ వుంది. ఆ దిగ్భ్రమ పోయింది యిప్పుడు. పామును పాముగానే చూట్టానికి అలవాటు పడ్డాడు. ఆ పామును కొట్టడానికి కర్రలున్నాయి. ఆ కర్రల్ని వుపయోగించే ధైర్యం వచ్చింది.

“సినిమా తీస్తా మంజూ. జయబాధురిని మించిన నటిని చేస్తా విన్ను.”

“పెళ్ళి....? నాన్న....?”

పెళ్ళి చేసుకొంటానని చౌదరిని అడగమని ఎన్నోసార్లు చెప్పింది. కాని సుధాకర్ ఆలోచన వేరు. రాడీ స్టేషనుకు అల్లుడయితే ఆయన బంధిఖానాలో విగిస్తాడు. ఎవరికీ అందకుండా, అందరికీ దూరంగా, మంజులతో కల్పి వెళ్ళాలని అతని కోరిక.

“మీ నాన్ననడిగి లాభం లేదు మంజూ. మన పెళ్ళికంగీకరించడు. ప్రణాళికలు సాగవు”

“అంగీకరిస్తాడు సుధాకర్. అడిగిచూడు—”

సినిమాలో విలన్ లా అకస్మాత్తుగా చౌదరి వాళ్ళముందుకు వచ్చాడు.

“అంగీకరించనమ్మాయ్. పెళ్ళికే కాదు. వీడిక ఈ యింటికి రావటానిక్కూడా అంగీకరించను. వీడింతవరకు వచ్చినందుకే మన పరువెంతో పోయింది.”

“నాన్నగారూ...!”

“అవునమ్మాయ్! వాడికేముంది చెప్పు? చదువు లేదు. బి. ఎ. చేతిలోనే మెత్తగా వోడిపోయిన మొగాడు. యిక డబ్బు? వీడినెత్తిన వీడి తండ్రినెత్తిన ఏగాణి పెట్టినా దమ్మిడి ఖరీదు చేయరు. పైగా జులాయి వెధవ, నాటకాలంటూ తిరుగుతాడు. జీవితంలో ఎవరినన్నా నమ్మొచ్చుకాని యీ నాటకాల వెధవల్ని మాత్రం- అవసరమైతే అద నపు కాపీ కోసం, అరడుగుమందాన మొహాన రంగు పూసుకోటం కోసం పెళ్ళాం బిద్దల్నే తాకట్టు పెట్టారు.”

“సార్. మీరు పొరపాటు పడ్తున్నారు”

“కాదు. యింతవరకు పడ్డాను. అందుకే నా యింటికి రానిచ్చాను. నా కూతురితో ఏకాంతంగా మాట్లాడనిచ్చాను. మరి నాలుగు రోజులిలాగే సాగనిస్తే నా యింటికి, నా ఆస్తికి, నాకే ఎసరు పెట్టావ్ నువ్వు. కనుక-బెట్... గెటవుట్....”

చేతికి చిక్కిన ఆ బంగారు కొమ్మ కాస్తా అలా విరిగి వడి పోవటంతో సుదాకర్కి వెర్రెక్కింది. కల్లు తాగిన కోతిలా గంతు లేస్తూ యింటి కొచ్చాడు. నేరుగా తండ్రి గదిలోకి వెళ్ళలేదు. ఒక అన్న గదిలోకి వెళ్ళేడు.

మరో నిమిషంలో ఆ లంకంత యింట్లో వో మూల గదిలో నిప్పురవ్వ పడింది. అది యిల్లంతా పాకింది. గదిలో ఆ నిప్పురవ్వ మరొకటి మారి యింటి మధ్యలోవున్న నమళ్ళివాయ గది దగ్గర కొచ్చింది.

అయిదుగురు కొడుకులూ వొక్కుమ్మడిగా తన గదిలోకి తోసుకురావటంతోచే అంతా అర్థమయింది నమళ్ళివాయకు. పుత్రులు శత్రువులుగా మారారు. వొక్కపై దండయాత్ర చేస్తున్నారు.

“ఏమిటి!” అన్నట్లు చూచాడు.

“ఆస్తి మీ చేతుల్లోనేవుంటే మా చేతికి రాగిచెంబు వస్తుంది. ఆస్తి వందండి.”

“పంచితే వచ్చేది పూచిక పుల్లలని పూర్వమే చెప్పేను.”

“దర్శపాచలకన్నా నయం కదూ! ఆ పుల్లలే యవ్వండి.”

“వారేయ్ నా మాట వినండి. నేను కళ్ళు మూసుకొని పొరపాటు చేశాను. మీకు అన్యాయమే చేశాను. కాని ఆ పొరపాటును యిప్పుడు దిద్దుకొందామనుకొంటున్నా. మీకు వున్నంతలో న్యాయమే చేసి తండ్రిగా నా బాధ్యతను కొంతైనా నెరవేర్చాలనుకొంటున్నా. ఆ అవకాశాన్ని చేజేతులా జారవిడుచుకోకండి.”

“అవును. ఈ అవకాశాన్ని జారవిడుచుకోం. తెచ్చిన కళ్ళు మళ్ళీ మూసుకోము. పంచండి ముందు.”

“ఒరేయ్ సుధాకరమ్! నీ సినిమా తపనతో మన సంసారాన్ని వో సినిమా కథ చెయ్యకు. ఈ గుప్పెట చూచావా? మూసి వుంటేనే దాని దాసరికం. తెరిస్తే.... ఏమీ లేదు. యిప్పుడు మన స్థితి అదే. ఆర్థం చేసుకో.”

“పంచు పంచు” అన్న పదాన్ని తప్ప మరేమీ ఆర్థం చేసుకో లేదు కొడుకులు. ఒంటరిగా యద్ధమే చేశాడు నమళ్ళివాయ. కాని చివరికి ఓడిపోక తప్పలేదు.

గుప్పెట విప్పేడు. గూడు చీలింది. భూములు తునక లయ్యాయి.

ఆయనన్నట్లు పూచికపుల్లలు రాలేదు కొడుకులకి.

సుధాకర్ కి సినిమా ఆయ్యటానికి సరిపడే అస్త్ర వచ్చింది. అందుకతను మురిసిపోయాడు. అబద్ధం చెప్పేడని తండ్రిమీద ఎగిరి పడాడు. కాని ఆయన ఖర్చుపెట్టిన దానితో పోలిస్తే తన కొచ్చింది పూచిక పుల్లైనన అతనికి తొచలేదు!

20

అంతకంత కొంప రైలుపెట్టెలుగా మారింది. తండ్రికన్నా చెప్పకుండా

తన రైలుపెట్టెను వారం తిరక్కముందే అమ్మేశాడు సుధాకరం.

యింటికి బేరం కుదిరిన దగ్గర్నుంచి సుధాకర్ మంజులను

ఒక్కసారి కలవటానికి ఎన్నో వ్రయత్నాలు చేశాడు. లాభంలేక పోయింది. వో వుత్తరం మాత్రం ఆమెకు చేర్చగలిగాడు.

ఆ వుత్తరంలో మద్రాసు కెళ్ళటానికి ముహూర్తం రాశాడు. ఆ వేళకి రాజమండ్రి స్టేషను దగ్గరకెలాగైనా రావల్సిందిగా కోరేడు.

రాజమండ్రి స్టేషనుకు మద్రాసు మైలు సాయంత్రం నాలుగు గంటల ప్రాంతంలో వస్తుంది. పట్టపగలు! ఆ బంగారు పంజరంలో నుంచి చిలుక ఎగిరి రాగలదా? ఆ రాక్షసుడి కళ్ళబడడుకదా!

స్టేషనులో అసహనంగా ఎదురు చూస్తుంటే సుభాకర్ కి పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు....మద్రాసు వెళ్ళే మెయిల్ రానున్నట్లు బెల్ కొట్టారు. అతని దృష్టి రోడ్డు పైనే వుంది. రిక్షాలు వస్తున్నాయి పోతున్నాయి. కాని మ.జుల....

బండి వస్తున్నట్లు ఎనొన్నమెంటు మైకులో చేశారు. మైకులో వాడి మాటల్తోపాటే బండి వచ్చింది. పది నిముషాలపాటు ఆగుతుంది.

పదినిముషాలు....పది నిముషాల్లో తన స్వప్నాలు నిజం కావటమో, కూలి దూదిపింజల్లా చెల్లాచెదరుకావటమో....!

పోనీ మంజుల లేకపోతేనేం! డబ్బుందిగా! వెళ్ళిపోయి పినిమా తీసేస్తే!

ఆ ఆలోచన అపశృతిలా విన్పించింది. మంజుల, పినిమా- రెండూ కావాలి.

ఆళ చస్తున్న సమయంలో, మెయిలు కదలబోతున్నదని చెప్తున్నకాలంలో మంజుల వచ్చింది.

‘మంజూ....’

ఆమె వొళ్ళంతా చెమటలు కారుతోంది. కళ్ళల్లో భయం. భావ. దిగులు. కోరిక.... అన్నీ తెరమీద బొమ్మలా క్షణకాలం మెరసి మారిపోతున్నాయి.

రైలు ఎక్కిందాకా పడ్డ అందోళన, అత్రుత వొక ఎత్తు. ఎక్కాక రైలు కదలటానికి పట్టిన ఆ వొక్క నిముషాన్ని గడి పేయటం మరో ఎత్తు.

‘మంజూ....’

‘ఊ....’

‘అసలేం జరిగింది? ఎలా వచ్చావ్?’

‘ఏమో’

‘ఎలా వస్తేనేం? వచ్చేకావుగా? నేన్నీ పక్కనున్నాను. యింకెందుకు భయం?’

‘నన్నెప్పటికీ వదిలిపోరుగా?’ అతని చేతుల్ని చేతుల్లోకి తీసుకొని, భుజంమీద తలవార్చి బీతితో అంది. ఆమెను అతను పొదివి పట్టుకొన్నాడు. చేతుల్ని ప్రేమతో నొక్కేడు.

‘వదలను మంజూ. నిన్ను మహా నటివి చేస్తాను. అప్పుడు నువ్వు నన్ను మర్చిపోకేం?’

ఆమె అతనికి మరింత దగ్గర కావటానికి ప్రయత్నం చేసింది. అతనామెను ఆందమైన గజా బొమ్మను పట్టుకొన్నట్లు దగ్గరకు తీసుకొన్నాడు.

శుద్రాను మెయిలు రాజమండ్రికి దూరం అవుతూనే వుంది.

21

వారం తిరక్కముందే సినిమా క్లావల్సిన ఏర్పాట్లన్నీ పూర్తి చేశాడు సుధాకర్. స్క్రిప్టు చూచినవాళ్ళెవరూ బాగుందనలేదు. ద్రహ్మాండం అన్నారు. తెలుగు చిత్రసీమలో విప్లవం రాబోతున్నదన్నారు.

కృష్ణమూర్తితో సహా చాలా మంది చిల్లర నటులకు పెద్ద వేషాలిచ్చాడు. పొబోగ్రహీ, మ్యూజిక్, సెట్టింగ్స్ - అన్నీ సెట్ అయ్యాయి.

హీరోయిన్ వేషానికి శాంతిశ్రీ బాగుంటుందనుకొన్నాడు సుధాకర్. ఆ వేషానికి ఆమె సరిపోతుంది. ఆమెను మినహాయిస్తే అందరూ కొత్తవాళ్ళు, చిల్లరవాళ్ళు.

‘శాంతిశ్రీకి బుకింగ్స్ ఎక్కువయ్యాయి. మీ పెడ్యూలుకు అంగీకరిస్తుందో లేదో, త్వరగా కాంటాక్ట్ చేయండి’ అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

శాంతిశ్రీ ఎంతైనా అగ్రశ్రేణి నటి. పాపులారిటీ వుంది. ఆమె వుంటే చిత్రానికి వెయిట్ వుంటుంది.

కాని తన బడ్జెట్ తక్కువ. శాంతిశ్రీకి బ్లాకుమనీతోనహ యివ్వాలి నదంతా యిచ్చేస్తే పెట్టుబడి తక్కువవుతుంది. మరొక పార్ట్ నర్ ఎవరన్నా కలిస్తే బాగుండు....

ఏమయితే అయిందని శాంతిశ్రీ దగ్గరకెళ్ళాడు సుధాకర్. ఆమె అంగీకరించి పినిమా ప్రారంభిస్తే, ఆమె వెయిట్ మీద పెట్టు బడి పెట్టటాని కెవరై నా ముందుకు రావచ్చు.

శాంతిశ్రీ సుధాకర్ చెప్పేది పూర్తిగా వినకుండానే 'ఆలో చించి శైక్రబరీచేత కబురు చేయిస్తా' అంది. వాలకం చూస్తే అప్ప టికే తనమీద ఎవరో గొంతులవరకూ చేరవేశారని అర్థమయింది సుధాకరానికి. దీలాపడిపోలేదు సుధాకర్. మొండిగా తన కార్యక్ర మాన్ని నడిపించసాగాడు.

హీరోయిన్ నిర్ణయం కాకుండానే అనుకొన్న ముహూర్తానికి పినిమా ప్రారంభమయింది. పరిశ్రమలో పెద్ద ఎవరో ప్రారంభో త్సవం చేసి మొదటి క్లాప్ మంజులమీద కొట్టేడు.

అందరిముందు మంజుల బెదురు చూపులు చూస్తూ అమాయ కంగా నిలబడింది, కెమెరాలోకి అలాగే వెళ్ళిపోయింది.

పినిమా సక్సెస్ అవుతుందన్న నమ్మకం ఆ పినిమాలో నటించే ఎవ్వరికీ లేదు.

పినిమా సాగేకొద్దీ సుధాకర్ డబ్బు అయిపోతోంది. డబ్బు అయిపోయే కొద్దీ అందరి అభిప్రాయాలూ సైకి రాసాగేయి.

హీరోయిన్ తో వున్న దృశ్యాలు మినహా పినిమా చాలాభాగం పూర్తయింది. డబ్బుకూడా చాలాభాగం అయిపోయింది. హీరో యిన్ ను యింకా నిర్ణయించకపోతే స్టూడియోల్లో వేసిన సెట్స్ వేస్ట్ గా వుండిపోతాయి. కిరాయి అనవసరంగా యిచ్చుకోవాల్సి వుంటుంది.

ఆ సాయంకాలం ఏం చేయటమా అని ఆలోచిస్తుండగా వొక పెద్దమనిషి వచ్చి పరిచయం చేసుకొన్నాడు. వయస్సు యాభై అయిదు వుంటుంది. పేరు రామనాథం.

రామనాథం హైదరాబాద్‌లో వో గవర్నమెంటు ఆఫీసులో
టైపిస్టుగా జీవితంలో చాలా బాగాన్ని వెచ్చించాడు.

రిటైర్ మెంటు భూతం భయపెట్టున్న సమయాన ప్రావిడెంట్
ఫండ్ వస్తుందన్న ఆశతోపాటు మరో ఆశకూడా ఆయనలో అంకు
రించింది.

ఆ ఆశకు ఆలవాలం ఆయన కూతురు కళ్యాణి. కళ్యాణి
అజంతా శిల్పం లాంటిది. లాజ్ మహల్ ధవళకాంతుల్ని పోలిన వన్నె
కలిగింది. ప్రబంధ నాయకి లాంటి వయ్యారం వుంది.

కళ్యాణి సినిమానటి అయితే....?

యీ ఆలోచన వచ్చిన దగ్గర్నుంచి రామనాథం ఏ సినిమా
చూచినా అన్నిసినిమాల్లో నాయకల స్థానంలో కూతుర్ని వూహించు
కొని చూడేవాడు! ఆయా నాయకలకన్న కళ్యాణి అందంగా కన్పిం
చేసి. కాని నటన....?

రామనాథం కొన్ని నాటక సంస్థలతో పరిచయం చేసుకొన్నాడు.
వాళ్ళచేత అభ్యర్థింప చేసుకొని కళ్యాణిని నాటకాల్లో పిించేడు.

కళ్యాణి ఎన్నో నాటక పరిషత్తుల్లో వుత్తమనటి బహు
మతుల్ని పొందింది. పేరొచ్చింది. అయినా సినిమాల్లో నటించమని
ఎవరూ పిలవలేదు.

ప్రావిడెంట్ ఫండ్‌తో బాటు మద్రాసుకు కూతుర్ని తీసుకొని
వెళ్ళేడు. స్టూడియోల చూట్టూ తిప్పేడు. దైరెక్టర్ల యిళ్ళమాట్టూ
ప్రదక్షిణలు చేశాడు.

అంతా పిల్ల బాగుందన్నారు. చూచిందే చూచారు. లొట్టరేసారు.
పరాచకాలాదేరు కొందరు. కాని కళ్యాణికి సినిమా చాన్సు మటుకు
రాలేదు.

ఆయన కళ్యాణిపైన ఆశచావలేదు రామనాథానికి. సినిమా
తీసేవాళ్ళకు పెట్టబడి కాస్తోకూస్తో పెట్టయినా సరే హీరోయిన్
వేషాన్ని కళ్యాణికి కొనేయాలనుకొన్నాడు. ఒకసారి కళ్యాణి
హీరోయిన్ వేస్తే, ఆ తర్వాత అంతా బంగరమే అని ఆయన
నమ్మకం.

ఊరికెళ్ళి భూమి అమ్ముకొచ్చాడు. అప్పుడు తెల్పింది. సుధాకర్ విషయం.

విషయమంతా విన్నాడు సుధాకరం. కళ్యాణిని చూచాడు. రామనాథం తెచ్చిన డబ్బును పచ్చుకొని కళ్యాణివేత కంట్రాక్టు మీద సంతకం చెయించాడు.

తన కూతురు యిన్నాళ్ళకు హీరోయిన్ అయినందుకు రామనాథం సంతోషించాడు. అనుకొన్నట్లు కాకపోయినా ఎలాగోలాగు పినిమా పూర్తవుతుందన్న నమ్మకం ఏర్పడింది సుధాకరానికి.

అనుకొన్నట్లే పినిమా తీయటం పూర్తయింది. దాదాపు అందరూ కొత్తవాళ్ళతో నెలాపదిహేనురోజుల్లో పూర్తిచేసిన చిత్రం అని పబ్లిసిటీ యిచ్చారు. విప్లవాత్మక చిత్రం అని వినాచిన్నిచ్చారు. సంచలనాత్మక చిత్రం అన్నారు.

డిస్ట్రిబ్యూటర్లవరూ చిత్రాన్ని తీసుకోటానికి ముందుకు రాలేదు. చిత్రాన్ని చూపించాక అసలు వద్దన్నారు.

చిత్రం తననుకొన్న విధంగా రాలేదని సుధాకర్ కీ తెల్చు. ఎన్నో మార్పులు, చేర్పులు. అతుకులు కన్పిస్తున్నాయి. అయినా అది కొత్త తరహా చిత్రం, విజయైన పినిమా, మంజులను మంజులగా తీసేడు. ఆ పాత్రకు ఆమె సూట్ కావడం వల్ల బ్రహ్మాండంగా నటించినట్లు కన్పిస్తోంది.

“యిలాంటి చిత్రాలు నడవ్వండీ మార్కెట్టులో!”

“పాటలు పద్యాలేకుండా బొమ్మా!”

చివరికి ఎవరో చిన్న డిస్ట్రిబ్యూటర్ చిక్కాగు. బొమ్మ రిలీజింగ్ దేట్ యిచ్చారు.

సుధాకర్ గుండెలు కొట్టుకోసాగేయి. ఆ షాంకోసం మనసు ఆరాట పడసాగింది.

“మంజూ.... రిలీజ్ కు రాజమండ్రి వెళ్దామా?”

“రాజమండ్రి! అమ్మో నాన్న....”

“అటునుంచి అటువెళ్ళి అన్నవరంలో పెళ్ళి చేసుకుందాం”

“ఏం తొందర? రిజిస్టర్ చూసుకొనే తిరపతికెళ్ళి చేసుకొందాం”

మంజూ రెండనెలల క్రితం మంజూ కాదు. మద్రాసు నీళ్ళు

వంటబట్టాయి. సినిమా గాలి హృదయంలో సంగీతాన్ని ఆలపిస్తోంది. జీవితమంటే యిన్నిసుపేటలో తమ యిల్లుకాదు. రాజమండ్రి మురికి వీధులే కాదు. ఆర్ట్స్ కాలేజీ ఆవరణే కాదు. సుధాకర్ తో ప్రేమే కాదు. మరేమిటి?

ఏమిటో యింకా తెలీదు మంజులకు. కాని ఏదో వుందని తెల్పు. అది తెల్పుకోవాలన్న కోరిక. ఆనందించాలన్న అభిలాష కలగ సాగయి ఆమెలో.

“పిక్చర్ రెస్పాన్స్ చూచుకోకపోతే నాకు పిచ్చెక్కుతుంది మంజూ. విజయవాడ, రాజమండ్రి సెంటర్లలో రెస్పాన్స్ చూస్తే చాలు. ఆంధ్రదేశపు నాడీ సెంటర్లవి”

“పోనీ. నువ్వెళ్ళిరా సుధాకర్. నేనొస్తే రాజమండ్రిలో గొడవవుతుంది”

సుధాకర్ కు ఆశ్చర్యమేయలేదు మంజుల మాటలు. మంజులలో పరికితనం పోయి. సొసైటీలో మనిషిగా కావటానికి ఆతను చేయాల్సిన ప్రయత్నాలన్నీ చేశాడు. ఫలితం యిది. కాని ఎంతకాజ్యు వల్ గా మాట్లాడుతోంది?

మంజుల సుధాకర్ తో వెళ్ళటం లేదని తెల్పేక కళ్యాణిని తీసికెళ్ళమని కోరేడు రామనాథం.

“ఎలాగైనా పిక్చర్ లో హీరోయిన్. నువ్వు హీరోవి. తీసికెళ్ళు. తప్పేముంది?” అంది మంజుల.

సుధాకర్ కు, కళ్యాణికి వీడ్కోలు చెప్పటానికి స్టేషన్ కెళ్ళింది మంజుల. బండి కదలటానికి సిద్ధంగా వుంది.

“హల్లో సుధా”

సుధాకర్ వెనక్కి చూచాడు.

“ఓ! బావగారూ, మీరా”

“హైదరాబాద్ నుంచి యిక్కడికి ట్రాన్స్ ఫర్ అయిందోయ్. మీ సిస్టర్ ని యింకా తీసుకురాలేదు. సినిమా తీస్తున్నావుటగా! వీళ్ళెవరు?”

పరిచయం చేశాడు. మురళీమోహన్ తనని తాను పరిచయం చేసుకొన్నాడు.

“ఐస్. మంజులంటే యీమేనేం? బాగా చేసిందని విన్నారే.
 ఫిల్డంతా అప్పుడే యీమెను గురించి చెప్పుకొంటోంది.”
 గార్డు విజిల్ వేశాడు. రైలు గాండ్రు మంది.
 పరుగెత్తు కొంటూవచ్చి రామనాథం రైల్వో పడ్డాడు,
 “గుడ్ బై మంజూ, యీ నాలుగు రోజులూ జాగ్రత్త”
 సెంట్రల్ స్టేషన్లో వెల్తుర్ని వదిలేసి కలకత్తా మెయిలు చీకట్లోకి.
 పరుగులు తీస్తోంది.

22

“వీరా ఆన్నయ్య పిక్చర్ యివాళ రిలీజ్ అవుతోందట. పెళ్లాం
 వస్తావా?”

అడిగిన శ్రీమహావిష్ణువు వైపు మెరుపుచూపు చూచింది చిత్ర.

“ఓ! మీకెప్పటి సంగతో గుర్తుకొచ్చినట్లుంది. కాని నన్నంత
 నీచుడుగా చూడకు. నువ్విప్పుడు “చిత్రప్రియ”వి మాత్రమే కాదని
 నాకు తెల్పు మిసెస్ వేదవ్యాస్”

మిసెస్ వేదవ్యాస్! మిసెస్ వ్యాస్!!

“నో, నన్నలా పిలిచకు. పెళ్ళయినంత మాత్రాన నా వ్యక్తి
 త్యాన్ని పేరును మర్చిపోయే నాగరికతను నేను ఆనందించలేను.”

“అయ్యాం సారీ”

“సమానత్వం కావాలనే ప్రీతికూడా యీ అసమానత్వాన్ని.
 పురుషుడి యీ సుపీరియారిటీని ఎందుకంగీకరిస్తారో నాకు తెలియదు.
 ఏం? భార్య పేరుకు మిస్టర్ తగిలించి భర్తల నెండుకు సంతోషించ
 కూడదు?”

“ఎందుక్కూడదు? మీరే నా భార్య అయితే అందరితో నన్ను
 “మిస్టర్ చిత్రప్రియ” అని పిలవమని చెప్పివుండే వాడిని.”

అమాత్రానికి పొంగిపోయింది చిత్రప్రియ. అండలో కిటుకును
 గ్రహించలేక “థాంక్యూ!” అంది.

“ఏంటిమరి? సినిమాకెళ్తాం వస్తావా? నాతో వంటరిగా రానక్కర్లేదు. మా పిస్టర్ కూడా వస్తుంది”

“అర్ రైట్. వస్తాను” విష్ణువుమీద ఊణికంగా కలిగిన ఆ మంచి భావనలో అంగీకరించింది. కానీ యింటికొచ్చాక ఎందుకొప్పుకొన్నానో అని విచారించింది.

అయిష్టంతోనే సినిమాహాలు దగ్గరికెళ్ళింది. విష్ణువు రిసీవ్ చేసుకొన్నాడు. చెల్లెల్ని పరిచయం చేశాడు. వుమెన్స్ కాలేజీలో ఇంటర్ చదువుతోంది.

హాల్లోకి అడుగుపెట్టుంటే మళ్ళీ అదే సంకోచం!

మధ్య కుర్చీలో తను కూర్చుని అటు చెల్లెల్ని. యిటు చిత్రప్రియను కూర్చోమన్నప్పుడు మళ్ళీ అదే సంకోచం! అతనివైపు అదో విధంగా చూచింది.

‘ఓ! ఆయాం సారీ, మీకు వెళ్ళింది కదూ?’

‘అయితే?’

‘మీ పక్కన కూర్చునే అర్హత లేదుగా!’

‘కాకపోతే వుందా?’

‘మీతో పరిచయం లేకపోతే వుందిగా కనీసం?’

అవును. తన పక్క కుర్చీ ఖాళీగా వుంటే ఏ మగాడన్నా కూర్చుంటే తనెలా కాదనగలడు? ఎన్నిపార్లు తన పక్కనీట్లో ఎవరో మగాళ్ళు కూర్చోలేదు?

‘కూర్చోండి’

ఆమె అతని పక్కనే కూర్చుంది.

సినిమా ప్రారంభమయింది. వచ్చేజనం. కూర్చునే జనంతో రద్దీగా వుండి హాళంతా.

మొదటిరోజు మొదటి అట మేట్నీ చూచినవాళ్ళు అప్పటికే కామెంట్స్ చేస్తున్నారు.

సినిమా చూస్తున్నాడన్న మాటేగాని విష్ణువు మనసంతా పక్కనున్న చిత్రప్రియపైనే వుంది. ఆమె అతనికి కొరకరానికొయ్య అయింది. యింతకుముందు ఎన్నో పిట్టల్ని పట్టేడు అతను. అన్నంలో

నంజుకు తిన్నాడు. కాని యీ పిట్ట దొరకకుండా దూరంగా పోదు.
దగ్గరకొచ్చి దొరికిపోదు.

అతని చెయ్యి ఆమెచేతిని వెతుకుతోంది. ఆది చిక్కక
ముందే అతని కాలు ఆమె కాలుతో సంభాషిస్తోంది

‘సినిమా చూస్తున్నావా విష్ణూ?’

‘అ....అ....చూస్తున్నా. మీ ఆన్నయ్య నటన బాగుంది’
యమీడియట్ గా వో డేటరీలైట్ ఫోకస్ చిత్రప్రియ
మొహంలోకి పడి కళ్ళల్లో గుచ్చుకొంది.

‘అమ్మాయి....నువ్వు నమళ్ళివాయ కూతురువా?’ పక్కకుర్చి
అడిగింది.

‘అయితే అవుతుంది. మీరెవరు టార్చి నా మొహాన వేయటానికి’

‘మొన్న పెళ్ళయిన పిల్లవుకదూ? చూడబోతే అతను నీ భర్తగా
కన్పించడు?’

“ఇంతకీ మీ రెవరు?”

పక్కకుర్చిలో పెద్దమనిషి జవాబివ్వలేదు. మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు

“అయితే నమళ్ళివాయ వంశమే అలాంటి దన్నమాట చెల్లెలు
వున్న వాళ్ళోనే భర్తను వదిలేసి మరోడితో తిరుగుతోంది. ఆన్న
మాత్రం పిరికి లంజకొడుకై”

చిత్రప్రియకు భయమేసింది. ఎదురు తిరగాలనిపించలేదు.

“అవును కాని నువ్వెవడివిరా? నీకు ఆ పెదవ నటన బాగుంది?
నా కూతురి నటన బాగాలేదూ? నువ్వు గుడ్డోడివా? చెవిబోడివా? రెండూ
వున్న వాడివా? కళ్ళుంటే చూడరా. నా కూతురి నటన”

పక్కనకూర్చున్న పెద్దమనిషి రొడ్డి ప్లీడరు చొదరని బోధ
పద్ధత యిద్దరికీ పై ప్రాణం పై నే పోయింది.

“ఆమె నటనకేమండీ? బ్రహ్మాండంగా ఉంది.”

ఈ గొడవకి పక్కవాళ్ళు విసుక్కొట్టంతో అంతటితో ఆగి
పోయింది.

అదే సమయంలో మరో మూల వేదవ్యాస్, సాగర్ సినిమా
చూస్తున్నారు.

“వ్యాస్, ఏమోననుకొన్నా. మీ బ్రహ్మచర్యం గట్టిపాడే
సినిమాని సినిమాలా తీసేడు.”

“ఏం, నీకు నచ్చిందా?”

“నీకు నచ్చలేదా?”

“నా పంగతి కాదు. ఆ నేల తరగతిలోవాళ్ళకి నచ్చటం లేదు.
వాళ్ళే ఈ సినిమాలకు మహారాజ పోషకులు.”

“అయితే, వాళ్ళ అభిరుచిని మార్చనక్కరలేదంటావా?”
ఆ పని మీ వాడు చేశాడు. అందుకు నీకు కంగ్రాచ్యురేషన్స్.”

కాని ఆ కంగ్రాచ్యురేషన్స్ అందుకోవల్సినవాడు వాళ్ళవెనుకే
వున్నాడు. అందుకొన్నాడు మానంగానే.

“ఆ పిల్ల నటన చాలా సహజంగా లేమా?”

అప్పుడు తెరమీద వున్నబొమ్మ మంజులది.

“అది నటన కాదు. సహజంగానే అలాంటిపిల్లను తెరకెక్కిం
చాడు దర్శకుడు.”

“విజయ వ్యాస్, నేనే పౌరపద్మాను. ఏమైనా ఆ పిల్లనైనా పర్
స్టార్ అవుతుంది.”

ఇంటర్వెయ్ అయింది. ఎవరి నోట విన్నా మంజులనిగురించిన
పొగడే. సినిమా బాగాలేదనే. లైట్లు పడకముందే సుధాకర్ నేల
గేటు దగ్గరకెళ్ళి వాళ్ళ రామెంట్స్ వింటున్నాడు.

చిత్రప్రియ లైట్లు వెలిక్కిముందే యింటికెళ్ళిపోవామను
కొంది. కాని అలా వెళ్ళిపోతే తనను పిలికొనినా పూసొందు
కొంటాడు శ్రీమహావిష్ణువు. మరీ చురుకైన పోతుంది. తప్పుచేసి
నట్లే అనుకొంటాడు చాదరిగాడు.

కూర్చుంది—కుర్చీలో కాదు—ముళ్ళ మీద. లైట్లు వెలిగాయి.
వాటిని సూటిగా చూడలేకపోయింది.

చాదరిగారు వాకిట్లోకెళ్ళేరు.

“కమాన్ చిత్ర. మరమూ అలా వెళ్ళి డ్రైంక్స్ తీసు
కొద్దాం.”

“వద్దు. కాని నువ్వీ సీటులోకి రా. నేను మీ సిస్టర్ సీటులో
కెళ్తాను.”

సీట్లు మారటం కోసం యిద్దరూ లేచారు. ఎదురుగా వ్యాస్—
సాగర్:

వాక్కా క్షణం వీళ్ళిద్దర్నీ చూచి స్తబ్ధులై నిల్చుండిపోయారు
వ్యాస్, సాగర్లు. కాని వెనుకనుంచి జనం నెడ్తున్నారు. జన ప్రవా
హంతో పాటు ముందుకు నడిచిపోయారు.

దిమ్మతిరిగిపోయింది చిత్రప్రియకు. వెళ్తున్న వేదవ్యాస్ని
పిల్చి ఏమో చెప్పాలనిపించింది.

“వాళ్ళూ యీ పనిమాకే వస్తారనుకోలేదు చిత్రా. అలాగను
కుంటే మరో పనిమాకై నా పోయిందేవాళ్ళం”

బాకులు, బల్లెలు పెట్టి గుండెల్లో గుచ్చినట్లా చ్చాయి శ్రీ మహా
విష్ణువు మాటలు! అలాగే బయటికి నడిచివచ్చి రిజ్జె ఎక్కింది.

“చిత్రా”

ఆ గొంతు వ్యాస్దే. గుర్తుపట్టింది.

“ఒక్క మాట”

ఆ మాటేమిటో చిత్రప్రియ వూహించుకో గలదు. ఆ మాటను
వినలేదు.

“ప్రోవియ్ రిజ్జె—”

వేదవ్యాస్ తన భుజం పట్టుకున్న సాగర్ పైపు చూచాడు.
అతని మొహం పాలిపోయింది. గొంతులో ఎంతో ఏషావం.

“ఇంటికెళ్ళామా?”

“ఎందుకు? పనిమా బాగాలేదా?”

సాగర్ సమాధానం రాక తడబడ్డాడు.

“అందుగ్గాదు.”

“పిచ్చి సాగర్! యిది జీవితం ఎన్నో వాడిదడుకుల్ని
ఎదుర్కోవల్సి వస్తుంది. పారిపోవటం పనికివాళ్ళ లక్షణం.”

హాల్లోకి నడిచాడు వ్యాస్. వెంటడించాడు సాగర్.

“ఏం బావగారూ? పనిమా ఎలా గుంది?”

“సుధాకర్!”

“గట్టిగా ఆరవకండి. జనం మీద పడగలరు. మీ సంభాషణ

విన్నాలే. ఫేంక్స్! లోపలికి పోదాం పదండి. హీరోయిన్ మీ సీటు వెనకాలే వుంది."

ముగురూ లోపలికి అడుగుపెట్టబోతుండగా "చిత్రం ఎలాగుంది" అని అడిగేడు మళ్ళీ సుధాకర్. ఏమని జవాబివ్వగలడు?

"లాగుంది—"

మరో నిమిషం అయితే థియేటర్లోని చీకటిలో ముగురూ కల్పిపోయేవారే కాని యింతలోనే. వో చెయ్యి సుధాకర్ మెడ మీద పట్టుకొని నిలిపింది.

"మంజుల ఎక్కడ?"

"సినిమాలో వుందిగా!"

"సినిమాలో వేషం వేయించటానికి. తీసుకెళ్ళావన్నమాట నా కూతుర్ని? మాట మాత్రం నాతో చెప్పకుండా తీసికెళ్ళి మళ్ళీ ఎన్ని గుండెల్లో రాజమండ్రుకొచ్చావో?"

"శ్రీ కృష్ణుడు రుక్మిణిని రుక్మితో చెప్పి తీసుకెళ్ళాడా?"

తన ముందు నిలబడి యింత ధైర్యంగా సమాధానాలిస్తాడను కోలేదు చౌదరి. కుత్రాడిక వృద్ధిలోకాచ్చే లక్షణాలున్నాయని తనప్పుడే అనుకొన్నాడు.

"అయితే ఈ కృష్ణుడు రుక్మిణిని పెళ్ళి చేసుకొన్నాడా?"

"లేదు. మీరు లేకుండా చేసుకొంటానా?"

"కాని నీ చెల్లెలు మొగుడినొదిలేసి ఎవడితోనో సినిమాలు చూస్తోంది. మిమ్మల్ని నమ్మిందెవరు?"

సుధాకర్ వ్యాస్ వైపు చూడలేక చూచాడు.

"మీరు పొరబడ్డారండి. మొగుడినొదిలేయ్యలేదు చిత్రస్రియ. నే నిక్కడే వున్నాను అంతా కల్సే వచ్చాము. అన్నపక్క చెల్లెలు కూర్చోటం తప్పు కాదుగా!"

సుధాకర్ చౌదరికి వేదవ్యాస్‌ను పరిచయం చేశాడు.

"సారీ మిస్టర్. పొరపాటు పడ్డాను. అయినా ఆ పిల్ల ఆ మాట చెప్పలేవేం?"

"సినిమా ఎలాగుంది?"

"నిజమైన సినిమా లాగుంది. కాని నువ్వు నటించకుండా

వుందల్పింది. అల్లుడూ నువ్వు స్టేజీకే గాని తెరకు పనికిరావను
కొంటా, మంజూ బ్రహ్మాండంగా వుంది. ఆ హీరోయిన్ ఎవరు?
మెరకపీధి నుంచి పట్టుకెళ్ళావేంటి?”

“అమె యిక్కడేవుంది”

“అయితే రుక్మిణి వదిలేసి నత్యతో షికార్లు చేస్తున్నావన్న
మాట!”

“అంత సీవంగా చూడకండి మామగారూ నన్ను. నీతివున్న
మనిషి నే. మంజూల నా ప్రాణం. మంజూల మీకు భయపడి రానంది”

“నేనే వస్తారే. ఎలాగైనా నా కూతురు సినిమా నటికదా!”

తన కుర్చీలో కూర్చుంటూ పక్కకి చూచాడు. సీటులో చిత్ర
ప్రియ లేదు.

“ఎక్కడికెళ్ళిందా అమ్మాయి!”

శ్రీ మహావిష్ణువు మళ్ళీ పిట్ట పారిపోయిందన్న చిరాకులో
వెన్నాడు.

“మొగుడి దగ్గరకు”

చాదరి తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు.

23

నాగగు సెంటర్లు చూచాక నీరు కారిపోయాడు సుధాకర్, పిక్కరుకు
పెట్టుబడి వస్తుందన్న నమ్మకం లేదు. సినిమా నటుడిగా స్థిరపడే
ఆశ లేదు. చిత్రరంగంలో తన సినిమా ట్రీ మైలురాయిగా మిగులతుం
డన్న హోప్ లేదు.

ఎటొచ్చి సినిమా చదువుకున్న విజ్ఞానవంతుడు నచ్చింది.
కొత్తనీరు వస్తుందన్న ఆశ కొందరిలో కలుగజేసింది. దర్శకత్వపు
విలువలు తెల్సినవారి దృష్టిలో సుధాకర్ దర్శకుడయ్యాడు.

అయితే ఆందరూ మెచ్చుకుంది మంజూలను. సందేహం లేదు.
మంజూల తప్పక సినిమానటి అయింది. అమె డిమేండు పెరుగు
తుంది.

తను తీసిన భావనా చిత్రం అందర్నీ ఆకర్షించకపోవచ్చు.

కావి మంజుల తను మలచిన బొమ్మ. తను భూమిలోనుంచి త్రవ్వి తీసిన బొమ్మ. తన హృదయంలో ప్రతిష్ఠించుకున్న చక్కటి బొమ్మ.

మంజులను గురించి మధుర భావనలు నిగడిన మనసుతో మద్రాసు చేరుకొన్నాడు సుధాకర్. తన వెనకే డబ్బాలు తిరిగొస్తాయన్న బాధ అతన్ని వదిలేసింది.

ఎంతో ఆనందంతో యింట్లో అడుగు పెట్టబోతున్న సుధాకర్ చటుక్కున ఆగేడు.

“ఆ ప్రొడ్యూసర్ వస్తాడంటావా మురళీ?”

అడుగుతున్నది మంజుల. మురళీమోహన్ తన భావ.

“నా కోసం వస్తాడా? నీ కోసం వస్తాడు. తన సినిమా సక్సెస్ కోసం వస్తాడు. వాడు రాకపోతే వాడి తాతలు వందలకొద్దీ నీ కాళ్ళ దగ్గరకొస్తారు. యీ పీల్చలో నీ కనుభవంలేదు మంజూ. మొక్కను మొలవ నివ్వరు. మొండికెత్తి మొలిచిందా. నాలాంటి ఆధారం దొరికితే ఆకాశానికి అల్లుకు పోతుంది. నేనున్నానుగా?”

మురళీమోహన్ సంగతి వోసారి అక్క అమ్మతో చెప్తుంటే విన్నాడు సుధాకర్.

అతను రంగేళిరాజు. చేసేది సెంట్రల్ ఎక్స్ ప్రెస్ వుద్యోగం. కస్టమ్స్ బ్రాంచి వదలడు. అధికారం వుంది. సినిమా వాళ్ళకి అతనితో లక్షల అవసరాలు.

మురళీమోహన్ కి అసలు వుద్యోగం చేయాల్సిన అవసరం లేదు. పురుష లక్షణం అని నిరూపించడం కోసం చేస్తున్నాడు. దొడ్డి మార్గాలు లక్ష వున్నా అతడు డబ్బుకు కక్కుర్తిపడే అవసరం లేదు. పడడు.

అతనికి చిన్నతనం నుంచి సినిమాలంటే వో ఫేన్సీ. సిని తారలంటే వ్యామోహం.

కస్టమ్స్ వుద్యోగం అతన్ని ఆ లోకానికి, ఆ తారలకి దగ్గర చేసింది. వాళ్ళతో తిరగటం అతనికో సరదా.

అతనికున్న మరో సర్దా ఆడవి. అందమైన ఆడవంటే అతను

పడి చస్తాడు. వాళ్ళ వెంట తిరగటం. వాళ్ళని వెంటేసుకు తిరగటం అతడు గర్వంగా పీలవుతాడు.

ప్రొడ్యూసర్ల దగ్గర్నుంచి క్లాప్ బాయిస్ దాకా మురళీ మోహన్ ని తెలియనివారు లేరు. అతని డబ్బు తినని వాళ్ళు లేరు. నహాయాన్ని పొందని వాళ్ళు లేరు. అందుకే ఫీల్డర్ అతని మాటకు విలువుంది. కాని ఆ విలువని పోగొట్టుకొనే పనులే చేస్తుంటాడతను.

ఇలా తిరుగుతున్నాడని తెల్సే అధికారులు అతన్ని ఎన్నో సార్లు మద్రాసు నుంచి బదిలీ చేశారు. కాని తండ్రికున్న రాజకీయ పలుకుబడినుపయోగించి మళ్ళీ మళ్ళీ మద్రాసుకు బదిలీ చేయించుకొంటూనే వున్నాడు. అది అతని సర్దా.

“అయితే, నేను మొండికెత్తి మొలిచిన మొక్కనంటారు!”

“కాకపోతే తెలుగు పినిమా రంగాన్ని పువ్వురించటానికి యిండ్రలోకం నుంచి వచ్చిన కల్ప వృక్షానివే కావచ్చు”

వాకిలి దగ్గరే నిలబడిపోతే యిలాంటి మాటలు యింకెన్ని వినవలసివస్తుందో అనుకొంటూ లోపలి కడుగుపెట్టేమి సుధాకర్. ఇద్దరూ ఆశ్చర్య పోయారు.

“మీరూ వచ్చేకారా! పెలిగ్రాం అయినా యిచ్చారుకాదు?”

సుధాకర్ మంజుల ప్రశ్నకు సమాధానం యివ్వలేదు. మురళీ మోహన్ కేసి తిరిగేడు.

“ఏం బావగారూ! అక్కయ్యను హైదరాబాద్ నుంచి పిల్చు కొచ్చారా?”

“లేదోయ్. అందుకే ఈ నాలుగు రోజులబట్టి మంజుల రమ్మంటే మీ యింట్లోనే వుంటున్నాను.”

అయితే వ్యవహారం ఈ నాలుగు రోజుల్లో చాలా దూరం పోయిందన్నమాట.

“పిక్చర్ ఎలా పోతోంది సుధా? సెంటర్స్ లో టాక్ ఎలాగుంది?”

“ఇక్కడికొస్తున్న రిపోర్టుల్ని బట్టియితే మంజుల బాగా స్కోరు చేసింది. అప్పుడే రెండు అఫర్లుకూడా వచ్చాయి హీరోయిన్ వేషానికి.”

మంజుల కళ్ళల్లోకి సూటిగా చాళాడు సుధాకర్. ఆమె తల వంచుకొంది.

తన సొత్తునుకొన్నాడు మంజులని, కాని యీ సినిమా ప్రపంచం మంజులని తన సొత్తుచేసుకొందోంది. ఆ ప్రపంచంలోని ప్రలోభాలకు లొంగిపోతే మంజుల తనది కాదు. తన చేతిలోనుంచి మాణిక్యం జారిపోతుంది.

అప్పుడే ఓ ప్రొడ్యూసర్ కి కాంట్రాక్టు యిచ్చింది. మరో ప్రొడ్యూసర్ కి ప్రామిస్ చేసింది. అతనిప్పుడు రావాలి.

మురళీమోహన్ బావలా కన్పించలేదు. శిశుపాలడిలాగున్నాడు. “బావగారూ ప్లీజ్. నేనిప్పుడే వస్తున్నాను. మమ్మల్ని కాసేపు ఏకాంతంగా వదిలేయండి”

“అభ్యంతర మేముందినీ గదిలో రెస్టుతీసుకో. ఆ ప్రొడ్యూసర్ వస్తే నేను చూచుకుంటాగా”

“యిప్పుడే ప్రొడ్యూసర్ రావటానికి వీల్లేదు. వచ్చినా మంజుల మాట్లాడదు.”

వాకిట్లో కారు హారన్ చప్పుడు.

“అడుగో ప్రొడ్యూసర్ వచ్చాడు”

“మీ రెళ్ళి వచ్చిన దారినే వెళ్ళమని చెప్పండి. వీయంటే ఆ కారులో మీరూ వెళ్ళండి.”

“అంటే-: ఏమిటి నీ వుద్దేశం? మంజుల జీవితాన్ని రూయిన్ చేస్తావా? ఆమె పైకి పోవటం నీకు యిష్టం లేదా?”

“మంజు విషయం నేను చూసుకోగలను బావా. నువ్వు ముందు నేను చెప్పినట్లు-”

“నువ్వేమంటావు మంజులా....”

“మంజుల యిప్పుడు ఆ ప్రొడ్యూసర్ తో మాట్లాడదని నేను చెప్తున్నాను—”

మంజుల కళ్ళలోకి చూచేడు మురళి. అతని కళ్ళు ఆమెని ఆకర్షించాయి ఇండ్రోలోకాలకు పిలుస్తున్నట్లు కన్పించింది.

మరోవైపునుంచి ఆమె కళ్ళలోకి చూచాడు సుధాకర్. ఆ కళ్ళు

అమెను భయపెట్టేయి. అధఃపాతాళ లోకాలకి లాక్కుపోతున్నట్లని పించింది.

ఒక్క ఊణం విశ్కబ్ధం. వాకిట్లో కారు దోరు తెర్చిన చప్పుడు.

“ప్రొడ్యూసర్ గారొస్తున్నట్లున్నారు. లోపలికి ఆహ్వానించు మురళీ—”

మురళీ వాకిటి వైపు నడిచాడు. మంజుల మొహం చూడ లేనట్లు లోపలికెళ్ళాడు సుధాకర్.

అయిదు విమిషాల తర్వాత అతని గదిలోకొచ్చింది మంజుల.

“కోసం వచ్చిందా?” అతని క్రాపులోకి వేళ్ళుదూర్చి తడు ముతూ అంది.

“యింటిముందు కొచ్చిన పెద్దమనిషిని కాదని ఎలా వెళ్ళమనను చెప్పా? అయినా రావటం రావటమే మురళీతో తగువేసుకున్నావు.”

“అతన్ని మనింటికి ఎందుకు రమ్మన్నావు?”

“అతను నాకు చుట్టమా? నీకు చుట్టమా? నీ బావేకదా! పోనియ్ నీ యింట్లోనే వుంటాడు కదా అని రమ్మన్నాను.”

“అతని సంగతి నీకు తెలీదు”

ఆ మాట అనటంలో పొరబడ్డాడు సుధాకర్. మురళీని యిప్పుడు మంజులకి చాలా తెల్పునని అతనికి తెలీదు.

“మాటల్తో బతికే వాళ్ళంటే నాకుమంట. సినిమాలో నటుడిగా ఛాన్సు కోసం అతని చుట్టూ నెల తిరిగేను. నాకు చివరికి దొరికిందే మిటో తెల్సా! ఎక్స్ట్రా వేషం. నా సినిమాకు సహాయం చేయమని ఎన్నో వుత్తరాలు రాసేను. కనీసం సమాధానం రాకాడు కాదు. యివాళ సినిమా తీసేక నేను కావల్సివచ్చింది.”

మళ్ళీ పొరపాటు. మురళీక్కావల్సింది బావమరిది కాదు. తను మంజుల అని ఆమెకి తెల్సా!

“యీ గొడవలన్నీ నాకేం తెల్సా? నీ బావగారేకదా అను కొన్నాను. యీ రెండు కాంట్రాక్టుల్ని అతనే పట్టుకొచ్చాడు”

“నీకు కాంట్రాక్టుల్ని ఎవరూ పట్టుకురానక్కరలేదు. అవే వస్తాయి. నీ పేరు దేశమంతటా మోగిపోతోంది. ఆనాడు విన్ను మహానటిని చేస్తానన్నాను. చేస్తాను.”

“నాకు తెల్పు. నువ్వు ఆనందిస్తావనే నిన్న సంతకం పెట్టేను
యిదిగో కాంట్రాక్టు. నువ్వు సంతకం పెట్టమంటేనే పెట్టాను.”

“యిప్పుడు పెట్టవద్దు. రేపు రమ్మని చెప్పు”

“అతను మరొకర్ని బుక్ చేస్తే?”

“చేసుకోనియ్. నీకు బోలెడు వేషాలోస్తాయి”

“కాని అతడు పేరుమోసిన ప్రొడ్యూసరటగా అతన్ని రేపు
రమ్మంటే బాగుంటుందా?”

“అతను రేపు వస్తేనే బాగుంటుంది.”

మంజుల డ్రాయింగ్ రూంలోకి వెళ్లింది, మరో అయిదు
నిముషాల్లో మళ్ళీ వచ్చింది.

“ప్రొడ్యూసర్ వెళ్లాడా?”

“పంపించేశాను. మురళి కూడా వెళ్లాడు. యిప్పుడు చెప్పు
కబుర్లు.”

“మీ నాన్న కన్పించాడు.”

“కన్పించి తన్నేడా? కేసు పెట్టేడా?”

“నుంజుని పెళ్లి చేసుకొన్నావా లేదా అని నిలేశాడు. ‘చేసుకోలే
దింకా’ అంటే పెళ్లి వెంటనే చేసేసుకో అన్నాడు. రేపే తిరపతి
ప్రయాణం.”

సుధాకర్ ఆశించిన సంతోషం మంజులలో కన్పించలేదు.

“ఏం? ఈ వార్త సంతోషంగా లేదా? పోనీ రాజమండ్రి పెళ్లి
మీవాళ్ళను కూడా తీసుకెళ్లి అన్నవరంలో చేసుకుందాం.”

“మన పెళ్లికిప్పుడంత తొందరేం?”

“పనిమా తీసాను. పెళ్లి కూడా చేసేసుకుంటే అనుకున్న
పనులు రెండూ ఆయిపోతాయి. అయినా పెళ్లి చేసుకోకుండా ఎన్నాళ్ళని
యిలా వుండటం? లోకం ఏమనుకొంటుంది?”

“ఇన్నాళ్ళబట్టి ఏమనుకొందో అదే అనుకొంటుంది.”

“అయితే నీకిష్టంలేదా?”

“ఏమిటి?”

“పెళ్లి”

“ఇప్పుడప్పుడే యిష్టంలేదు.” -

“మంజులా మొన్న జరిగిన సంగతులు అప్పుడే మర్చిపోతున్నావా? మన కథని గుర్తు తెచ్చుకో.”

“చిన్నప్పుడు మా అమ్మమ్మ చెప్పిన కథలు కూడా గుర్తు వ్చాయి.”

“మాటకారివయ్యావే!”

“నువ్వేగా నేర్చేవు?”

“నీకు నాకన్నా సినిమా ఎక్కువన్నమాట!”

“నీకుమాత్రం? కాకపోతే ఆనాడే ఎందుకు పెళ్లి చేసుకోలేదు? సినిమా తీసిందాకా ఎందుకాగేవ? యిప్పుడంత తొందరెందుకొచ్చింది?”

“నీ వృద్ధేశ్యం ఏమిటి?”

“నీ వృద్ధేశ్యమే! సినిమా నటి కావటం. మహానటి కావటం.”

అలా ఎదురుతిరిగి మాటకుమాట సమాధానం చెప్తూన్న మంజులను చూస్తూండే అతనిక్కోపం వచ్చింది. ఆ కోపంలో ఆమెను గట్టిగా దగ్గరికి లాక్కొని నలిపెయ్యాకన్న కచ్చ పుట్టింది.

“మంజూ....” అతను పట్టలేని తమకంతో ఆమెను దగ్గరికి లాక్కొన్నాడు.

ఇన్నాళ్ళ యిద్దరి ఏకాంత జీవనంలో అత విలాంటి పనెన్నడూ చేయలేదు. చేస్తే బాగుండునని ఆమె ఎన్నోసార్లనుకొంది. ఏకాంతాన్ని భరించలేక ఆమె అప్పుడప్పుడూ అతనికి దగ్గరగా వెళ్తే అతను ‘సినిమా, పెళ్లి’ అన్న రెండు మంత్రాలు జపించి ఆమెను దూరంగా వుంచేసాడు.

“మంజూ....!”

అతని కాగిట్లో వదిలిపోలేదు ఆమె. నాలుగు రోజుల క్రితమైతే కరిగిపోయివుండేది. కాని ఆమె కిప్పుడు ఆ సుఖం నాలుగు రాత్రుల పాతది. మురళితో స్నేహమంత పాతది.

ఆమె అతని పట్టు వదిలించుకొని లేచింది.

“ముందు మహానటివి కావడూ” అంటూ వెళ్ళింది.

ఆమె అప్పటికే పెద్ద నటి అయిందని, యంతవరకు ఆమె తన దగ్గర నటించిందని తెలుసుకోటం కష్టమే కాదు సుధాకర్ కి.

అతను విచారించాడు - ఆమె నటి అయినందుకాదు. అదృష్టం మరోమారు పెదేయిన తన మొహంమీద తన్నినందుకు.

24

ఎప్పుడో సంవత్సరం క్రితం హైదరాబాద్ చూద్దామన్న సర్దారో వెళ్ళొచ్చిన ఇంటర్వ్యూ తాలూకు వుద్యోగం యిప్పుడొచ్చింది వేదవ్యాసానికి. నెత్తిమీదనుంచి పెద్ద బరువు దించినట్లు ఫీలయ్యాడు.

సాగర్ తో చెప్పేడు.

“పెళ్లి చేరతావా?”

“సరిహా చెప్పు.”

“ఏం చెప్పను? కలెక్టర్ వి కావల్సినవాడివి. ఆకౌంటెంట్ జనరల్ ఆఫీసులో ఆఫ్ఫీర్ డివిజన్ గుమాస్తావవుతావా? ఐ. ఎ. యస్. పరీక్ష కూడా రాశావుగా! “రిజిస్ట్రే వెయిట్ చెయ్యి.”

“నేనీ వూళ్ళో యిక వుండలేను సాగర్.”

“పిరికితనంతో పారిపోవటం సమస్యలకు పరిష్కారం కాదని నువ్వే అన్నావు ”

“పారిపోను సాగర్. కాని నాకిప్పుడు కాస్త మార్పు అవసరం.”

కొడుకు గుమాస్తా వుద్యోగానికి వెళ్తానంటే సూరికాపి - మనసులోని చిత్రాల మీద యింకు చల్లినట్లు యింది.

“మహారాజా జాతకంరా నీది. అయినా పెళ్లి అలా చేసు కొన్నావా? గుమాస్తా వుద్యోగంలో కూరుసుపోతే పైకి రాగలవా?”

కాకికాబి కన్నీళ్ళే పెట్టుకొంది

“బ్రహ్మలిఖితం ఎవరు తప్పించగలరే! అక్కడై నా మనశ్శాంతి దొరకుతుందేమో పెళ్లి ప్రయత్నించు.”

ఉద్యోగంలో చేరటానికి నిర్ణయించుకొన్నాక నమస్కరిస్తూ రింటి కెళ్ళేడు.

ఆ రోజు పినిమాలో చిత్రప్రియను ఆ స్థితిలో చూడటమే.
మళ్ళీ ఆ తర్వాత కన్పించలేదు.

పినిమాలో జరిగింది నమళ్ళివాయకు చూచాయగా తెల్సింది.
కూతురిని విలేసి లాభంలేదు. అల్లుడికోసం సూరీశాస్త్రి యింటికి
వెళ్ళలేదు.

“యమ్మెస్సీ పరీక్షలో బాగా రాశేవా?”

“ఊ.....”

“ఐ. ఎ. యస్.కు కూడా ఆపియర్ అయ్యావుట?”

“అయ్యాను.”

“అమ్మాయిని చూట్టానికై నా అప్పుడప్పుడూ రాకూడదూ?”

నవ్వక తప్పలేదు. నవ్వేక కాని ఆ నవ్వు అర్థం ఏమిటో
అవగాహనకు రాలేదు వేదవ్యాస్కు. సర్దుకొంటున్నట్లు ‘ఎందుకు
రాకూడదూ?’ అన్నాడు. కాని ఆ నవ్వులోని భావాన్ని అర్థం చేసుకోలే
నంత వెర్రివాడు కాదు నమళ్ళివాయ.

“ఉద్యోగం వచ్చింది. హైదరాబాద్ వెళ్తున్నా. మీ
ఆశీర్వాదనం.”

“ఏం ఉద్యోగం?” నమళ్ళివాయకు కొందెక్కినంత సంబరం
అయింది. అల్లుడికి ఉద్యోగం వస్తే కూతుర్ని తీసికెళ్తాడు. అప
భ్యాతులకు అస్కారం వుండదు.

ఉద్యోగం ఏమిటో చెప్పాక నీళ్ళు కారిపోయాడు నమళ్ళివాయ.

ఆయన అల్లుళ్లంతా పెద్ద పెద్ద ఉద్యోగాల్లో వున్నారు.

కూతుళ్ళు గొప్ప భోగల్ని అనుభవిస్తున్నారని ఆయన భావన.

“ఐ.ఎ.యస్ సెలక్షన్ స్తుందన్న నమ్మకంలేదా? ఒకవేళ అది
కాకపోయినా యమ్మెస్సీ పాసవుతే ఏ లెక్చరర్ పోస్టుకో డ్రై
చేయొచ్చుగా!”

ఏమని సమాధానం యివ్వగలడు? తన మనోవేదనని ఎలా
వివరించగలడు?

“అంతవరకు యిది చేయటంలో తప్పేంటేమిగా?”

చిత్రప్రియను పిలిచేడు. విషయం చెప్పేడు.

“అంతకన్నా గొప్ప ఉద్యోగాలేం వస్తాయిలే మనకు?”

“చిత్ర.”

“ఎందుకు నాన్నా ఆ అరుపులు? గుమాస్తాకి కట్టేసి మీ బరువు దించుకున్నారుగా! మీ తెలివితేటల్తో చేసిన పెళ్లి. కూతురు సుఖాన్ని కాంక్షించి చేసిన పెళ్లి. మీ కోరిక యిప్పుడు నెరవేరిందిగా సంతోషించండి ”

నిలవలేనట్లు లోపలికెళ్ళిపోయింది చిత్రప్రియ. నిజంగానే తన భర్త కేవలం ఓ గుమాస్తా అన్న భావనని ఆమె భరించలేకపోయింది. తండ్రి తనకు ద్రోహం చేసినట్లు కుమిలి పోయింది.

చిన్నప్పట్నుంచి ఆ యింట్లో ఆమె స్పెషల్ స్టేటస్ ను కోరుకుంది. అందరికంటే తను పున్నతురాయిగా భావించుకొంది. గుమాస్తా భార్య కావటం తన స్పెషల్ స్టేటస్. ఎత్తయిన శిఖరంనుంచి దొర్లి పడినట్లుంది ఆమె స్థితి.

“చిత్రకు కూడా యీ వ్యంగం యిష్టంలేదు. పోనీ మరో మంచి వ్యద్యోగం ప్రయత్నించరాదూ?

వ్యాస్ జవాబు యివ్వలేదు. సన్నగా నవ్వేడు. “నాకు సెల విప్పించండి” అన్నాడు.

“ఆ కాస్త కార్యం అయిందనిపించే పిల్లను తీసుకుపోతే నా బరువు దిగుతుందోయ్, గవర్నరువైనా గుమాస్తావైనా భర్త భర్తేగా! తీసుకెళ్ళు త్వరగా ”

అతను మాట్లాడలేదు. చిత్రప్రియ గదివైపు వో మారు చూచి వెళ్ళిపోయాడు.

కానీ నవ్వువాయి అంతటితో వదలేదు. వ్యాస్ చూపులో ఆయన కూతురు జీవితాన్ని చదివేడు. భయపడ్డాడు.

మంచో చెడో తనీ పెళ్ళిచేశాడు. అంతకన్నా తను ఏమీ చేయలేని ఆశక్తుడు అప్పుడూ, యిప్పుడుకూడా! తను చేసిన పెళ్ళి కూతురు కిష్టంలేదు. అయినా ఆ నాడు అంగీకరించింది. ఆ తర్వాత తన ప్రవర్తనతో అల్లుడి మనసును విరిచేసింది. కూతురు కాపురం విరిగిన పాలు కాకూడదు. తోడుకోని పెరుగు కారాదు.

అల్లుడికి పుత్తరాలపైన పుత్తరాలు రాసేడు. సమాధానం లేదు. సూరికాత్రితో మాట్లాడేడు. “పెళ్ళి మా యిష్ట ప్రకారం చేసు

కొన్నాడా. యీ విషయంలో మా మాట విన్నానికి? వందేళ్ళ వాడి జీవితంలో పల్లెరు కాయలు ఎలాగూ గుచ్చుకొన్నాయి. వాడిష్టం. మీ యష్టం. మధ్యలో మాదేముంది?” అని భర్త బదులు జవాబిచ్చింది కాళికాంబ.

“ఏమిటి డాడీ! నా బరువు దించుకుందామనేనా ఈ తాపత్రయం?”

“కాక బరువు పెంచుకోనా? నాకు చేతకాదు. ఆయినా ఏమిటి నీ వుద్దేశం? కాపురం చేద్దామని లేదా?”

“ఎందుకులేదు? మహారాజా కిచ్చారుగా? మహారాణి జీవితం నన్ను వెయ్యిచేతులతో ఆహ్వానిస్తుంది. మీరు పరిచిన బంగారు బాటలో గులాబులు గుత్తులు గుత్తులుగా రెక్కలు విప్పుకొని నవ్వుతూ నన్ను పిలుస్తున్నాయి. వెళ్ళొద్దూ?”

చివరికి జవాబిచ్చింది వ్యాన్ నుంచి.

“నా భార్యను నేను తీసుకెళ్ళటానికి నా కెప్పుడూ అభ్యంతరం లేదు. కాని ఆమె యీ బీద గుమాస్తాతో, బుద్ధిచెంబుగాడితో కాపురం చేయగలదేమో కనుక్కోండి.”

చిత్రప్రియను తీసుకొని హైదరాబాద్ చేరుకొన్నాడు నమళ్ళి వాయ.

“యిదేనా మన పేలస్?” వేదవ్యాస్ తీసుకెళ్ళిన వో చిన్న యింటిలో కాలు పెడుతూ వేసిన మొదటి ప్రశ్న.

పైకి పొంగలేదు కాని, నమళ్ళివాయకు ఆ యిల్లు చూస్తే ఏడు పొచ్చింది. రూపాయల నోట్ల మధ్య పుట్టిన చిత్రప్రియ దరిద్రపు కోరల్లోకి పోతోంది. కారణం ఎవరు?

తనే. కాని తాను చేయగలిగిందేముంది? వేదవ్యాస్ అనాడు ఔషధాన్ని చూపకపోతే అసలు తాను కూతురుకి పెళ్ళి చేయగలడా?

ఏమో! ఎవరు చెప్పగలరు? అతను చదువుకొన్నాడు. తెలివి వుంది. ఎప్పుడూ యిలాగే వుంటుందా అతని కారం? భవిష్యత్ అతని కోసం ఏందాచిందో?

ఆ ఆశనే కూతురు మనసులో కూరటానికి ప్రయత్నించాడు వున్న రెండు రోజులూ. కాని చిత్రప్రియ మనసులో రగుల్కొంటున్న

వీదో అసంతృప్తి మంటగా మారింది. నిప్పుల్ని కక్కింది. తీరని ద్వేషం అటంబాంబులా పేలింది.

“నన్నెందుకు పెళ్ళి చేసుకోడానికి ముందుకొచ్చావ్ ఆ నాడు?”

“నిన్ను చూచి. నీ అందానికి పరవశం చెంది-నిన్ను చిన్నప్పటి నుంచి ప్రేమిస్తున్నాను” అని అతను సమాధానం యిచ్చివుంటే ఆమె శాంతించి వుండేదేమో. కాని అతనలా అనలేదు. ఇన్నాళ్ళ ప్రవర్తన అతన్నామాట అననివ్వలేదు.

“నువ్వెందుకు నన్ను చేసుకోటానికి అంగీకరించావ్?” ఎదురుప్రశ్న వేశాడు. అతనికది సమాధానం చిక్కని ప్రశ్న! వేధిస్తున్న సమస్య!

“నీ అందాన్ని చూచి. నీ హోదాని, తెలివితేటల్ని చూచి అనుకొంటున్నావుకదూ?”

“అంత అసహ్యించుకొనేదానివి యక్కడిదాకా ఎందుకొచ్చావ్?”

“పరాయి మొగడి పక్కన వినిమా హాల్లో పెళ్లాన్ని చూచి కూడా ఎందుకు రమ్మన్నావ్?”

“గతాన్ని మర్చిపోదామని. నువ్వు కూడా మర్చిపోగల వేమోనని....”

“గతాన్ని మర్చిపోవాలా? ఎందుకు? యింత చక్కటి వర్తమాన జీవితాన్ని చూచుకొనా? బంగారు పల్లకీలు భవిష్యత్తులో నన్ను వూరేగించటానికి వస్తాయనా? నిన్ను చేసుకొన్ననాడే అలాంటి అశలన్నీ అంతమయ్యాయి. నాకు మిగిలింది గతం మాత్రమే. ఆ గతాన్ని నా మనసులోనుంచి ఎవరూ చెరిపేయలేరు.”

“అనుక్షణం కీచులాడుకొంటూ కాపురం చెయ్యటం. చేస్తున్నట్లు నటించటం నాగరికత లక్షణంకాదు మనసులు కలవవనుకొన్నప్పుడు మరోమార్గం ఎందుకు చూచుకోకూడదు?”

“అంటే విడాకులు యిస్తావా?”

“తప్పా?”

“మూడుముళ్ళు గట్టిగా వేశావానాడు. వాటిని తెంచుకోట అంత సులభంకాదు. మీ కాళ్ళ దగ్గర యింతచోటు యిప్పించండని.

మీ పాదదాపిగా వుండనివ్వండని ప్రాదేయపత్తాననుకొంటున్నావేమో! పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలు కట్టిపెట్టు.”

అన్ని ఆలోచనలను స్తంభింపచేస్తూనేవుంది చిత్రప్రియ. రోజుకొక్కసారైనా అతన్ని ఏదో నెసఁతూ మాటల్తో హింసించక మానదు. దినచర్యలో యివో భాగమయింది ఆమెకు.

కాని వేదవ్యాన్కి యీ స్థితి చాలా అందోళనకరంగా పరిణమించింది.

చిన్నతనంనుంచి అతను జీవితంమీద ఎన్నెన్నో కోరికలు పెంచుకొన్నాడు. కేవలం ధనం సంపాదించటం అతని ద్యేయం కాదు. అతనికి తన శక్తి తెల్పు. ఆ శక్తితో దేశానికి వుపయోగపడేలాంటి పనులేమేమో చెయ్యాలన్న తాపత్రయం!

తన భవిష్యత్ జీవిత విధానంపట్ల అతనెన్నో ఆదర్శాల నల్లుకొన్నాడు. సుఖించటం, భోగాల ననుభవించటం ముఖ్యం కాదు. కష్టించి పని చెయ్యటంలో సుఖం చూడాలి.

గుమాస్తా వుద్యోగంలో కూడా రోజంతా ఏవేవో అంకెలతో కుస్తీ పడ్తూనేవుంటా దతను. కాని తను సంపాదించుకొన్న విజ్ఞానాన్ని ఎలా దేశానికి వినియోగించగలడా వుద్యోగంలో; సంకుచితమైన పరిధిలో వుంటూ విశాల దృక్పథాన్ని ఎలా అమలుపరచగలడు?

యూనివర్సిటీ ఫస్టుగా యమ్మెస్సీ పాసయ్యాడు. కాని ఐ. ఎ. యస్. పరీక్ష పోయింది. అది అతను వూహించని సంఘటన పెళ్ళి ద్వారా జీవితంలో మొదటి వోటమిని ఎదుర్కొన్నాడు. యిది రెండో వోటమి. బాధపడ్డాడు.

“అందరిం ఎక్కాలన్న ఆశ లందరికీ వుంటాయి. కాని తాహతే వుండదు. నన్నంటే ఎలాగోలాగు పెళ్ళి చేసుకోగలిగేవు. కాని కలెక్టరు కావటం అంత సులభం అనుకోకు.”

“చిత్రా!”

“జురడలో ముణుగుతూ జురదనే అమృతం అనుకొని రాగే! జురద పురుగు పొరపాటున తన దగ్గర : డ్డ పుష్పంలోని మధురాన్ని ఆస్వాదించగలదా; పద్మ పుష్పానికి జురద అంటుకోవల్సిందే! పరిమళాన్ని కోల్పోవల్సిందే!”

ఇంట్లో యీ గోల.మనసులో ఐ. ఎ. ఎస్. పోయిందన్న బాధ! అతను ఐ. ఏ. యన్ కు మళ్ళీ కట్టేడు. పెద్దపెద్ద వుద్యోగాల కోసం ప్రయత్నించసాగేడు. సాధ్యమైనంతకాలం ఆఫీసులో. ఫ్రెండ్స్ దగ్గర గడపసాగేడు. యింటికొస్తే ఆ కాస్త మనశ్శాంతి వుండదు. సాధింపులు-మనసు చిల్లులు పడేమాటలు!

“రెండు నెలలయింది ఈ యింట్లోకొచ్చి. పక్కవాళ్ళతో మాట్లాడితే ముత్యాలు నష్టపోతారని భయమా?”

మామూలు ఆలవాటు ప్రకారం మేడల వైపు. కారుల వైపు. చిరికల వైపు చూస్తూ కలల్లో విహరిస్తున్న చిత్రప్రియ ఆ మాటల నన్న ఆవిడవైపు చూచింది.

గుమాస్తాల గూళ్ళలో ఒకదానిలో వుండే ఆమెను చాలా సార్లు చూచింది చిత్రప్రియ. దాదాపు యిద్దరిదీ ఒకే యీడు. అందంగా వుంటుంది, స్నేహం చేస్తే ఆ పిల్లతో చేయాలని చిత్రప్రియ ఒకటి రెండు సార్లు అనుకొంది కూడా.

“ముత్యాలు పడ్డా. రత్నాలు రాలినా మీ యింట్లోనే కదా అని నేనే వచ్చా. మాట్లాడుతారు కదా!” చాలా చొరవగా, అందంగా అంటూ వచ్చిందామె.

“రండి, రండి....”

కలల్ని చెడగొట్టినందుకు ఆమెపై చిత్రప్రియకు చిరాకు కలగ లేదు. కాగా నవ్వుతూ ఎంతో ఆనందంగా, సర్దాగా కన్పిస్తున్న ఆమెను చూస్తుంటే ప్రాణం లేచాచ్చింది.

“ఎంత అపురూప సౌందర్యవతి అవుతే మటుకు యింటిలోనే ఎంతసేపు కూర్చుంటావమ్మా. నీ సౌందర్యాన్ని ఆడవాళ్ళే అపహరిస్తారని భయం కామోసు! బయటకే ఎప్పుడూ రావు!”

పుష్పక విమానం ఎక్కినంత సంతోషం; చంద్రమండలంలో సౌధం కట్టుకొన్నంత ఆనందం....!

ఒక అందమైన యువతి తన అందాన్ని ప్రకంపిస్తోంది!

“లేదండీ- ఏమిదో కొత్త....పైగా మీ అంత మంచివారు
వక్క-నున్నారని తెలిస్తేగా?”

ఆ తర్వాత యిద్దరూ మనసులు విప్పకొన్నారు. మాటలు
రత్నాల రాసులై గుట్టలు గుట్టలుగా పడ్డాయి. రెండు హృదయాలు
దగ్గరయ్యాయి.

అయిదు కాగానే శారద లేచింది-“అయన వస్తారు ప్రియా”
అంటూ.

“ప్రియ! ప్రియ!....” శారద తనభర్త అయినా బాగుండిపోను.

“ఏం వస్తే? కాఫీ యివ్వటమేగా! కాసేపు కూర్చోరాదు
శారదా!”

“మీ శ్రీవారు యింటికి రాగానే కాఫీమాత్రమే యిస్తే వూరు
కొంటారేమిటి? మళ్ళా రేపొస్తాగా! ఆయన అమిత దుర్మార్గుడు.
యింటికి రాగానే నేను కనిపించకపోతే నమిలి మింగేస్తాడు.”
అంటూ వెళ్ళిపోయింది శారద.

“యింత మంచిపిల్ల అంత దుర్మార్గపు మొగుడితో ఎలా
వేగుతోందో పాపం” అనుకొని శారద మీద బోలెడంత జాలిపడింది.
ఆ జాలిలోనే ఆమెకు వేదవ్యాస్ గుర్తుకొచ్చాడు.

“పాపం మంచివాడు.తను ఎన్నన్నా ఏమీఅనడు.ఏమీ అడగడు.
చెప్పినదల్లా చేస్తాడు పాపం”యిలాంటి అలోచన ఆమెకు చాలా రీలీఫ్
నిచ్చింది.

అసలే శారద రావటం ఒంటితనం నుంచి ఆమెకు విముక్తి
కాగా, శారద మాటలు, పద్ధతులు, పొగడ్తులు ఆమెకు అవ్యతచారలే
అయ్యాయి. ఎప్పుడూ లేనంత హుషారొచ్చింది. ఆ హుషారులో వేద
వ్యాస్ చాలా మంచివాడుగా కన్పించాడు.

“పాపం, అనవసరంగా మాటలని కష్టపెట్టున్నాను. పెళ్ళి చేసు
కోటంలో తప్పేముంది? ఆ స్థితిలో తనననలు ఎవరు చేసుకొంటారు
గనుక? అయినా ఆతనికేం తక్కువ? సూట్ వేసుకుంటే అసలు
తనకు మొగుడు కావల్సిన వాడికన్నా. తను తాపత్రయపడ్డ సాగర్
కన్నా ఎంతో అందంగా వుంటాడు! తెలివిగలవాడు. తెలివిగలవాళ్ళకే
తెలివి చెప్పగల తెలివి గలవాడు. తనే అనవసరంగా....”

తను మరీ మంచిదానినవుతున్న నన్న స్మరణవొచ్చి ఆలోచనవి బ్రేక్ చేయటం-మళ్ళీ ఆనందం. ఏదో తృప్తి. వుత్సాహం-మళ్ళీ వ్యాస్ నిగురించి ఆలోచన-తొమ్మిదింటిదాకా అలాగే జరిగి పోయింది.

వస్తునే చిత్రప్రియ మొహంలో. ప్రవర్తన లో మార్పు కనిపెట్టేశాడు వ్యాస్. ఏదో వింత వుత్సాహం! మార్పు!!

“ఢేంక్స్. నువ్వు నా కోసం యింతసేపు కనిపెట్టుకొని వున్నావు. నేను రావటం ఆలస్య మయింది. కాస్త పనెక్కువగా వుంది. క్షమించు”.

మరీ వుత్సాహం వచ్చింది. భర్తపట్ల జాలి కలిగింది.

“పాపం శారద భర్త అమిత దుర్మార్గుడట. ఇంటికి రాగానే భార్య కనిపించకపోతే నమిలి మింగేస్తాడుట” ఎంతో గొప్ప విషయాన్ని కనుక్కొన్నట్లు అంది.

“శారద భర్త దుర్మార్గం ఎంత తీయ్యనిదో కూడా తెల్పుకోలేని ఆడది. పిచ్చిపిల్ల చిత్రప్రియ!” అనుకొని జాలిపడ్డాడు. అమాయకత్వానికి నవ్వుకొన్నాడు. “అలాగా పాపం!” అని అన్నాడు పైకి మాత్రం.

“ఆడదాన్ని అలా తిట్టడానికి. హింసించడానికి ఎవరిచ్చారో ఆ అధికారం? పిచ్చిపిల్ల లాగుంది. నేను కలుగచేసుకుని ఆ పిల్ల కాపురం చక్కబెట్టాలి.”

ఆ పూట హాయిగా నిద్దర పోయారద్దరూ. మనస్తాపాలు మర్చి పోయారు.

మర్నాడు పదకొండు గంటలకే వచ్చింది శారద.

“అవును. మీ వారు రాగానే కాఫీ యిస్తే వూరుకోరన్నావు. మరేమిస్తావేం?”

చిత్రంగా చూచింది శారద చిత్రప్రియ వైపు. మొహంలో అమాయకత్వం!

“అయితే నువ్వేమీ యివ్వవన్న మాట!”

“నేను కాఫీనే యివ్వను ఆ మాటకొస్తే....” అంటూ తన కథను చాలా గొప్పగా చెప్పుకొంది చిత్రప్రియ. అఖరికంది “ఆడదాన్ని మొగాడు బానిసలా చూడటం నేను సహించను.”

శారద నవ్వింది.

“ఏమిటి నవ్వుతున్నావ్?”

“నేను రాగానే ఏమిస్తానో చెప్పనా?”

“చెప్పు. అవసరమైతే నీ కోసం....నీ హక్కుకోసం....”

“పిచ్చి ప్రియా, నా భర్తకు నేనిచ్చే దేమిటో తెల్పా? యిది”

అంటూ చిత్రప్రియ బుగ్గల్ని గట్టిగా ముద్దుపెట్టుకుంది శారద.

“ఏమిటి?”

మళ్ళీ ముద్దుపెట్టుకొని, “అపీసు నుంచి రాగానే యిది యివ్వక పోతే వూరుకోరు మా వారు.”

“ఛీ.పో” బుగ్గల్ని మెత్తగా వేళ్ళతో నిమిరుకొంటూ పరవశించిపోతూ అంది చిత్రప్రియ.

“ఆయన వచ్చేసరికి నేనింట్లో కన్పించక పోతే ఏం చేస్తారో తెలుసా?”

“నమిలి మింగేస్తారని చెప్పావుగా....”

“అవును. యిలా పట్టుకుని....యిలా నమిలి....”

శారద కౌగిటిలో చిత్రప్రియ ఉక్కిరిబిక్కిరయింది. ఏదో మధురానుభూతి.

“యప్పుడు చెప్పు! నా హక్కులకోసం నా కోసం నా భర్తతో పోట్లాడుతావా?”

చిత్రప్రియ మనసులో ఏవో మధుర ఆలోచనలు. శారద స్థానంలో వేదవ్యాస్.

“ఆయన యింటిలో లేని ఆకొన్ని గంటలు నాకు పిచ్చెక్కినట్లుంటుంది, అందుకే ఆ యిల్లా. ఈ యిల్లా కబుర్లు చెపుతూ తిరుగుతాను. నీ లాంటి అందమైన అడదంటే, పిచ్చిపిల్లలంటే నాకు మరీ ప్రేమ.”

శారద భర్తను గురించి, తమ పెళ్ళిని గురించి చెప్పమనకుండానే చెప్పేసింది.

అతని పేరు మోహనరావు. బ్రాహ్మణ కుటుంబంలో పుట్టేడు. డబ్బులేకపోయినా వంశ గౌరవం ఎంతో వున్నవాడు. శారదను

చదువుతున్న రోజుల్లోనే ప్రేమించాడు. ఆమె కోసం తిరిగేడు. వుత్తరాలు రాసేడు. శారదకూడా అతన్ని ప్రేమించింది.

తీరా మనసులు విప్పుకొన్నాక కులాలు పెళ్ళికడ్డం వచ్చాయి. అతని తల్లి దండ్రులు తమ కులం కాని తక్కువ కులంలో పుట్టిన శారదను అంగీకరించ లేదు. అందర్నీ కాదని ఆమెని చేసుకొన్నాడు. ఆమెతో పాటు ఆమె ప్రేమకు, ఆమె తెచ్చిన కొద్దిపాటి అస్త్రీకి, హక్కుదారుడయ్యాడు.

“ఆయనకి నేనంటే ఎంత యిష్టమో! నా కోసం ఆయన గొప్ప త్యాగం చేశాడు. కులాన్ని, తల్లిదండ్రుల్ని వదులుకొన్నాడు.”

శారద వెళ్ళాక చిత్రప్రియ వాళ్ళ యింటి వైపే చూస్తూ కూర్చున్నది. ఆమెకు మోహనరావుని చూడాలనివుంది. భార్యను అంత సుఖపెట్టే మోహనరావు! భార్యకోసం కులాన్ని, తల్లిదండ్రుల్ని వదులుకున్న మోహనరావు! యింటికి రాగానే భార్య ముద్దులు తాగేసి, భార్యనే తినేసే.... అతను ఎంత అందగాడో! ఎంత సరసుడో!

ఆరయింది. ఏడయింది. శారద యింటివైపు ఎవరూ వచ్చిన జాడలేదు.

తర్త అపీను వదలిగానే వస్తాడంటే శారద. ఎనిమిదయింది. చిత్రప్రియ యింటి తలుపేసింది. ఎందుకు రాలేదు పాపం, కనుక్కురావాలి. వొకవేళ వచ్చాడేమో! తనుచూడలేదేమో!.... వస్తే ఏకంగా లోపలికేపోయే అతన్ని చూచి రావచ్చు. వాళ్ళ అందమైన జీవితాన్ని వొక్కజ్జణమైనా....

వాళ్ళ యింటి దగ్గరికెళ్ళేసరికి సైకిల్ మీద ఎవరో దిగేరు. సైకిల్ని యింట్లోకి తీసుకెళ్తున్నాడు. వాకిట్లో లైటు వెలిగింది.

లైటు వెలుగులో మోహనరావు.... ఆ వ్యక్తి-అసలు మోహన రావేనా? కనిపిస్తున్నాడు.

అదేమిటి! అందగాడనుకొంది తను! శారద యితన్ని గురించా అంతగొప్పగా చెప్పుకొంది!

నల్లగా. సన్నగా వున్నాడు. సగం బట్టబుర్ర. వొక పన్ను పెడిమిపైకి నిక్కబొడుచుకొచ్చింది. కళ్ళుకాస్త మెల్లి. తోటకూరలా.. ఎండిన చేపలా....చీ. చీ....

సైకిల్ పాటు మోహనరావు లోపలికెళ్ళేడు. తలుపులు మూసు
కొన్నాయి. లైట్లు ఆరిపోయాయి.

శారద మాటలు గుర్తుకొచ్చి చిత్రప్రియ సిగ్గుపడింది.

అతను అందవిహీనుడే కావచ్చు! కాని రసికుడు, సరసుడు.
భార్యను దేవతగా, ప్రేమదేవతగా ఆరాధించేవాడు కావచ్చుగా!
యీ ఆలోచనతో పులకించింది.

ఏం చేస్తాడో, ఏం మాట్లాడుకొంటారో చూడాలన్న వెర్రి
కోరిక చిత్రప్రియలో ప్రవేశించింది. ఆమె యింటికి బాగా దగ్గరి
కెళ్ళింది. కిటికీలో ఓ రెక్క అదృష్టవశాత్తు తెరచేపుంది.

అందులోనుంచి చిత్రప్రియ చూసిన దృశ్యం....జీవితంలో
మర్చిపోలేనిది!

శారద జుట్టు అతని చేతులోవుంది. కాఱ- కిందపడ్డ ఆమెను
తంతోంది.

“రాగానే ‘తాగేవా’ అంటూ ఏడవ్వొద్దని ఎన్నిసార్లు చెప్పేనే
నేను తాగుతాను, రేసులు ఆడతాను. మెహిందీలో ముండల్తో పడు
కొంటాను, నువ్వెవతెవే నన్ను నిలిపేదానికి? పాపిష్టి మొహం వేసు
కొని రాగానే నాకు ఎదురు పడొద్దని చెప్పానా!”

గట్టిగా కళ్ళు నులుముకొని మళ్ళీ చూచింది చిత్రప్రియ. అదే
దృశ్యం! శారద అందమైన కళ్ళల్లో కాలువలు!!

“యివాళ నా పుట్టిన రోజు. యివాళైనా అయిదున్నరకు—”

“ఏం పుట్టే? నువ్వు పుట్టి ఎవర్ని వుద్దరించావ్! అయిదింటి
కొచ్చి నీ ముందు కూర్చొని నీ సగీతం వింటాననుకొన్నవా?
నిన్ను కుక్కపిల్లలా వెంటేసుకొని వూరంతా తిప్పుతాననుకొన్నవా?”

చేతితో తోసి కాలితో మళ్ళీ పెదేదన తన్నేడు, శారద
అల్లంత దూరంగాపోయి పడింది, అక్కడ దేన్ని కొట్టకొందో తల
నుంచి రక్తం కారుతోంది.

యిక చూడలేకపోయింది చిత్రప్రియ. ఒకవైపు కోపం.
ఆషేషం, మరోవైపు బాధ, భయం—

పరుగెత్తుకుంటూ యింటి కొచ్చింది. వాకిట్లో వేదవ్యాస!
అతని చేతుల్లో వారిపోయింది. అతనామెను పువ్వులా పొదివిపట్టు

కొన్నాడు. ఆ స్వర్గలో ఎంతహాయి! ఆ రెండు బాహువుల మధ్య
ఎంతటి ధైర్యం! నిశ్చింత!!

వేదవ్యాస్ తలుపు తీశాడు. ఆమెను నెమ్మదిగా తన భుజాల
మోపుమీద మంచం దగ్గరకి తీసుకొచ్చి పడుకోబెట్టేడు. చిత్రప్రియకు
ఆ భుజాలమీద ఆలాగే పాలి వుండా లనిపించింది. ఆమె అతని చెయ్యి
వదల్లేదు. అతను ఆమె చేతిలో తన చేతినివుంచి, మరోచేత్తో, తన
చేతితో, కల్పిపోయిన ఆమె రెండు హస్తాలను మృదువుగా నిమర
సాగేడు.

“ఏమయింది? ఎందుకంత భయపడ్డావ్?”

“కారద....కారద అన్నీ అబద్ధాలు చెప్పింది. ఆమె భర్త....
ఆమె భర్త నిజంగా దుర్మార్గుడు—”

“భార్యను కొడున్నాడా?”

“నీకెలా తెల్పు?”

“చాతకాని మగాళ్ళు చాలామంది చేసే పనే అది. తమ ఘన
తకు చిహ్నం అనుకొంటారు.”

“నువ్వెందుకు నన్ను కొట్టావ్?”

“ప్రేమ దేవతని పూజిస్తారు; కొట్టకోరు. అది మనుష్యులు
చేసే పని కాదు.”

“వ్యాస్! నువ్వెంత మంచివాడివి—”

“నీకన్నానా!”

“అనవసరంగా నిన్ను అనరావి మాటలన్నాను కదూ!
అపమానించాను కదూ; బాధ పెట్టేను కదూ!”

“ఏం లేదు. అదంతా మర్చిపో. అసలే అలసిపోయావు;
అన్నం తిని పడుకో”

అన్నం అతనే పెట్టేడు. అతను ఎదురుగా కూర్చొని కొసరి
కొసరి అన్నం తినిపిస్తుంటే ఏదో మధురానుభూతి.

అన్నం తిన్నాక మళ్ళీ పక్కదగ్గరికి తీసుకెళ్ళాడు. కావాలనే
అతని భుజాలమీద మరింతగా వాలింది.

“పడుకో చిత్రా! నిద్రపోతే ఆ భయంకర దృశ్యాన్ని మర్చి
పోతావు.”

“నువ్వు నన్ను వదిలిపోవు కదూ!”

“పోను చిత్రా—”

“చిత్రా కాదు ప్రియా—”

“ప్రియా”

అంతలోనే ఆమెకో గమ్మత్తైన ఆలోచన వచ్చింది. నిమిషంవో
నిద్ర పట్టేసినట్లు నటించింది.

నిద్రపోయిందన్న నమ్మకం కుదిరాక అతను లేచాడు. చాలా
నెమ్మదిగా, సుతిమెత్తగా—తనకు నిద్రాభంగమవుతుందేమోనన్న
భయంతో ఆమె మెడదాకా దుప్పటి కప్పేడు. అలాగే ఆమె మొహం
లోకి అయిదు నిమిషాలు చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

మూసీ మూయనట్లున్న ఆమె కళ్ళల్లోకి అతని చూపులోచ్చి
గుచ్చుకొన్నాయి.

అతను లేచి వెళ్ళి లైట్లు ఆర్పి చప్పుడు చేయకుండా పడు
కున్నాడు.

చిత్రప్రియ కళ్ళు తెరిచింది.

యిన్నాళ్ళుగా అతని బెడ్డుకీ-ఆమె బెడ్డుకీ, ఎనిమిదడుగుల
దూరం!

అతను నిద్రపోయాడనుకొన్నాక ఆమె లేచింది. లైట్లు వేసింది.
అద్దంలో మొహం చూచుకొంది. చిత్రం! అది తన మొహం కాదు,
శారదది. ఏడుస్తోంది.

భర్త వైపు చూచింది. శారద భర్త మోహనరావు రూపాన్ని
అతనిలో చూడటానికే భయమేసింది. అందానికి అందం, ఔదార్యా
నికి ఔదార్యం అన్నీ వున్నవాడు తన భర్త. తను తిరస్కరిస్తోంది.
—ఏమీ లేదు. అన్నీ అపనవ్యారే. అయినా భర్తకోసం తపిస్తోంది—
తన్నులు తింటోంది శారద!

“చీ చీ.... ఎంత పొరపాటు!”

చిత్రప్రియ మొహం కడుక్కొని చీరే మార్చుకొని వచ్చింది.
స్నో రాసుకొని పొడరు అద్దుకొంది. కంటికి కాటుక దిడుకొంటూ
అద్దంలోకి చూచింది. కంటిపాపలు ఆమె అందాన్ని చూడలేక సిగ్గుతో
కళ్ళు మూసుకోబోయాయి.

లైటు ఆర్పింది. బెడ్ లైట్ నీలికాంతిని వెదజల్లుతోంది.

వేదవ్యాస్ మొహంలోకి తొంగి చూచింది. చూచేకొద్దీ చూడాలనిపించింది. ఏదో....ఏదో....మధురావేశం....

మంచం మీద అతని ప్రక్కన పడుకొంది మెల్లగా.

“ప్రియా....”

“అమ్మదొంగా! మేల్కొనే....”

అమె పెదవులు మూత పడ్డాయి. బుగ్గలు ఎర్రబడ్డాయి, మనసు చల్లబడింది. శరీరమంతా పన్నీటిలో స్నానం చేసింది.

•

•

•

మర్నాడు నిద్ర లేచేసరికి వొళ్ళంతా మత్తుగా వుంది. మనసంతా తేలిగా వుంది.

“పోనీ యివాళ ఆఫీసుకు పోకపోతేనేం?”

“అవును. ఏం? మానేస్తాను.”

“సిగ్గులేదూ? ఆఫీసు మానేసి నా ఎదుట కూర్చుంటావా?”

“ఏం తప్పా?”

“యిన్నాళ్ళు ఎక్కడికిపోయాయో యీ మాటలు?”

“అమ్మగారిని చూచి భయపడి మూగపోయాయి.”

“నరేగాని ఆఫీసుకెళ్ళి — సాయంత్రం త్వరగా రా.”

“దేవిగారి ఆజ్ఞ.”

శారద మామూలు టైంకే వచ్చింది. ఎప్పటిలాగా నవ్వుతూనే వుంది. వస్తునే చిత్రప్రియ మొహంలో తేటతనాన్ని కనిపెట్టేసింది.

“మొహంలో పెళ్ళికూతురి కళ వచ్చింది. ఏమిటో విశేషం? మా అన్నయ్యగారు నమిలి మింగేయలేదుకదా విన్నూ?”

చిత్రప్రియకు ఏం సమాధానమియ్యారో. ఆ ఆడదానితో ఎలా మాట్లాడాలో తోచలేదు.

“తల కా కట్టు ఏమిటి?”

“యదా రాత్రి పంపు దగ్గర జారిపడ్డాను. సవయానికి ప్రక్కన ఆయన వుండి అసరాగా అదుకోబట్టి సరిపోయింది కాని లేకపోతే తల పగిలే మాట!”

శారద మనస్తత్వం బోధపడలేదు చిత్రప్రియకు! అది ప్రేమా? త్యాగమా? నిజమా? నటనా? మంచా? చెడా?....ప్రశ్నలు.... ప్రశ్నలు!!!

అయినా వీటన్నిటినీ పూదిపారేసింది ఆపేశం. రాత్రి కళ్ళతో చూచిన సంఘటన కాదనలేని సత్యం

“శారదా! మన పరిచయం చాలా తక్కువ. అయినా ఎందుకో యిద్దరం చాలా దగ్గరయ్యాం. నీ సంగతేమో నాకు తెలియదు. కానీ నేను యింతకు పూర్వం ఎవరికీ అంత దగ్గర కాలేదు. లేకపోతే నన్నెవరూ అంత దగ్గరకి తీసుకోలేదు. చివరికి కన్న తల్లిదండ్రులు, అన్నలు, అక్కలు కూడా! అందుకే నిన్నొక విషయం అడుగుతాను. నిజం చెప్తావా?”

“ఆయనకి కాఫీ తర్వాత యివ్వాలి నదాన్ని గురించేనా? అడుగు.”

ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దం. చిత్రప్రియ ధైర్యాన్ని, సాహసాన్ని సమీకరించుకొంటోంది. శారద చాలా సర్దాగా వుంది.

“నువ్వు నాతో ఎందుకనంత మోరమైన అబద్ధాన్ని చెప్పావ్? ఎందుకు నన్నంత దారుణంగా మోసం చేశావ్?” నెమ్మదిగానే అడిగినా సూటిగా వున్నాయా ప్రశ్నలు.

శారద తల వంచుకొని వున్నదల్లా తలఎత్తి చిత్రప్రియ వైపు చూడలేనట్లు చూచింది. అంతవరకు అదేమీ అడుక్కొంటూ మిలమిల లాడుతున్న ఆమె కళ్ళల్లో దీనత్వం, వేదన!

“అబద్ధాలు చెప్పటం, ఎదుటి వాడిచేత వాటిని నమ్మింప చేయటం నాకు అలవాటు ప్రియా. యిలా మనుష్యుల్ని మోసం చేయటం నాకు సర్దా. అయినా నేను నా కథను నిజమే చెప్తే నువ్వు నమ్ముతావా? స్నేహం చేస్తావా?”

“అందుకని——”

“యింట్లో ఎలాగూ తప్పదు ప్రియా ఏడుపు. వాకిట్లో కొచ్చి కూడా నా కన్నీళ్ళ నెందుకు ఖర్చుచేసుకోవాలి? నీ కన్నీళ్ళ కోసం నేనెందుకు తాపత్రయపడాలి? అసత్యం, మోసంతో విండి వున్న రోకంరో నేను నా గురించి అబద్ధం చెప్పుకొని

వో చిన్న మోసంచేసి సర్దా అనుభవిస్తే ఎవరికేం నష్టం! ఆ మాత్రం అనందానిక్కూడా నాకు అర్హత లేదంటావా?”

“కాని....?”

“నీ విషయాల్లో నేను పొరపాటు పడ్డాను. నా కథవిని నా మొగుడిని, నన్ను, మా సర్దాలను దొంగచాటుగా చూట్టానికి వుబలాట పడ్డావనుకోలేదు. యింతవరకు ఎవరూ అంతశ్రమ తీసుకోలేదు. ఎలాగోలాగు నాకథ తెచ్చుకొన్నాకకూడా యింత బాధపడి నన్ను విలేయలేదు. చెవులు కొరుక్కున్నారు. భర్తచేత తిరస్కరింపబడ్డ స్త్రీకి విలువేముంది చెప్పు! అందులోనూ తోటి ఆడదానికి మరీ చులకన. నాతో స్నేహాన్ని మానుకొన్నారు. నా కథ నేను చెప్పినంతవరకే చాలామందికి తెల్సు. అందుకే అందరి దృష్టిలో నా భర్త చాలా గొప్పవాడు, నేనే చేయరాని పనులేవో చేసి అంత మంచివాడిని బాధ పెట్టి తన్నులు తింటున్నాను. అతని సుఖాన్ని కాలేస్తున్నాను.”

“నేను నమ్మను, అది అబద్ధం అని అరచి చెప్తాను”

“అయితే చాలాకథ తెల్సునన్నమాట! చాలావరకు సినిమాను రాత్రి చూచావన్న మాట!”

“నీకు యింకా తమాషాగా వుందే?”

“అయిదేళ్ళ వైవాహిక జీవితం తర్వాత. రోజూ ఆపద్ధతి బతుక్కు అలవాటు పడ్డాక యివాళ ఆ కాస్త తమాషాను వాదులు కొని, సీరియస్ ఎందుక్కావాలో నాకు తెలీదు.”

“కాదు. నీ జీవితంలోని వాస్తవం. నా జీవితంలోని వాస్తవాన్ని చూచేటట్లు చేసింది. నా బతుకులో - విన్నటి నీ నరకతుల్యమైన రాత్రి మధురమైన మైలురాయి. వెన్నెలరాత్రి. అందుకే నీ నిజకథ నాకు చెప్పితిరాలి. నీ జీవితాన్ని నేను మార్చితిరాలి ”

కారద చిత్రప్రియను కౌగిలించుకొంది. నలిపేసింది. ముద్దులతో ముంచేసింది.

“యింత మాత్రం నాపట్ల అభిమానాన్ని చూపిన వాళ్ళెవరే ప్రయా! నా జీవితాన్ని నేను మార్చుకోటానికి ప్రయత్నించలేదనుకోకు. నేనూ చదువుకున్నాను. కాలేజీలో వివిధ కార్యక్రమాల్లో పాల్గొన్నాను. జీవితంపైన-ముఖ్యంగా స్త్రీల సమస్యలపట్ల. నిర్దిష్టమైన అభిప్రాయా

లున్నాయి. అయినా నా జీవితాన్ని సుఖవంతం చేసుకోటం నాకు చాతకాకపోయింది. ప్రయా! ఎంత ప్రయత్నించీ వోటమినే ఎదుర్కొన్నాను. నువ్వు మారుస్తానన్నావు. నా మీద నాకు నమ్మకం జొస్తే. ఆ నమ్మకమే పోయింది యీ విషయంలో. యిక నీ మాటల మీద ఆశల్ని ఎలా పెంచుకోను? విజకథ అడిగావుకదా! విను. కాని ముందు నాకో మాటివ్వాలి”.

“ఏమిటి?”

“యీ విజకథ ఎవరికీ చెప్పకూడదు. నా భర్తపట్ల జనంలో వున్న సానుభూతి పొగొట్టకు. నన్నందరూ అలాగే అనన్యాయంకో నీయి. నన్నలాగే కొత్త పరిచయాలని చేసుకొంటూ. చేసుకొన్న పరిచయాలని. స్నేహాల్ని నాలుగురోజుల కోమారు పొగొట్టుకొంటూ బతకనియ్యి.”

“నీ యిష్టం”

“కథంటే కాగితాలు కాగితాలు రాద్దామను కొంటున్నావేమో. అసలు కథ చాలా పింపుర్. నీకు నేను చెప్పిన అబద్ధం కథకు పూర్తి పూర్తివ్యతిరేకం”

“అంటే....?”

“అర్థంకాలేదూ? ఆయన పుట్టింది చాలా తక్కువ కులంలో. నేను బ్రాహ్మణుల పిల్లను.”

“నిజం!”

“ఆయన కాలేజీలో నాచుట్టూ తిరగలేదు. కాలేజీ వదిలేసి ఆయనచుట్టూ నేను తిరిగేను. ప్రేమబిక్ష పెట్టమని ప్రార్థించాను. డబ్బున్న నా వాళ్ళని, నా కులాన్ని, సర్వస్వాన్ని వదిలేసుకొని ఆయన్ని కోరికోరి చేసుకొన్నాను”

“నమ్మను - నమ్మలేను”

“నీ ఖర్మ”

“కాని ఏం కరువొచ్చింది? మంచి సంబంధాలు రాలేవా? కాలేజీలో యింతకన్నా అందమైన వాళ్ళే....”

“ప్రియా!” శారద ప్రయ మొహంలోకి చూచింది. నవ్వింది.

“యిలా ఎగతాళిచేస్తారనే నా నిజకథ నెవరికీ చెప్పనే, నువ్వు

నన్నెన్నయినా అను, అనందంగా మింగేస్తాను. కాని ఆయన్నేమీ
అనకు. ఆయన అందాన్ని నా ఎదుటే అవహేళన చేయకు"

“కానీ.....కానీ.....”

“నా కళ్ళతో చూడవే ఆయన్ని. ఎంత అందగాడనుకోక
పోతే ఎంత ఉన్నతుడనుకోకపోతే అన్నాళ్ళు పిచ్చి కుక్కలా ఆయన
వెంట తిరిగేననుకొన్నావు?”

25

అయిదయింది.

చిత్రప్రియ శారద వెళ్ళగానే లేచి ముస్తాబయింది.

షేడవ్యాస్ ను మోహనరావుతో పదే పదే పోల్చుకోసాగింది.
పోల్చుకొనే కొద్దీ షేడవ్యాస్ ఎదిగిపోసాగాడు ఆమె దృష్టిలో.

తనని శారదతో పోల్చుకోవా లనిపించలేదు చిత్రప్రియకు.
అది అసహ్యకరమైన భావనగా కనిపించింది.

మూడు నెలలుగా-మూడేళ్ళుగా- పదమూడేళ్ళుగా దాగివున్న
ప్రేమ- దాచి పెట్టుకొన్న ప్రేమ. ఆమూడు రోజుల్లో ఖర్చు చేసింది
చిత్రప్రియ.

తిరగని చోటులేదు. శెలవు పెట్టించింది. అతనితో తిరిగింది.
అతన్ని తిప్పింది. తన సర్వస్వాన్ని బంగారు పళ్ళెంలో పెట్టి అతని
ముందుంచింది.

మూడో రాత్రి అరిసి సోరిసి ఆమె కౌగిల్లో ఆరుపు తీర్చు
కుంటున్న వేళ అతనన్నాడు-“యిన్నాళ్ళు యీ ప్రేమనెక్కడ దాచే
శావు ప్రియా? ఎందుకు దాచావు?”

“ఎక్కడా? యిక్కడ” అంటూ అతన్ని గుండెలకు మనీ
దగ్గరగా లాక్కొంది.

“ఎందుకా? యిందుకు?”- అతన్ని పెనవేసుకు పోయింది.

“నేనదృష్టవంతుడిని ప్రియా! నీ ప్రేమను పొందిన నేను
అదృష్టవంతుడిని”

ఆమెలో ఐక్యమైపోయాడు వేదవ్యాస్.

“యింక నేనో అడుగుకూడా నడవలేను బాబూ! కాళ్ళు
నొప్పులు పుడున్నాయి.” అంటూ రిసిప్షన్ హాల్లో సోఫాలో కూల
బడిపోయింది చిత్రప్రియ.

“నువ్వింక నడవక్కర్లేదు ప్రియా. నడవజేజనే టాక్సీలో
పోదామంటే విన్నావు కావు. నువ్వు కూర్చోనుండు. టిక్కెట్టు
తీసుకొచ్చి డైనింగ్ హాలుకి ఎత్తుకు తీసికెళ్తాను. భోంచేసి
టాక్సీలో యింటికెళ్దాం.”

ఎంత ప్రేమ! విజమే! అతను టాక్సీలో పోదామన్నాడు.
డైనింగ్ హాలుకి ఎత్తుకు తీసుకెళ్తాట్ట భర్త అలా అనటం
ఎంత అదృష్టం. పాపం ఆ అదృష్టం శారదకు లేదుకదా!”

మిగతా

“పొగమేడలు”

రెండవ భాగంలో చవవేండి.

‘విజయ’

జూలై నెల

నవలానుబంధం

పొగమేడలు

(రెండవ భాగం)

రచన: కప్పగంతుల మల్లికార్జునరావు

BCT

JUNE 1976 Regd. No. M. TN/M

కౌముది

అనుబంధ పాఠశాల
పెలువడ్డ ఆరవ నవల

కౌముది
మద్రాసు

కృష్ణమూర్తి
మల్లికార్జున

మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA133M127
పుస్తకం పేరు	విజయ
తారీఖు	31/10/24
ముందు అర్థం	YES
వెనుక అర్థం	YES
మొత్తం పేజీలు	101
విద్య సైజు పేజీలు	no
భాగ పేజీలు	2, 3, 4
లేని పేజీలు	no
తయారు చేసినవరి	Sumitha
పేజీలు విడదీసినవరి	20/10/24
స్కాన్ చేసినవరి	20/10/24
పరీక్ష చేసినవరి	HASEEMA
పేజీలు పరిశీలించినవరి	
లైండింగు చేసినవరి	
ప్యాకింగు చేసినవరి	
పరిశీలి	